ISBN:
973-8070-76-7

Malko Productions – Paris,
Commando sur Tunis
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2001

Gérard de Villiers

SAS

Comandou la Tunis

În românește de
Vasile Murgu

2001

Capitolul I

Ian Parker, cu cămașa lipită de spate de atâta transpirație, renunțând a mai găsi un loc de parcare sub platanii de pe bulevardul Habib Bourguiba, opri mașina paralel cu International Tunisia Palace. Fu reperat imediat de privirea categoric reprobatoare a unui „șoarece gri" — paznic contractual al poliției tunisiene — care patrula în zonă cu un talkie-walkie agățat de umăr. Tunisienii găsiseră un mijloc foarte simplu de a descuraja prea numeroșii turiști algerieni care veneau pentru a-și umple portbagajele cu lucruri care nu se găseau la ei. Poliția tunisiană aplica saboți de Denver vehiculelor înmatriculate în Algeria, imediat ce stationau mai mult de treizeci de secunde. Conducând o mașină închiriată, Ian Parker nu se temea de o asemenea neplăcere. Părăsindu-și Fiatul 127, pătrunse în holul lui International Tunisia Palace, un turn din beton cu un aer destul de sumbru.

Puținii funcționari de serviciu, așezați în spatele birourilor lor, își făceau vânt cu ziarele. Cu două zile în urmă instalația de aer condiționat se defectase, degajând un fum dens. Tunisul era cotropit de unul dintre cele mai teribile valuri de căldură din istoria sa. Termometrele arătau 60 de grade la soare, iar în rarele zone cu umbră erau 45 de grade. Culmea „fericirii" era că, aflându-se în plin Ramadan, nenorociților tunisieni le era interzisă hrana și băutura din zori și până seara la ora opt fără un sfert, aceștia abia târându-se aidoma unor melci.

Ian Parker își plimbă ochii prin hol rămânând decepționat. Tourya nu era acolo. Merse și cercetă cafeneaua din fundul holului, dar ceva neobișnuit îi atrase atenția. Toate mesele erau ocupate numai de bărbați care stăteau fără a consuma nimic, obligați fiind la aceasta de Coran. Păreau a fi niște actori care așteaptă să se toarne un cadru de film. Americanul traversă în sens invers holul-saună sub privirile indife-

rente ale funcționarilor, agasat și în același timp resemnat. Ceea ce i se întâmplase în ajun era prea frumos! Sosit chiar în dimineața aceea cu velierul său la Sidi-Bou-Said, portul de agrement al Tunisului, el se dusese la International pentru a bea ceva și a cumpăra ziare. În momentul în care se pregătea să plece, tocmai intra un echipaj al Libyan Airlines. Ian Parker reperă imediat o față încântătoare sub una dintre calotele de culoarea nisipului, cu niște trăsături infantile și dure totodată, cu niște ochi uluitori cenușii care trădau o origine kabilă, cu un nas în vânt și o gură de star. Ca o curiozitate, lui i se părea cunoscută această fată. Intrigată probabil de insistența cu care el o examina, stewardesa îi adresă un surâs vag. Ian Parker marșă pe această breșă:

— Am impresia că vă cunosc, spuse el de-a dreptul. Am locuit mult timp la Tripoli și de altfel, acum de acolo vin...

Stewardesa, rămasă mai departe de colegii ei, îi aruncă o privire indiferentă.

— S-ar putea!

— Poate la o recepție, insistase Ian Parker. Am lucrat la Ambasada Americană. Sunt diplomat și mă aflu aici pentru moment într-o vacanță...

O licărire de interes străbătu ochii cenușii.

— Poate că totuși ne-am întâlnit, admise tânăra libiană.

Ea părea acum mai puțin interesată să-i refuze compania. Ian profită pentru a mai avansa puțin.

— Sunt sigur că v-am mai văzut cu altă ocazie. Nu doriți să bem ceva și să încercăm să lămurim acest mister?

— Poate mâine la prânz, dacă doriți. Acum trebuie să mă duc să-mi prind colegii din urmă.

— Bravo! Vom merge să facem o plimbare cu velierul meu pe mare, propuse Ian Parker. Pe căldura asta ar fi binevenită. Apropo, cum vă numiți?

— Tourya. Acum trebuie să vă părăsesc.

El o urmări din priviri pe tânăra libiană, până ce ușa ascensorului se închise în urma ei.

Picioarele și silueta erau la înălțimea rostului. Pe moment ignoră faptul că ziarul *Herald Tribune*, cumpărat de la vânzătorul de presă al hotelului era vechi de trei zile. Să percuteți o astfel de fată într-un oraș ca Tunisul, imediat după sosire, înseamnă că Dumnezeu este de partea

ta. Gândindu-se la frumoasa Tourya, americanului îi veni greu să adoarmă. Era sigur că a mai văzut-o, numai că îi era imposibil să-și aducă aminte cu ce ocazie.

Holul invadat de căldură și pustiu îi părea acum sinistru. Tourya își schimbase planul iar el urma să-și petreacă week-end-ul singur, devorând proviziile cumpărate la piața din Cartagina, în așteptarea unui picnic pe mare.

Necunoscând numele de familie al fetei, era imposibil să o caute la telefon. După o ultimă privire circulară prin holul pustiu, ieși tocmai la timp pentru a zări „șoarecele gri" plecând de lângă mașina lui — cu privirea lacomă a unui leu care tocmai a devorat un bivol — nu înainte de a-i fi atașat la parbriz o amendă contravențională. Furios, mototoli hârtia aruncând-o pe trotuar. Ebonita volanului îi frigea degetele. Porni și urcă în direcția Pieței Independenței. Căldura golise centrul Tunisului. Tarabele cu cărți de ocazie, instalate sub platanii de pe terenul viran central de pe bulevardul Habib Bourguiba erau pustii. Ian Parker parcurse treizeci de metri și se pregătea să ocolească piața, când zări pe cineva făcându-i semne cu mâna de pe marginea trotuarului, după ce trecuse de strada Alger.

Era Tourya cu picioarele strânse într-un jeans colant, un tricou roz mulând niște sâni cu forme specifice vârstei de douăzeci de ani, aparent inconștientă de sex-appeal-ul ei. Sandalele aurii cu toc cui făceau să pară mai înaltă. Bărbatul observă plăcut surprins că ea purta pe umăr o sacoșă sport: picnicul era în buzunar. Ian Parker frână lângă trotuar, apăsând pe pedala de frână de parcă ar fi vrut să treacă prin podea. Când ai cincizecișicinci de ani, nu prea mult păr, dantura de cal și o față mai degrabă banală, există unele mici plăceri cărora le acorzi destulă importanță...

Tourya deschise portiera și se instală lângă el cu un surâs încântător pe buze.

— Bună ziua!

— Unde ați fost? o întrebă americanul cu reproș. Mă pregăteam să plec.

Tensiunea sa se mărise brusc. Tourya se stropise cu un parfum foarte puternic, dar nu siropos, aidoma celor folosite în general de arabi, care se dovedi un adevărat afrodisiac.

— Am fost să cumpăr cremă pentru a mă bronza. Am crezut ca mă veţi aştepta, spuse femeia cu un râs plin de cochetărie.

— Aţi cumpărat şi parfum? Ador parfumul dumneavoastră. Ce marcă este?

Tourya râse flatată:

— Este un amestec pe care mi-l prepară un bătrân negustor din târg.

Cu inima în sărbătoare, Ian Parker întoarse în faţa edificiului cenuşiu al Ambasadei Franţei după care coborî de-a lungul bulevardului Habib Bourguiba în direcţia Sidi-Bou-Said. Nu putea crede că peste el dăduse un asemenea noroc. Atunci când o invitase pe tânăra femeie pe vasul său, nu credea că aceasta va accepta. Femeile arabe — şi libienele cu deosebire — nu ies prea des cu străinii, şi cu atât mai puţin pentru o plimbare cu un bărbat la bordul vaporului acestuia. O privea cu coada ochiului, cu sentimentul exasperant că o cunoaşte, apoi vederea sânilor ei grei şi ascuţiţi îi goli creierul. Lui Tourya părea să îi fie la fel de cald ca şi lui. Fata îşi tamponă fruntea cu un kleenex.

— Ce căldură!

— Respectaţi Ramadanul? o întrebă el.

Libianca râse:

— Oficial, da! Aici însă nu suntem supravegheaţi.

— Veniţi des la Tunis?

— De două ori pe săptămână.

Temperatura era insuportabilă, deşi toate geamurile erau deschise. Poliţiştii din Place d'Afrique păreau că se ţin pe picioare în echilibru instabil precum clădirea Oficiului Tunisian de Turism — o piramidă aşezată cu vârful în jos — probabil opera unui arhitect nebun sau distrat, care îşi aşezase planurile invers.

Ian Parker se angajă pe un drum în formă de pistă de cros care servea drept rută ocolitoare a bulevardului Mohammed al V-lea, desfundată de buldozere, după o ipotetică muncă de asanare a marelui Tunis care durase trei ani. Praful şi căldura făceau respiraţia de nesuportat. Tunisul fără piscină şi aer condiţionat era un oraş imposibil.

— Nu vă este prea cald la hotel? o întrebă el.

— Oh, da. Dorm cu fereastra deschisă. Apropo, unde mergem?

— La Sidi-Bou-Said. Iahtul meu este acolo. Pe urmă facem o plimbare pe mare.

Tourya îl privi neliniştită.

— Este lume multă acolo?

El râse.

— Nu, nu! Sunt singur.

Ea păru mai liniştită.

— Noi nu avem dreptul să ieşim singure, îi explică ea. În timpul escalelor tot echipajul stă laolaltă.

— Atunci cum aţi procedat pentru a vă putea întâlni cu mine? întrebă flatat Ian Parker.

Tânăra stewardesă avu un surâs complice:

— Le-am spus că m-a invitat o prietenă la Golful Maimuţelor şi că acolo nu vor fi decât femei. În acest fel nu puteau să vină şi ei.

Peste tot femeile erau la fel, chiar şi cele îndoctrinate de Kadhafi... Trecură prin faţa drapelelor ţărilor Ligii Arabe care fluturau în vânt pe Bulevardul Khiareddine Paşa. De o săptămână delegaţii se întrebau ce „procese verbale" se mai încheie pentru a face să înceteze lichidarea palestinienilor în Beirut.

Mirosul pestilenţial al lagunei pătrunse brusc în maşină. Era un miros îngrozitor care invada Tunisul odată cu primele călduri. Când bătea vântul, se simţea chiar şi la Hilton care era totuşi cocoţat pe colina Belvedere.

Ian Parker acceleră. Drumul spre Cartagina mergea drept, mărginit de terenuri virane, cazarme şi câteva vile. Urbanismul nu fusese niciodată punctul forte al Tunisiei.

Tourya închisese ochii, la rândul ei strivită de căldură. Le trebuiră mai puţin de douăzeci de minute pentru a ajunge la drumul care ducea la Sidi-Bou-Said. Grilajele grele ale Palatului Cartagina, reşedinţa lui Habib Bourguiba, păreau gata să se topească de căldură. Cam peste tot la marginea drumului, se vedeau musulmani moleşiţi, aşteptând sfârşitul zilei pentru a putea bea şi mânca. Ian Parker îşi şterse ceafa udă de sudoare. Se întreba angoasat dacă o va putea onora pe Tourya în caz că aceasta...

Camerele de televiziune care dominau parcul lui Bourguiba luceau în soare ca nişte ochi ai unor monştri din filmele SF. Mai coborâră vreo

cinci minute spre Sidi-Bou-Said, cel mai frumos port tunisian Saint Tropez-ul african. În fața micului port, se zăreau niște case rămase neterminate din lipsă de credite. Singura zonă însuflețită era postul de poliție și restaurantul „Piratul". Din cauza prețurilor piperate practicate în Tunisia, puține ambarcațiuni vizitau portul. Ian Parker opri lângă cheiul pustiu. Un cuplu lua dejunul lângă un ketch francez ancorat lângă sloop-ul său, *Shangri-la*.Tourya coborî din Fiat și-l urmă la câțiva metri distanță ca și cum s-ar fi temut să nu fie văzuți împreună. Puntea lui *Shangri-la* era încinsă. Ian se grăbi să deschidă ușa cockpitului. Tourya sări pe punte și îl urmă în interior. În cabină domnea o răcoare relativ plăcută. Tânăra libiană se uită curioasă la cele două transmițătoare radio și la echipamentul sofisticat al radiotelefonului marin de mărimea unei uși. Pentru un vas de numai treizeci de picioare lungime așa ceva era de neașteptat.

— Vă este sete? întrebă el. Un Perrier? Sau ceva alcool?

— Un Perrier, răspunse tânăra.

Americanul prevăzător, își cumpărase de la PX din Tripoli, înainte de a pleca, câteva cutii cu J&B și Gaston de Lagrange, iar în frigider aveau Moet et Chardon pentru ocazii deosebite, vodcă și tone de apă minerală, mergând de la Contrex la Vichy-Saint-Yorre, ceea ce îl protejase până acum de amibe și alte asemenea curiozități africane.

Ian Parker îi desfăcu o sticlă, iar el luă o bere pe care o bău pe nerăsuflate. Tourya păru să se răsfețe cu bulele de Perrier. Răcorit la rându-i, Ian Parker îi arătă micuța cabină.

— Sper că aveți un costum de baie. În timp ce dumneavoastră vă veți schimba, eu mă duc să pornesc motorul pentru a ieși din port...

— Să mă chemați când ieșiți în larg, spuse ea. Nu vreau să fiu văzută de prea multă lume. Nu se știe niciodată.

Ea se dezbrăcă și rămase în slip, după care ieși din cabină. Ian porni mai întâi motorul auxiliar, după care ridică ancora și porni spre larg. Cu o viteză de trei noduri, *Shangri-la* se îndrepta spre ieșirea din port. În trecere, Ian Parker, topindu-se sub căldura apăsătoare, îi salută pe vecinii lui francezi. Câțiva tunisieni înotau deja.

Ian fixă cârma spre vest, pentru a traversa partea cea mai îngustă a golfului Tunisului. Intenționa să ancoreze în dreptul lui Ras-el-Fortass, un promontoriu stâncos al coastei, aflat la o distanță

de vrèo zece mile. El fusese acolo în anii trecuți pentru a face scufundări subacvatice în recifele coraliere. În picioare lângă cârmă, el își șterse fruntea de sudoare. Ce căldură! Aruncă o privire spre o casă albă imensă, așezată pe o colină, în stânga față de Sidi-Bou-Said, reședința ambasadorului american — cea mai frumoasă priveliște din aceste locuri. Pe timp senin se vedea chiar și insula Zembra, la intrarea Golfului Tunis. Catargul ambarcațiunii începu să fluture ușor. În sfârșit ieșiseră din calmul plat și o briză ușoară răcorea atmosfera. Se întoarse și strigă:

— Tourya!

— Vin acum, spuse tânăra libiană.

Ea mai întârzie cinci minute înainte să iasă, cu ochii protejați de ochelari negri, îmbrăcată cu un costum de baie portocaliu. Văzând-o, Ian Parker uită brusc de căldura dogoritoare. Tourya avea un corp perfect: niște umeri largi, abdomenul plat care părea dur ca oțelul, o talie de viespe și pielea mătăsoasă. Sutienul îi scotea în evidență un piept plin, insolent. Ian Parker nu-și mai putea lua ochii de la „cucerirea sa".

— Ce este?

Tourya îl fixa cu anxietate.

— Nimic. Vă găsesc superbă, spuse americanul cu sinceritate. Sunteți al dracului de musculoasă!

— Am făcut sport, spuse Tourya cu modestie.

Ea trecu prin fața lui pentru a se instala în spate, iar în urma ei rămase o dâră de parfum.

Ian urmări cu privirea crupa sa cambrată care se lărgea sub talia suplă. Era cu totul altceva decât prostituatele pe care le vedea seara prin Tripoli, buhăite de grăsime.

El nu reușea deloc să-și amintească unde o mai văzuse pe libiană. Aceasta, rezemată cu coatele de bastinaj, privea spre coasta care se îndepărta tot mai mult.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Într-un loc fermecător, afirmă Ian Parker. Acolo putem înota sau pescui, iar locul se pretează și pentru plonjeuri subacvatice.

— Chiar nu este lume acolo? reveni libiana cu un aer neliniștit.

— Absolut nimeni, o asigură americanul. Numai recife din flori de apă și corali la o jumătate de milă în largul lui Ras-el-Fortass. Peisajul subacvatic este mirific. Nu ați mai practicat plonjeuri subacvatice?

— Nu am făcut asta niciodată, spuse femeia. Mi-este cam teamă...

Ian Parker îi surâse liniștitor.

— O să vă învăț. Practic acest sport de foarte mult timp. Mergeți și relaxați-vă la prova. Eu voi ridica vela pentru a merge mai repede. Ah, saltelele sunt în cabină.

Tourya luă o saltea și se duse să se lungească în fața cockpitului, pe burtă, oferind ochilor încântați ai lui Ian priveliștea liniei unduitoare a spatelui și feselor sale. Americanul se concentră asupra conducerii vasului, spunându-și că la urma urmei, dimineața avea să-i fie pur și simplu minunată.

Radioul emitea o melodie ciudată, lascivă, cu accente aspre, ritmată de tamburine. Ian Parker se întreba dacă melodia era grecească sau evreiască. De două ore ei navigau la velă, fiind singuri în larg. Numai zgomotul pânzei bătută de vânt și freamătul mătăsos al siajului tulburau liniștea. Fundul Golfului Tunis nu mai era decât o linie nedefinită albastră. Etrava lui *Shangri-la* era îndreptată spre un punct stâncos: Ras-el-Fortass. Tourya se ridică de pe saltea și veni spre american cu mersul ei ondulat. Acesta îi arătă niște stânci mici la suprafața apei, la câteva sute de metri în stânga lor.

— Iată un recif de corali! Vom face scufundări aici. Apoi vom dejuna. Am avut eu grijă să aduc toate cele necesare.

Arătă spre țesătura portocalie și sugeră:

— Ar trebui să vă scoateți sutienul. Vă veți bronza cu urme.

Prin ochelarii negri, ochii tinerei libiene păreau mai întunecați. Ian se aștepta ca tânăra să refuze sau să se supere, dar ea se mulțumi să-i adreseze un surâs ambiguu.

Fără a spune nici un cuvânt Tourya duse o mână la spate și cu un gest scurt desfăcu cataramа. Cu mișcări grațioase, din umăr, își eliberă sânii care nu se lăsară nici măcar un centimetru.

— Vă plac mai mult așa? întrebă ea cu o ironie abia disimulată.

Ian Parker simţi că roşeşte. Murea de poftă să pipăie aceşti sâni splendizi.

Tourya mai întârzie câteva clipe în preajma lui ca pentru a-l vrăji sau a-l sfida, apoi se întoarse şi se duse la prova.

Melodia de la radio continua şi nu numai căldura era cauza pentru care Ian Parker îşi simţea gura uscată. El îşi propuse ca după dejun să-i sugereze tinerei femei o siestă în cabina din faţă, sperând ca acolo să-şi poată realiza visele. Ştia din experienţă că femeile arabe, din momentul în care nu erau observate, se dezlănţuiau fără nici o reţinere. Felul în care Tourya proceda pentru a-l excita, lăsa să se întrevadă o după amiază splendidă. Întrucât iahtul se apropia de corali, el îşi goni visurile, concentrându-se asupra manevrei. Coborî randa după care porni motorul din nou. El venise în acest loc de mai multe ori. Erau vreo doisprezece metri adâncime, cu corali superbi şi foarte mulţi peşti.

După ce mai parcurseră cinci sute de metri, el opri motorul şi fugi să arunce ancora. Din momentul în care zgomotul produs de lanţul ancorei încetă, se lăsă o linişte plăcută tulburată doar de radio. Apa era limpede şi se puteau distinge coralii albi, lungi, ieşind din nisip aidoma unor mâini. Soarele strălucea în înaltul cerului iar căldura era ieşită din comun. Tourya nu părea a fi deranjată de acest lucru. Ian se duse la ea prinzând-o de mână:

— Să mergem acolo!

Femeia se ridică râzând. Sânii ei atinseră pieptul americanului, acesta având impresia că primeşte un şoc electric. Timp de câteva clipe, ei rămaseră faţă în faţă. Parker îşi apropie faţa şi buzele lor se atinseră. El insistă pentru un sărut adevărat care, după părerea lui, urma să pecetluiască înţelegerea lor. Ea i-l acordă.

Era atât de cald, încât transpiraţia părea să le lipească corpurile. Stăpânindu-şi cu greu dorinţa, cu gâtul uscat, el se depărtă de Tourya.

— Mă duc să caut buteliile.

Murea de poftă să-i smulgă slipul pentru a o penetra, dar îşi spuse că trebuie să păstreze un minim de aparenţe. De altfel, fata era în totalitate la mâna lui. Aceasta îl aştepta cu coatele rezemate de bastinaj, contemplând coasta aflată la o depărtare de un kilometru. Nici un alt vas nu era în raza lor vizuală. Ian Parker apăru cu două

butelii și labele de scafandru din cauciuc. Din cauza [illegible] căldurii nici nu mai era nevoie de costumele de neopren. Se duse să caute o pușcă submarină. Cu puțin noroc putea prinde un pește pe care apoi să-l gătească pe punte. Tourya îl urmărea cu atenție. Bărbatul verifică meticulos echipamentul, încărcătura buteliilor, tubulatura și măștile.

— O să vă arăt, spuse el. Haideți!

Tourya dădu din cap.

— Plonjați mai întâi! Eu voi înota privindu-vă. Veți veni apoi să mă luați și pe mine...

Nu merita să o contrazică. Nu de plonjări avea chef acum, ci ardea de dorința de a o penetra cu sexul dureros comprimat în slipul de pânză. Apa rece avea să-i facă însă bine. Puse labele după care strânse centura de plumb și ajustă bretelele celor două butelii. Tourya veni să-l ajute să-și strângă chingile, atingându-l din nou cu pieptul ei gol.

Cu masca pe față, el își aminti că uitase să armeze arbaleta.

— Puteți să armați? întrebă el.

— Cum se face?

— Introduceți săgeata, trageți de elastic cât puteți și îl agățați de ancoră.

Femeia ascultă, sprijinindu-se pe abdomenul ei plat. Ian se gândi că ea are musculatură de bărbat. Întinse fără efort cauciucul tare, punând săgeata în culisă. Tot privind-o, Ian Parker se gândea la o fantasmă, aceea de a o lua pe Tourya cu el și de a face sex pe nisipul de pe fundul mării. El făcuse treaba asta o dată în Libia. Era delicios. Din păcate, tânăra nu părea dornică să-l urmeze, acum când aștepta cu pușca în mână. El se apropie de bastinaj, îl încălecă neîndemânatic, agățând una din labe de scara pusă de-a lungul cocii.

— Să nu ridicați ancora, spuse el râzând. Nu vreau să mă întorc înotând.

Își puse masca pe față, fixând-o cu privirea pentru ultima dată pe Tourya cu pieptul ei gol. Așa ceva nu vezi decât în calendarele sexy. Brusc îi reveni memoria. Acum el știa unde o mai văzuse. În ciuda măștii, expresia feței sale fusese percepută de Tourya, căci toată moliciunea dispăruse de pe trăsăturile ei senzuale. Ian se stăpâni, apoi spuse cu o voce indiferentă:

— Acum puteți să-mi dați pușca.

Libiana se deplasă lateral, ținând arma submarină de crosă. Celălalt capăt al armei era îndreptat spre masca americanului. Buteliile și centura de plumb îl împiedicară pe acesta să se miște repede. Săgeata porni o fracțiune de secundă mai târziu, pătrunzând prin urechea sa dreaptă douăzeci de centimetri, străpungându-i creierul.

Ian Parker văzu un fulger alb orbitor și avu impresia că îi este strivit creierul într-o menghină gigantică. Cerul și silueta Touryei dispărură brusc. Cu săgeata înfiptă în ureche aidoma unei excrescențe monstruoase el căzu de pe bastinaj în apă. Imediat Tourya aruncă arbaleta peste bord, în continuare legată de săgeată prin cordelina ei. Antrenat de greutatea centurii de plumb, corpul lui Ian Parker se scufundă repede lăsând în urmă-i o dâră roșiatică. Apa era atât de limpede încât o dată ajuns la fund, putea fi văzut perfect. Aplecată peste bastinaj, femeia îl observă timp îndelungat cu fața indiferentă. Bătăile inimii sale abia dacă se accelerară. Scrută apoi zarea și văzu că nu-i nici un vapor, că marea era pustie. Își puse sutienul și reintră în cabină. Răscolind prin sacul ei de voiaj, scoase un Colt Python 357 Magnum, pe care nu fusese necesar a-l utiliza grație marotei americanului. După ce puse arma pe masă ieși din nou pe punte.

Avea încă multe de făcut.

* * *

Tourya puse în funcțiune motorul ambarcațiunii, apoi alergă spre prova și începu să ridice ancora. Aproape fără să obosească, femeia reuși în câteva minute. Revenind la cârmă, îndreptă nava spre larg. Coralii se îndepărtau. După circa o milă, opri motorul și aruncă ancora din nou, astfel ca, în cazul — puțin probabil, de altfel — că nava era abordată de un alt vas, numeni nu va putea vedea corpul lui Ian Parker pe fundul apei. Căldura era la fel de mare iar corpul ei era acoperit de transpirație. După ce șterse cu un Kleenex o mică pată de sânge, inspectă rapid puntea pentru a vedea dacă mai sunt și alte urme ale asasinatului. Soarele se reflecta în apa mării, făcând-o să strălucească cât vedeai cu ochii. Era o minunată zi de vacanță.

Liniștită, ea se apropie de scara flancului lui *Shangri-la* lăsându-se apoi să cadă în apă. Temperatura apei îi păru delicioasă. Înotă un

sfert de oră în jurul iahtului, apoi se urcă pe punte, răcorită și destinsă. Din noaptea precedentă, când aflase cine este Ian Parkor, femeia știuse ce are de făcut. Lucrurile luaseră o turnură neașteptată, dar finalul fusese același. După ce urcă pe velier, Tourya se duse în cabină. Era deosebit de cald iar ea avea de așteptat mai multe ore până să se însereze. Numai de nu ar veni cineva să o deranjeze.

Își spuse că locul ales de victima sa pentru plimbare fusese perfect. În cazul în care o altă ambarcațiune s-ar apropia, ea ar putea spune că prietenul ei face plonjări subacvatice, iar ea îl așteaptă.

Se înserase repede, fără ca temperatura să scadă nici măcar cu un grad. Tourya privi în jurul ei. Nici o lumină nu se zărea pe mare, deci în jur nu se afla nici o ambarcațiune. În depărtare se zăreau luminile coastei. Îi mai rămânea de îndeplinit partea cea mai delicată a acțiunii sale solitare. Se duse în partea din față a velierului și ridică ancora fără prea mare efort. Puntea era încă fierbinte.

Ridică randa care se umflă imediat sub efectul unei brize ușoare care venea dinspre nord - vest. Ea avea suficiente noțiuni de navigație pentru a nu-și pierde capul, astfel încât îndreptă ambarcațiunea spre Sidi-Bou-Said.

La cârmă era aproape răcoare. Velierul înainta cu șase sau șapte noduri. Cu toate luminile stinse, Tourya supraveghea cu atenție marea pentru a nu tăia calea vreunui cargou. Fără motor și cu luminile de poziție stinse, existau puține șanse să fie reperată. Trei ore mai târziu, ea se afla la travers de Sidi-Bou-Said. la o depărtare de circa jumătate de milă de coastă. Blocă cârma cu două corzi, astfel încât ambarcațiunea să continue drumul ales de ea, după care se duse să caute în cabină un sac de material plastic cu închidere etanșă, pe care îl ascunsese în sacul ei de sport. În el avea tricoul, pantalonul și revolverul. După ce își legă părul, își puse o pereche de labe și coborî de-a lungul scării, agățată în continuare de babordul velierului. Când ajunse la un metru de suprafață, se aruncă în apa călduță. Revenită la suprafață, zări masa întunecată a ambarcațiunii care continua drumul

spre nord, ușor înclinat. Își prinse sacul la centură și începu să înoate pe spate, încet, cu un ritm regulat, avansând foarte repede datorită labelor. Pentru o femeie antrenată ca ea, a înota un kilometru într-o mare calmă nu însemna mare lucru.

Cerul înstelat era superb și nu se simțea decât o hulă ușoară care nu o deranja însă. Îi era foarte bine, ritmul mișcărilor sale fiind cel al unei campioane. Își făcu socoteala că va ajunge la International la timp pentru a se culca la ora normală.

Întâlnirea cu Ian Parker făcea parte din neprevăzut, creând pentru ea un risc minim, dar real, iar în ceea ce ea avea de făcut nu se putea îngădui nici o greșală cât de mică. Eliminarea americanului reprezenta un rău minor. Cu puțin noroc, ea ar avea timpul să-și îndeplinească misiunea.

Capitolul II

Malko păşi cu grijă peste un mustăcios, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, prost croit şi mai mult, deformat de armele pe care le ascundea pe sub haine. culcat de-a curmezişul culoarului. în faţa uşii camerei vecine. Lucrările reuniunii Ligii Arabe erau în plină desfăşurare şi toţi participanţii sosiţi la Tunis aveau gorilele lor personale. Mustăciosul se trezi speriat, ducând mâna la centură, dar văzându-l pe Malko depărtându-se, adormi la loc, nerealizând că un răufăcător i-ar fi putut tăia pur şi simplu beregata fără ca el să apuce să riposteze. Esenţial era doar actul de prezenţă. Alţi doi oacheşi nebărbieriţi, stăteau tolăniţi în nişte fotolii, aproape de ascensor, cu ochii roşii de nesomn. Unul dintre ei purta la vedere, fără complexe, un pistol mitralieră Skorpio, ţinut cu nonşalanţă pe genunchi. Noroc că între clienţii hotelului erau obişnuite astfel de practici. Oricum, ei nu ar fi avut de ales, acesta fiind singurul hotel decent din Tunis, în care instalaţia de aer condiţionat funcţiona. Datorită amplasării, acesta oferea o superbă privelişte, având deasemenea şi piscină. Evident, când vântul sufla dinspre nord aducând mirosul pestilenţial, aveai senzaţia că locuieşti într-o băltoacă. Deh, nu poţi avea tot confortul mereu.

Ieşind din hotel, Malko fu tentat să se întoarcă. Temperatura exterioară era aceea a unui uscător de păr. Aerul fierbinte mătura colina Belvedere ca şi când ar fi fost mistuită de un incendiu. Portarul îl privi cu un surâs dezolat.

La Viena ar fi fost mult mai bine, numai că C.I.A. îl smulsese dintr-un anotimp strălucitor, cu recepţii în fiecare seară, pentru a-l catapulta în acest cuptor solar, bineînţeles fără a-i explica de ce. Uneori îi venea să creadă că pentru lumea de la Langley, el era pompierul de servici. De fiecare dată când se întâmpla un „accident" pe undeva, o treabă în care

compania nu voia să apară oficial și pe care trebuia să o rezolve discret. aceasta apela la Alteța Sa Serenissimă prințul Malko Linge, Cavaler al Sfântului Mormânt și al Maltei, conte de Haute Lusace, vechi vlăstar de o autentică și nobilă obârșie europeană, aflat mereu în nevoie datorită castelului său a cărui stare nu se ameliora de secole. Pretențiile antreprenorilor creșteau continuu, așa că îi rămâneau puține șanse să-și găsească un pic de liniște înainte de a ajunge alături de strămoșii lui, în cavoul familiei. Malko îl reconstruise într-o enclavă a parcului său din Liezen, reușind a strânge toate rămășițele pământești ale familiei sale de la vechiul castel situat acum în Silezia sub dominația comuniștilor, care acceptaseră în schimbul unei mari sume de bani să-i restituie morții, singurii care puteau trece fără probleme de cortina de fier.

El o lăsase pe Alexandra — logodnica sa — cu mare greutate, întrucât o găsea încă atractivă, în ciuda câtorva riduri apărute. În acest început de primăvară, ea era într-o dispoziție hazlie, delicioasă. Ultima lor seară fusese un festival erotic. Alexandra se deghizase într-o brunetă, grație unei peruci, iar Malko avu impresia că regulează o negresă cu crupa sculpturală și primitoare. Este de neînțeles cât de mult poate transforma o perucă un obraz de altfel cunoscut. Pentru a-i face plăcere, deși la Viena era aproape la fel de cald ca la Tunis, Alexandra venise la Liezen cu ciorapi pe sub rochia sa de vară. Pentru început, Malko o violase pe o canapea, în stilul husarilor, după care ea îi administrase o felație scurtă în timp ce el vorbea la telefon. Femeia avea un simț erotic inedit și nu părea afectată de trecerea anilor, veghind cu o grijă maniacă asupra corpului ei de vis.

Atunci când reușea să-i smulgă gemete de plăcere, întretăiate cu vorbe obscene pe care desigur nu la pension le învățase, el era cel mai fericit dintre bărbați. De astă dată seara se terminase cu o partidă de amor în picioare, în fața oglinzilor din baie, în timp ce femeia își refăcea machiajul pentru a merge la cină. Arcuită în fața chiuvetei, ea răspunsese cu puternice lovituri de fese la asaltul lui neașteptat, bine sprijinită pe picioarele sale desfăcute, scuturându-și pletele negre. La final întoarse capul spunând cu blândețe:

— De mult timp nu ai mai fost atât de violent. Probabil că îți imaginai că o sodomizezi pe o alta, ticălosule!

Acest epitet păstra o oarecare tandreţe. În fond, Alexandra adora să fie violată, impunând o lege sexuală, în pofida mutrişoarelor pe care le făcea la asaltul membrului etern neobosit care-şi vărsa sămânţa în străfundul abdomenului ei, cu o forţă care o cutremura până în cea mai îndepărtată dintre terminaţiile ei nervoase...

Mirosul pestilenţial al lagunei goni din mintea lui Malko făptura Alexandrei, acesta realizând dintr-o dată faptul că mergea pe mijlocul drumului spre Cartagina, talonat de sunetele furioase ale claxoanelor. Se dădu mai spre lateral pentru a lăsa să treacă un tunisian exasperat care îi adresă gesturi obscene. Ramadanul enerva pe toată lumea. Tunisul avea un aspect insolit, puţin îmbătrânit, ca şi cum viaţa s-ar fi oprit la sfârşitul colonizării. Aproape că te aşteptai să vezi apărând nişte albi cu panama şi lavalieră. Malko, pierdut în gândurile lui, era aproape să treacă de bifurcaţia care ducea spre Cartagina şi „U.S.Military Cemetery". Acolo exista un pic de vegetaţie în jurul câtorva vile care se doreau elegante, fără a avea însă piscine. Ai fi zis că acestea sunt interzise de Coran, aidoma ventilatoarelor. Din iunie şi până în septembrie se gătea la foc mic şi se bea coniac-soda.

Ajunse pe drumul spre Sidi-Bou-Said, trecând prin faţa grilajului Palatului Cartagina. Puţin mai departe, el vină la stânga, depărtându-se de mare. Nişte săgeţi indicatoare purtau înscrisul „U.S. Military Cemetery", conducând până în câmp. Malko ajunse în faţa unui grilaj deschis. Cimitirul era mic, neavând nimic din imensitatea celor din Normandia. Era bine întreţinut, cu o stelă în memoria combatanţilor din 1944. Aparent, nu era primit nici un vizitator. Părăsind maşina, se îndreptă spre micul pavilion din apropierea intrării, de unde tocmai ieşea un bărbat, un uriaş cu surâs îngheţat, înalt de un metru nouăzeci şi cu nasul turtit, ca de boxeur. Avea nişte antebraţe absolut monstruoase şi purta pe cap o pălărie mare de cowboy. Ochii albaştri, înfundaţi în orbite îl fixară pe Malko cu răceală.

— Sir?

— Buzz este aici?

Namila dădu din cap şi-i făcu semn să îl urmeze. Malko avu impresia că a debarcat la Polul Nord. În interiorul pavilionului cu aer condiţionat domnea o temperatură glacială. În faţa unei mese stătea la o

bere un bărbat chel în vestă și cu cravată la gât. Acesta se ridică amabil întinzându-i mâna lui Malko:

— Richard Bubble, se prezentă el.

Richard era șeful stației Central Intelligence Agency din Tunis, poreclit „Buzz" datorită pasiunii sale nețărmurite pentru telefon. Era angajatul Ambasadei Americane pe post de consul, o acoperire transparentă aidoma unui ciorap din nylon. Cel care îl întâmpinase pe Malko își ridică pălăria, întinzându-i o labă de măcelar:

— Jonathan Sacley.

— Alias Jonathan Groparul, sublinie Buzz.

Îi trebuia foarte multă imaginație pentru a ghici în persoana gardianului cimitirului — schimbat la fiecare cinci ani — pe unul dintre cele mai strălucite elemente ale „Serviciului Operativ". Aflat în „clandestinitate" de trei ani, el aștepta să i se încredințeze altceva decât niște munci casnice. Tunisul primea resturile unor stații C.I.A. aflate în situația de catastrofă. Tocmai fusese transferat de la Beirut, școala de limbă arabă a Companiei. Cei care scăpaseră teferi din Teheran, Iordania sau Cairo, încercau să se organizeze de bine, de rău.

Buzz strănută, apoi surâse:

— Jonathan, de ce crezi că prietenii tăi sunt aidoma clienților tăi? Noi nu riscăm să putrezim la soare. Aici la tine este un frig teribil...

Groparul ridică din umeri. Ca orice nativ din Dakota de Nord, el avea oroare de temperaturile care depășeau zero grade. Pe un astfel de timp, el abia îndrăznea să iasă afară. În loc de răspuns, scoase o bere din congelator sorbind-o dintr-o înghițitură. Malko își dezlipi cămașa de pe spate după care se așeză. Domnea o ambianță ciudată.

— Înainte de a ne congela definitiv, începu șeful stației, o să vă spun povestea lui Ian Parker. Acest nume nu vă spune nimic?

— Nimic, mărturisi Malko. Este unul dintre ai noștri?

— Era! Tipul aparținea Departamentului pentru Orientul Mijlociu, în post timp de trei ani la Tripoli, sub acoperirea de diplomat. Urma să fie mutat la Cairo. Tocmai se hotărâse să își ia trei luni de vacanță pentru a se plimba cu iahtul său. Era un băiat mai de grabă singuratic, celibatar convins, pasionat de iachting. El se descurcase reușind să păstreze velierul său *Shangri-la*. De luni de zile hoinărea de-a lungul coastelor, practicând pescuitul subacvatic, adulmecând ambianța prin

micile porturi de agrement. Ajuns la Sidi-Bou-Said, a luat imediat legătura cu mine. Acest lucru s-a întâmplat acum opt zile.

— Avea un anume obiectiv în Tunisia? întrebă Malko.

— Nu! Doar în plimbare. Era însă un adevărat profesionist. Am schimbat câteva ponturi între noi.

— Și după aceea?

Americanul înghiți o gură mare de bere după care puse cutia pe masă. Groparul încrucișă brațele ascultând tăcut.

— După aceea, continuă Richard Bubble, ceva a deraiat...

Strănută din nou.

Sufocat de căldură și de oboseală, lui Malko îi era greu să țină ochii deschiși.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Malko reprimându-și un căscat.

Buzz îi adresă un surâs încurajator.

— Dumneavoastră sunteți aici pentru a dezlega acest mister. Pur și simplu, la trei zile după ce Ian Parker îmi telefonase — era o zi de vineri — a fost descoperită ambarcațiunea lui, cu vela întinsă, eșuată lângă Gammarth, la vest de Tunis. Avea cârma blocată de un sistem de cordaje adesea folosit de navigatorii solitari. La bord nu se afla însă nimeni. Totul era în ordine, fără nici un semn al unei încăierări. Evident, tunisienii, care ignorau faptul că Ian Parker putea face parte din Agenție, au prevenit imediat ambasada. Pentru ei, el era un american liniștit. Din momentul în care s-a aflat că este vorba de Ian, pentru noi au început să sune clopoțeii de alarmă. Am fost personal pentru a inspecta iahtul, fără a găsi însă ceva. Inițial m-am gândit la un accident. Ian era de asemenea un scufundător pasionat. Plecase probabil singur pentru a face scufundări și dintr-un oarecare motiv nu a mai putut ajunge la navă. Ancora era însă ridicată, iar el era un tip prea prudent pentru a face scufundări fără a imobiliza ambarcațiunea în prealabil. Ca și mine, totuși, tunisienii au fost de acord că nu este pentru prima oară când se întâmplă un asemenea accident.

— Ați mai descoperit și altceva?

— *Right!* Întrebând lumea din port, am aflat că Ian a fost văzut de niște francezi plecând sâmbătă. El nu era singur, ci acompaniat de o fată încântătoare.

— O străină? întrebă Malko care începuse și el să înghețe.

Impasibil, Groparul își curăța unghiile.

— După cei doi martori, fata părea mai degrabă tunisiană. O femeie mai mult decât frumoasă, ceva spectaculos. Dintr-o dată aceasta devenea o ciudățenie, căci dacă Ian făcea scufundări, ea rămăsese probabil la bord. Ne-am orientat atunci spre un dublu accident conform scenariului: ea are un cârcel, el vrea să o salveze găsindu-și și el sfârșitul... La prima vedere trebuia scotocit tot golful Tunisului, ceea ce era promițător...

— Ați luat un elicopter?

Buzz îi aruncă o privire amuzată:

— *Right again.* Am împrumutat unul de la niște tipi care efectuau foraje petroliere, după ce în prealabil ne-am informat unde se practică scufundările. Această treabă ne-a mâncat totuși trei zile...

După ce luă o gură de bere continuă:

— Zburând la zece picioare deasupra mării, peste tot pe unde erau corali, l-am găsit într-un final, la o adâncime de cincisprezece metri, agățat de corali, în față la Ras el Fortass, având echipamentul complet: mască, butelii, centura de plumb, labele și arma subacvatică. Era fără combinezon. Însă am descoperit un detaliu neașteptat...

Buzz tăcu privind masa, ca pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. Malko se foi pentru a nu amorți. Îi era răcoare de-a binelea.

— Săgeata puștii era înfiptă în urechea sa dreaptă, pe o adâncime de douăzeci de centimetri, spuse el. Vârful acesteia ieșea pe partea cealaltă.

— Un accident? întrebă Malko.

Buzz îi aruncă o privire înveselită.

— Inițial și noi am vrut să credem asta, deși Ian era un tip prudent și foarte obișnuit cu echipamentul său. Ori, pentru ca săgeata să pătrundă sub acest unghi, pușca ar fi trebuit ținută într-un fel foarte ciudat, cu mâna întinsă.

— O sinucidere?

Groparul, care tocmai terminase de lustruit unghiile, se apucase să-și facă toaleta gingiilor cu o enormă perie de dinți, afișând ceea ce ar fi putut trece drept un rânjet.

— Am solicitat efectuarea unei autopsii, continuă Buzz. Medicul a descoperit că Ian a fost atins de săgeată înainte de a intra în apă, că atunci când a atins suprafața oceanului era deja mort. În plămânii săi nu s-a găsit nici o picătură de apă. S-a emis atunci o ultimă ipoteză, conform căreia el a dorit să se sinucidă fără a i se găsi corpul. Era un tip destul de romantic pentru asta, și era gata să o credem.

— Doar că mai era și fata, remarcă Malko. Ce s-a întâmplat cu ea?

— O întrebare foarte bună, aș spune chiar excelentă. După găsirea corpului lui Ian Parker, am împrumutat câțiva scafandri de luptă de la Flota a VI-a. Aceștia au răscolit sistematic fundul mării, cu aparatură electronică specială, pe o rază de un kilometru. Nu era un drum maritim frecventat și nici curenți puternici în acea zonă.

Respiră adânc și continuă:

— Suplimentar, am verificat dacă lipsea ceva din echipamentul de la bord. Un singur set pentru scufundări — cel de pe Ian — dar lipsea o a doua pereche de labe. Inventarul navei a fost notat cu meticulozitate. Era foarte puțin probabil ca fata să fi venit cu propriul ei echipament.

— Rezultă că ea era la bord în momentul în care Ian a murit, conchise Malko.

— Există o ipoteză. Văzându-l că se sinucide, fetei i s-a făcut frică și a sărit în apă, după care s-a înecat. Corpul ar fi putut pluti foarte departe, în derivă...

— După ce a ridicat ancora?

Se lăsă o tăcere mormântală. Cei doi americani priveau triști fața de masă din plastic. Era totuși o conversație potrivită pentru un cimitir...

— Ne-am gândit și noi la asta, spuse Buzz. Era cât pe aci să fim convinși, numai că C.I.A. a trimis un expert care să examineze ceea ce am găsit. Acesta a reușit să releve amprentele de pe crosa puștii submarine, iar acestea nu îi aparțineau lui Ian Parker...

— Dar ale cui erau?

— Încă nu știm. Foarte probabil că ele aparțin celui care l-a ucis pe Parker.

— Așadar, dumneavoastră credeți că acesta a fost asasinat...

— Evident. Altfel ar fi primul caz de sinucidere din lume cu o pușcă submarină pe care să rămână amprente false. Ceea ce nu știm, este de ce și mai ales cine l-a ucis.

— Aveţi date despre această fată? întrebă Malko.

Buzz luă o hârtie din faţa lui, timp în care gardianul cimitirului examina cu interes ceea ce reuşise să extragă din dintele său cariat.

— Fata are în jur de 1,70 m, pieptul circa 90, părul şi ochii cenuşii, alură sportivă. Era îmbrăcată în blue jeans şi tricou. Tip arab, purta un sac de sport bleu în bandulieră. Nu cunoaştem numele. Se presupune că ar fi tunisiană.

— A fost găsită?

— Nu ştim. Ian nu fusese la Tunis de un an. Era foarte prudent. În mod cert nu mirosise nici o capcană. Pe ambarcaţiune era un Colt 38, dar l-am găsit la locul său obişnuit, aşadar nici un moment nu s-a simţit în pericol.

— Să fie posibilă prezenţa unei a treia persoane la bord?

— Puţin probabil, spuse americanul. Francezii erau lângă ambarcaţiunea lui Ian. A venit singur cu fata, după care imediat au plecat. Numai dacă a fost cineva ascuns la bord. Evident, totul este posibil, fiind o ipoteză prea puţin probabilă. Din punctul meu de vedere, fata este cea care l-a ucis. Dacă era o bună înotătoare, aceasta a putut înota uşor la mal, revenind pe o plajă pustie. Astfel se poate explica şi dispariţia labelor.

— Şi pe urmă?

— Se poate să fi avut complici care au ajutat-o. La sfârşitul săptămânii acest loc este foarte traficat.

Malko gândea cu aşa intensitate, încât simţea că îi fierb creierii. Era o poveste foarte ciudată. În mod vizibil, lipsea un mare fragment din puzzle, afară de cazul în care oamenii C.I.A. efectuau o auto intoxicare, ceea ce deja se întâmplase.

— După câte îmi spuneţi, remarcă el, fata aceasta era foarte frumoasă. Dacă este arăboaică, ar trebui să fie foarte vicleană. Dar dacă Ian Parker a încercat să îi facă avansuri şi pentru a se apăra, ea l-a omorât pur şi simplu accidental?

Buzz scutură din cap dezgustat.

— Ian nu era genul de bărbat care să facă aşa ceva.

Malko îşi permise să surâdă.

— Când ţi se pune o pereche de sâni sub nas după câteva zile de abstinenţă, toată lumea este gata să facă asta, mai ales în plină mare

și cu o asemenea femeie. Asta ar putea explica totul. Îngrozită, fata a fugit apoi, luând măsuri pentru a nu fi văzută. Nu va fi găsită niciodată.

După liniștea profundă care urmă, înțelese că sugestia sa nu era agreată. Nu se atacă memoria unui mort. La urma urmei era treaba lor.

— Iar tunisienii? întrebă Malko. Ei ce spun?

— Nimic, se grăbi să replice Richard Bubble. Pentru că ei nu știu nimic. Pentru ei, Ian Parker s-a înecat accidental în cursul unei partide de pescuit subacvatic. Este perioada Ramadanului și nimănui nu îi pasă de această istorie. Este mai bine să vedem pe ce pistă mergem noi, înainte de a informa vreun alt serviciu. Dacă este o aventură galantă, așa cum presupuneți dumneavoastră, nu merită să ne supunem ridicolului.

Malko începu să reflecteze.

— Fata asta, începu el, nu a apărut din neant. Ian Parker a adus-o cu mașina, probabil de la Tunis. S-ar putea afla de unde. Ce s-a întâmplat cu mașina pe care o folosea?

— Am restituit-o la Avis, spuse Buzz, după ce practic am demontat-o fără a găsi însă nimic. De la francezi, știm că Ian a plecat din Sidi-Bou-Said în jur de ora zece, revenind pe la doisprezece și jumătate, exact timpul cât mergi până la Tunis, care totuși este un orășel mic și fără nici un motiv pentru a se face remarcat.

— El nu, dar ea da. Femeile foarte frumoase nu trec neobservate.

Buzz dădu din cap.

— Ne-am gândit și noi la asta. Am întrebat tot staful ambasadei, oameni care sunt aici de ceva vreme. Din păcate semnalmentele pe care le posedăm sunt foarte vagi.

— S-ar putea ca tunisienii să știe ceva, sugeră Malko. La urma urmei suntem aliați. Dacă într-adevăr Ian Parker a fost asasinat din rațiuni profesionale, s-ar putea să fie și ei interesați.

— Când vom fi siguri îi vom pune la curent, mormăi Buzz. Atunci, ce veți face?

— Evident, voi face un duș. Ulterior voi lua ceasul de pontaj, spuse Malko foarte serios, și mă voi așeza cu el în colțul bulevardului Habib Bourguiba pentru a o pândi pe această necunoscută... Serios de astă dată, trebuie să fie niște discoteci, niște locuri la modă, unde o

fată de asemenea speță să se arate, din moment ce era atât de emancipată încât să accepte invitația unui celibatar pe un iaht...

— Acesta este faptul care ne intrigă cel mai mult, sublinie Richard Bubble. Femeile arabe nu sunt așa. Aceasta ar însemna că ea l-a recunoscut pe Ian, venind la bord cu intenția clară de a-l ucide. Hiba este că nu cunoaștem motivul. Iar dacă Ian ar fi știut, ar fi prevenit oamenii de aici. El însă nu a făcut asta, deci „buba" trebuie căutată altundeva.

— Ori a comis o eroare, ori a fost prost informat, concluzionă Malko. Unde se află acum *Shangri-la*?

— În portul Sidi-Bou-Said. Doriți să-l vizitați?

— Dacă este posibil, da!

— Foarte bine, vom merge acolo.

Shangri-la era cel mai mare velier ancorat în portul Sidi-Bou-Said. Alături de el se afla un alt mare cabin — cruiser numit „Michka". Richard Bubble arătă nava lui Malko spunând:

— Este vasul tatălui unei tunisiene încântătoare care trebuia să se mărite cu Kadhafi. Colonelul o iubea nebunește. În final fata s-a măritat cu un saudit gras ca un porc...

— Nu cumva ea este femeia pe care o căutăm? întrebă Malko surâzând.

— Nu, am verificat, dar nu este ea, spuse cu seriozitate șeful stației. Ea se află la Djeddah.

Cei doi urcară la bordul navei, urmați de Jonathan Groparul. Americanul descuie ușa de la cockpit. Totul era aranjat impecabil. Pe aparatura radio nu se zărea nici un pic de praf iar lacul de pe mobile strălucea. Într-un colț erau îngrămădite lăzi cu J&B și Gaston de Lagrange scoase din cală. Ian Parker fusese un om ordonat. Malko era stăpânit de un sentiment ciudat, ca de fiecare dată la începutul unei anchete. Căuta să sesizeze neprevăzutul. În cadrul serviciilor speciale, instructorii se străduiau să le arate învățăceilor lor că trebuiau să aibă în vedere toate detaliile, chiar și neprevăzutul, numai că nu se ajungea la obținerea acestui lucru în totalitate. Dacă Malko nu ar fi fost chemat

pentru a „căuta acul în carul cu fân" castelul de la Liezen n-ar fi fost decât o ruină... Un foarte vag parfum plutea încă în cabină. Malko își spuse că necunoscuta folosea un parfum foarte tare, din moment ce acesta nu se evaporase încă.

— Presupun că ați prelevat amprente, spuse Malko.

— Absolut. În afară de cele găsite pe crosa armei, celelalte aparțineau lui Ian Parker.

Malko parcurse cu privirea interiorul vasului. Nu era un Sherlock Holmes. De altfel nu era sigur de faptul că în acel loc se afla secretul morții lui Ian Parker. Ieși din nou pe punte și sub privirea sceptică a lui Buzz, o parcurse de la un capăt la celălalt cu pași mari. Oare ce așteptau de la el? Încercă să reconstituie mental ceea ce se putuse întâmpla. Ipoteza cu fata hărțuită. omorându-l accidental pe american îi surâdea. Chiar dacă lucrezi la C.I.A., nu ești mai puțin bărbat. În trei ani de ședere la Tripoli, nu a putut face prea multe nebunii și dacă a dat peste o adevărată provocare, lucrurile puteau să se termine rău. Faptul că fusese ucis cu propria armă pleda în favoarea nepremeditării.

— Sâmbătă dimineață ați fost acasă? îl întrebă Malko pe Richard Bubble.

— Da!

— Ian Parker știa numărul dumneavoastră privat?

— Da!

— Deci dacă ar fi intrat în posesia unui pont v-ar fi sunat.

— Așa cred și eu...

Se revenea la moartea fortuită. Malko începuse să ardă pe jar. Cu grijă, Jonathan Groparul muta cutiile de Gaston de Lagrange și J&B în portbagajul Chevroletului său.

— Este mai bine să recuperăm aceste minuni, spuse Bubble. Oricum lui Ian nu-i mai sunt de nici un folos...

Malko începu să coboare de pe punte, timp în care șeful stației C.I.A. încuia cabina.

El făcu câțiva pași de-a lungul ambarcațiunii arborând un pavilion francez. Un bărbat aflat pe punte îl observă. Malko îi surâse iar celălalt îi întoarse zâmbetul.

— Bonjour, salută Malko în franceză în timp ce se apropia. Anchetez moartea domnului Parker. Știți cumva ceva legat de acest lucru? Căutăm să o identificăm pe fata care era cu el...

Dintr-o dată francezul luă un aer misterios, aplecându-se spre chei.

— Am fotografiat-o, șopti acesta.

Malko crezu că nu a auzit bine. Richard Bubble cotrobăia încă pe *Shangri-la*.

— Ați fost interogat?

— Da, răspunse francezul, însă soția mea a fost prezentă și nu puteam vorbi despre asta. Nu-i face plăcere faptul că fotografiez fete tinere, așa că am fotografiat-o pe ascuns...

Lui Malko i se părea că visează.

— Aveți fotografia?

— Nu am dat încă filmul la developat. Îl vreți?

— Cred că ar putea fi util, spuse Malko. O să îl restituim după aceea...

— Așteptați!

Omul dispăru în cabină. Malko își număra bătăile inimii. Un zgomot de motor îl făcu să ridice capul. Un Airbus alb al Air France, identic cu cel care îl adusese pe el în ajun, se apropia de Tunis. Malko venise cu cursa Viena — Tunis, în enorma cabină de la bussines class. Malko renunțase fără remușcări la clasa „First" care era prea costisitoare, pentru un serviciu mai simplu dar de foarte bună calitate. Ultimele facturi privind restaurarea castelului de la Liezen, secătuiseră contul său din bancă.

Aeronava, cu trenul de aterizare scos, cobora spre orizont când francezul reapăru întinzând o rolă de film Leika.

— Iată! O rugăminte, însă... Când mi-l veți restitui aveți grijă ca soția mea să nu se afle prin preajmă.

Malko strecurase deja rolfilmul în buzunar. Francezul se adânci în lectura unui ziar. Richard Bubble veni lângă Malko. Leoarcă de sudoare, în haină și cu cravata la gât avea un aer sinistru.

— Dacă aflați ceva, mă găsiți la Școala de Limbă Arabă în piața Pasteur, spuse el. O să vă duc până la cimitir.

— Dacă tot mergeți în oraș, dați vă rog acest film la developat. Pe el se află fotografia fetei care l-a ucis pe Ian Parker.

— *Holy shit!* explodă americanul. Nu glumiți?

Capitolul III

Richard Bubble aruncă o privire stupefiată asupra rolei de film întinsă de Malko.

— Unde ați găsit-o?

— La prietenii noștri francezi, explică acesta cu voce domoală. Chiar ei mi-au oferit-o.

— Dar i-am interogat! Nu au pomenit nimic despre așa ceva.

— Probabil că eu am un talent deosebit de vrăjitor, spuse Malko ușor ironic. Sper că la școala dumneavoastră de limbă arabă aveți și un laborator foto. Acum, să plecăm de aici! Ne-am copt destul...

Americanul băgă filmul în buzunar, păstrând pe față expresia perplexă. Se apropiară de Chevroletul alb unde îi aștepta Jonathan. Imediat instalația de aer condiționat porni răcorind puțin atmosfera. Richard Bubble anunță:

— Imediat ce voi avea aceste fotografii, le voi trimite la Tripoli pentru a verifica dacă acestea nu se leagă de o afacere de care s-a ocupat acolo Ian Parker. Adjunctul lui continuă de altfel să fie la post. În ceea ce vă privește, va trebui să răscoliți prin Tunis. Această fată nu se putea evapora.

— Sunt autorizat să vorbesc cu tunisienii acum?

— Mai așteptați puțin. La momentul potrivit vă voi face personal legătura cu generalul Marchana, un tip foarte bine, un adevărat prieten. Va trebui să vă feriți de francezi, care se simt aici ca la ei acasă și nu ne văd cu ochi buni. Ei consideră că noi vrem să „recolonizăm" Tunisia, să o atragem în sfera noastră de influență...

— Dar este adevărat, nu?

— Nu merită osteneala să le-o spunem...

Abia se răcorise puțin în Chevrolet și ei ajunseră la cimitirul militar. Lui Malko îi era groază la gândul că trebuie să meargă din nou în Golful transformat într-un cuptor. Buzz opri de-a lungul gardului cimitirului.

— Pentru moment mergeți la Jonathan pentru a lua legătura cu mine. Desigur, tunisienii nu știu cine sunteți, dar este inutil să afle acest lucru cât și obiectul dumneavoastră de activitate. Fiți atent la telefon! Folosiți numai telefoanele publice! Fotografiile vor fi developate în această seară. Jonathan vă va da instrucțiuni noi.

Malko se aruncă în valul de căldură toridă, privind cu invidie spre Richard Bubble care pleca cu Chevroletul alb. În perspectivă avea foarte mult de lucru. De ce oare această fată îl omorâse pe agentul C.I.A. într-un mod atât de atroce, aidoma unui pește prins? Exista desigur ipoteza pasională, cum că ar fi fost sedus, dar ceva îi spunea că lucrurile stăteau puțin altfel. Experiența personală îl învățase că în Lumea Paralelă, lucrurile nu se petreceau decât arareori din întâmplare.

După ce va avea fotografiile, el va trebui să reconstituie modul în care Ian Parker și-a petrecut timpul și cum a întâlnit-o pe frumoasa ucigașă. Fotografiile puteau aduce noi elemente.

* * *

Pe perete era afișat un adevărat poster. Alături, era o imagine mai mică cu fața femeii mult mărită. Malko privi atent seria de documente. Femeia era într-adevăr încântătoare și foarte sexy. Afară de asta nu încăpea nici o îndoială că era arabă. Francezul o prinsese în obiectiv pe chei și deasemenea când se urca la bordul lui *Shangri-la*.

La al șaselea etaj al edificiului din piața Pasteur unde își avea sediul Școala de Limbă Arabă, în sala de ședințe, domnea o răcoare plăcută. În picioare, rezemat de perete, Jonathan Groparul, cu un aer sumbru, molfăia în dinți un băț de chibrit. Acesta venise la hotel pentru a-l aduce pe Malko la întâlnirea cu șeful stației C.I.A. Acesta din urmă examina fotografiile cu foarte mare atenție, ca pentru a mai percepe un detaliu suplimentar.

— Acestea pleacă diseară la Tripoli și vom afla dacă ei o cunosc.

— Dacă această fată este tunisiană, ar trebui să o putem găsi.

Americanul surâse şăgalnic. iar faţa de obicei încruntată i se destinse dintr-o dată.

— Mi-a venit o idee, anunţă el. Dumneavoastră vă veţi putea pune în valoare calităţile de cuceritor. Sunt invitat la o serată la Cartagina. Veţi merge cu mine iar acolo vă voi prezenta unei femei care se pare că are legături cu toţi arabii bogaţi din zonă, riscând şi procurându-le tinere frumuseţi contra unei remuneraţii corespunzătoare. Este pe jumătate turcoaică, pe jumătate franţuzoaică şi se numeşte Leila Kadouni. Dacă aţi putea-o contacta, ea cunoaşte toate fetele frumoase din Tunis. Poate că şi aceasta este pe lista ei, sau poate măcar o cunoaşte.

— De ce nu? spuse Malko.

El nu credea că ucigaşa lui Ian Parker aparţine unei reţele de call-girls, dar perspectiva de a petrece singur o seară la Hilton nu îl încânta. El îşi puse într-un buzunar trei fotografii de format mic ale necunoscutei după care se pregăti să-şi schimbe pentru a patra oară în acea zi ţinuta. Afară era o căldură înăbuşitoare.

Veranda înconjurată de plante agăţătoare ornamentale, semăna cu o saună. Interiorul casei era încă şi mai rău. Malko se întreba dacă aerul condiţionat nu era cunoscut în Tunisia. Un chelner îi aduse un pahar de Moet cu gheaţă pe care îl sorbi dintr-o înghiţitură.

— La masă! îi invită prietena stăpânei casei, o brunetă minioană, picantă, care prezida festivitatea.

Malko profită de ocazie pentru a scăpa de conversaţia plicticoasă cu un om de afaceri din Saint Luis venit pentru a vinde instalaţii sanitare în Tunis. Richard Bubble discuta cu un ataşat militar şi un tunisian cu ochelari cu rame mari de baga. Cu excepţia unei singure femei, celelalte erau mediocre. Excepţia, faimoasa Leila Kadouni, se ridică simultan cu Malko, acesta putând-o analiza în voie. Rochia de pânză albă cu buline negre era destul de decoltată pentru a lăsa să se vadă sutienul care scotea în evidenţă doi sâni superbi. Ca din neglijenţă, ea lăsase descheiaţi atâţia nasturi de jos încât se vedeau pulpele cărnoase până la slipul negru, de fiecare dată când îşi încrucişa picioarele. Părul vopsit cu tinctură de henna îi dădea o aparenţă de roşcată veritabilă, cu ochii al-

baştri luminând o faţă senzuală şi un nas cârn. Era o creatură care degaja o atracţie carnală de care ea era perfect conştientă. Enormul „loukoum" negru care o însoţea aidoma unui blestem, nu înceta să o soarbă din ochi şi respira ca o focă. Femeia se aşeză totuşi în capul mesei luându-l pe Malko în dreapta ei, deşi nu schimbaseră decât câteva cuvinte.

Ochii ei de foc se fixară asupra lui, în timp ce gura ei apetisantă ca un fruct tropical schiţa o mutră încântătoare, copleşindu-l cu atenţia sa.

— Ce căldură! oftă ea.

În faţa unui asalt atât de original, Malko nu putu răspunde decât printr-un surâs, cu ochii fixaţi pe decolteul femeii:

— Totuşi dumneavoastră nu sunteţi atât de îmbrăcată. Ce aţi spune dacă aţi purta un pantalon?

Leila Kadouni râse uşor după care îşi înfipse furculiţa în pateul de ficat care fusese adus la masă. Pe un astfel de timp era o crimă să mănânci aşa ceva. Şampania curgea în valuri şi Malko asculta distrat conversaţia, schimbând din când în când câte un surâs cu vecina lui care părea să aibă un apetit de pasăre. Când sosi tortul de ciocolată el nu avansase de loc. Ajutat de Moet, îşi făcu socoteala că nu risca nimic încercând o mişcare îndrăzneaţă.

Prudent, el îşi trimise gamba stângă în căutarea picioarelor lui Leila Kadouni, manevră uşurată de îngustimea mesei. Abia împins puţin înainte vârful pantofului, el avu impresia că piciorul lui este prins într-o menghină, fără ca ceva din expresia feţei lui să arate acest lucru. Coborând puţin în scaun, ea îşi strânse picioarele în jurul gambei sale, într-un gest fără echivoc.

Malko rămase nemişcat, convins fiind că mişcarea aceasta este foarte vizibilă, dar nici unul dintre convivi nu părea să fi remarcat manejul tinerei femei. Căutând privirea Leilei, găsi doi ochi care râdeau provocator. Sub masă continua masajul impudic. În tot cazul, privirea tinerei femei nu mai era apatică. La celălalt capăt al mesei, „loukoum"-ul îi arunca priviri languroase, fără a bănui câtuşi de puţin cauza privirilor ei aprinse. Malko încercă să se concentreze asupra prăjiturii din farfurie, dar coapsele cărnoase nu îşi abandonau prada.

Dintr-o dată, cu un gest foarte natural, Leila îşi strecură braţul sub masă ca pentru a aranja ceva. Îngrozit, Malko simţi nişte degete agile

urcându-i pe coapsă. tot mai sus. prinzându-i sexul într-o strângere fără menajamente, timp de câteva secunde, ca pentru a verifica rezultatul flirtului ei, după care mâna ei se retrase, femeia redresându-și poziția.

Malko nu mai știa cum să stea la această masă la care invitații erau lipiți unii de alții. Nici o dată nu fusese obiectul unor avansuri atât de directe din partea unei necunoscute.

Laila Kadouni, acum foarte dreaptă, îi întinse paharul:

— Șampanie, ceru ea.

Malko înțelese care era rostul noii sale poziții. Ceva i se strecură dintr-o dată între coapse. Un picior desculț începu un masaj local foarte abil, ceea ce nu o împiedica pe Leila Kadouni să întrețină o conversație animată cu vecina sa.

Euforizat de șampanie, Malko începu să simtă o dorință mai puțin discretă. Oricum, această pasiune atât de fierbinte pentru o femeie cu experiență, așa cum părea ea — afară de cazul în care nu era decât o simplă animatoare — era binevenită.

În sfârșit stăpâna casei se ridică, cruțându-l pe Malko de un deznodământ plăcut dar nu foarte recomandabil în circumstanțele date. Imediat, Richard Bubble se apropie de el însoțit de un tunisian.

— Malko, spuse el, permiteți-mi să vi-l prezint pe generalul Marchana, care conduce serviciul tunisian omolog cu cel al nostru. Nu știam că va fi prezent la serată și nu i-am spus cine sunteți.

Tunisianul avea o privire pătrunzătoare în spatele ochelarilor săi mari și era aproape chel. Era îmbrăcat cu o djellaba[1] și încălțat cu șlapi după moda locală. Strângerea sa de mână fu deschisă și viguroasă.

— Bun venit în Tunisia, spuse el. Cred că nu veți avea mare lucru de făcut aici. Atât timp cât trăiește președintele Bourguiba, nu ne temem prea mult de încurcăturile cauzate de tumultuoșii noștri vecini...

— Și Algeria vă cauzează probleme? întrebă Malko, care credea că doar Libia are vederea ațintită spre Tunisia.

Generalul clătină din cap.

— Din păcate, algerienii ne detestă. În timpul războiului de eliberare i-am cunoscut pe toți șefii noului regim din Algeria, inclusiv pe Boumedian. Încă de pe atunci ei nu ne prea aveau la inimă. Acum este

1. Bluză lungă purtată de marocani (n.t.)

și mai rău. La noi lucrurile merg mai bine decât la ei. Tot ei erau în spatele loviturii de la Gafsa. Mi-e teamă că într-o zi vor începe din nou...

— Și libienii? întrebă Malko.

— După vizita lui Kadhafi în Tunisia, ei stau liniștiți, însă cu colonelul nu se știe niciodată...

Tunisianul se depărtă de Malko și Richard Bubble profită de aceasta ca să-i șoptească:

— Generalul nu știe că dumneavoastră vă acupați de cazul lui Ian Parker. Ați contactat-o pe Leila Kadouni? Am văzut că v-a așezat lângă ea.

— Fac tot ce pot, afirmă Malko. Mi se pare un personaj interesant.

Prin fața ochilor lui Malko trecu un înger dezgustat de această minciună, dispărând apoi în ruinele Cartaginei. Malko o privea pe Leila Kadouni, aflată pe punctul de a asalta un tânăr invitat. Avu impresia că și-a mai descheiat un nasture la rochie. Richard Bubble emise un cotcodăcit strengăresc.

— Este cocota cea mai scumpă din Tunis. Tarifele ei încep de la opt sute de dinari [1] pentru un flirt lejer. Este renumită în toate cercurile din Golf și dispune de o rețea întreagă.

Malko își spuse că beneficiase de serviciile ei pentru mai multe mii de dinari. La ce se putea aștepta ea de la un castelan ruinat?

Invitații se așezau pe pernele presărate în curtea casei iar sticlele reîncepură să circule.

— Să ne întâlnim pentru un briefing mâine, în jurul orei două și jumătate, propuse Richard Bubble. Noi lucrăm aici la foc continuu. Vom fi mai liniștiți și poate primesc și un răspuns de la Tripoli.

Tot ascultându-l cu o ureche, Malko urmărea silueta albă cu buline negre. O văzu părăsindu-și interlocutorul și intrând în casă. Înainte de a intra se uită ca și cum ar fi căutat pe cineva. Despărțindu-se de Richard Bubble, Malko porni după ea. Intră într-un hol mic în care te coceai de căldură. Acolo nu exista nici un ventilator.

Chiar în acel hol se lovi de Leila Kadouni. Cu picioarele puțin desfăcute, femeia aștepta în fața unei uși închise. Se întoarse spre el cu un surâs provocator oferindu-i pieptul bombat.

---

1. Mai mult de opt mii de franci francezi (n.a.)

Privirile lor se întâlniră. Fără a spune nimic, roșcata se deplasă lejer și-l sărută lipindu-se de el aidoma unei ventuze, timp în care invitații se aflau la numai câțiva metri depărtare, în curtea casei. Limba femeii părea să aibă un metru lungime. Din jenă Malko nu prelungi sărutul. Când partenera sa își recăpătă suflul, îl întrebă:

— La ce cameră locuiți la Hilton?

— 540, spuse Malko uluit.

— Pe mâine dimineață!

Femeia plecă unduindu-și coapsele ca o amforă. Malko se întrebă dacă ea nu-l luase drept un miliardar, din cauza castelului său menționat în conversație. În această situație, risca să fie decepționată, Malko neavând decât corpul său pentru a-i plăti favorurile. Se întoarse în grădină. În continuare invitații se aflau tolăniți pe pernele așezate direct pe jos. Șeful serviciilor tunisiene își făcu loc lângă el, fixându-l cu o privire atentă. Se întreba probabil cu ce se ocupă Malko în Tunisia.

— Cum se explică îmbunătățirea relațiilor dumneavoastră cu Libia? întrebă acesta din urmă.

Tunisianul surâse amuzat. Leila Kadouni ieși la rândul ei din casă și se așeză de cealaltă parte a lui Malko. Generalul Marchana o salută surâzând și continuă conversația.

— Este o poveste lungă. Vă mai amintiți de incidentul de la Djerba, din 1974?

— Nu prea, spuse Malko distrat de coapsa vecinei sale strivită de a lui și de decolteul adânc ce i se oferea privirilor.

— A fost prima întâlnire Bourguiba — Kadhafi. În acel timp colonelul voia o fuziune completă între Tunisia și Libia. Aceea era dorința sa și a propus-o tuturor, egiptenilor, sirienilor, marocanilor, iordanienilor, chiar și irakienilor, dar nimeni nu dorea o fuziune cu el.

— Exceptându-l pe Habib Bourguiba, la data aceea, remarcă Malko.

— Exact! Influențat de consilierii săi, foarte obosit, el a semnat un protocol în două exemplare, unul pentru el iar celălalt pentru Kadhafi. Bineînțeles, abia revenit la Tunis, el își proclamă voința de a nu face fuziunea, dar Kadhafi insista. Lui Bourguiba îi era teamă că dacă el va muri, Kadhafi va prezenta protocolul, pretinzând că el avea

să-i îndeplinească ultimele sale dorințe. Iată pentru ce nu a mai venit niciodată în Tunisia până în acest an.

El a sosit în mare grabă, între două rânduri de bodyguarzi pe șosea, în timp ce noi îl așteptam la aeroport. A cerut să fie primit de Comandantul Suprem. Acesta a condiționat primirea de restituirea protocolului. Colonelul a refuzat și a plecat fără să-l vadă pe Habib Bourguiba. Peste două luni s-a întors, de astă dată cu trenul, fără reporteri, dar a primit același răspuns. Atunci a spus că este gata să restituie protocolul cel faimos. Restituirea a avut loc la Palatul Cartagina, cu plânsete și îmbrățișări. Kadhafi sosise aici cu taxiul. Comandantul Suprem l-a numit atunci „fiul meu", iar Kadhafi i-a răspuns cu „tatăl meu", după care s-ar fi părut că sunt cei mai buni prieteni din lume.

— Este o poveste înduioșătoare, spuse Malko ironic.

— Cum nu s-a mai auzit, șopti tunisianul cu un surâs dulce — acrișor. Noi am examinat faimosul protocol, comparându-l cu exemplarul numărul Unu. Avem la ora actuală cvasicertitudinea că Kadhafi și-a bătut joc de noi restituindu-ne un fals perfect realizat și în felul acesta el păstrându-și sabia lui Damocles. Când Bourguiba va muri, și asta tot se va întâmpla, el ne va invada cu trupele sale sub pretextul de a face respectate ultimele sale dorințe. Nimeni nu va crede asta desigur, dar există un pretext. Ori armata tunisiană nu-i poate ține piept, mai ales dacă și algerienii dau o mână de ajutor din răutate.

— Comandantul Suprem va trăi o sută de ani, spuse dintr-o dată Leila. Tatăl lui a trăit o sută doisprezece ani.

Malko își spuse că dacă s-ar ocupa ea de el, n-ar apuca să intre în anul viitor. Femeia își freca drăgăstoasă piciorul de al lui, în văzul și spre știința tuturor.

Înainte ca scandalul să izbucnească, Măria Sa Fatalitatea se apropie și-l răpi pe Malko cu un surâs misterios. Malko se agăță de privirea lui Richard Bubble căscând ostentativ. Americanul înțelese mesajul. Cinci minute mai târziu, ei își luau rămas bun. Când Malko sărută mâna stăpânei casei, ea îi surâse amuzată spunându-i în șoaptă:

— Cred că i-ați plăcut foarte mult prietenei mele Leila.

Malko simți că roșește. Mesajul roșcatei nu trecuse total neobservat...

Richard Bubble nu a înțeles. În timp ce mașina rula spre Tunis, el întrebă:

— O veți revedea?

— Este foarte posibil, răspunse Malko. Trebuie să-mi dea un telefon.

Ceasul Seiko-quartz al lui Malko arăta ora zece fix, când se auziră bătăi în ușă. Leila Kadouni își schimbase rochia de pânză cu una aproape identică dar de culoare verde, de asemenea încheiată în față. Femeia nu pierdu timpul ci îl îmbrățișă pe Malko înainte de a-i spune „bună ziua". Nu-i mai rămaseră decât trei sau patru nasturi care săriră, dând la iveală un sutien alb care lăsa jumătate din piept dezvelit. Scoase și sutienul după care își luă sânii în palme. Bine așezată pe picioarele cărnoase îi spuse lui Malko:

— Linge-i!

În timp ce el se executa, femeia profită pentru a se debarasa de slipul microscopic din dantelă albă. Patul îi primi imediat. În genunchi, Leila se rostogoli peste virilitatea lui Malko, de parcă ar fi vrut să o devoreze, mulțumindu-se să o înghită cu o măiestrie care dovedea o practică îndelungată. Corpul ei rotofei, curbat, deborda de senzualitate ca o măslină în ulei.

Ea se redresă cu conștiința datoriei îndeplinite și, fără a spune nici un cuvânt, se întoarse pe o parte oferind o crupă sculpturală și mai tare decât s-ar putea crede. Malko nu se lăsă rugat pentru a răspunde vitejește acestei invitații. Imediat Leila începu să dea puternice lovituri din fese, cu unghiile agățate de cearceafuri, cambrată la maximum, ceea ce era foarte tentant. În mod viclean, Malko o prinse de coapsele în formă de amforă, se retrase și reveni iar, dar nu în același loc. Leila nu se clinti. În aparență dorințele lor coincideau. Cu sexul înfipt între fesele ei, el își reluă suflul și începu să lucreze sistematic, ceea ce declanșă la Leila un val de obscenități spuse în mai multe limbi, dovedind că voiajase mult. Era un vocabular eficace.

Malko o călări nebunește până ce explodă de plăcere, lungindu-se peste partenera sa care juisase cu strigăte de încântare. Machiajul îi

cursese iar părul roșu în dezordine și sânii tari încă vorbeau despre plăcerea pe care o simțise. Malko aștepta nota de plată cu un sentiment de nelinişte, dar Leilá nu întinse mâna. Ea se aplecă și luă cu tandrețe între buze ceea ce rămăsese din virilitatea lui Malko, apoi se ridică și spuse pe un ton grav:

— Săruți foarte bine. Când o femeie te vede, dintr-o dată îi vine chef să facă sex. Aș fi dorit să mă violezi aseară pe culoar.

— Aici nu suntem în Suedia, remarcă Malko. Se întâmplă des să te manifești așa?

Ea râse amuzată aprinzând o țigară.

— De fiecare dată când doresc un bărbat. Dumneavoastră nu reacționați la fel? Eu fac atâtea lucruri agasante... Sper că ne vom mai întâlni. În week-end merg adesea la Hammamet. Se poate face amor pe plajă noaptea și este extra. În plus, există o grămadă de arăboaice care privindu-te se masturbează, ceea ce este teribil de excitant.

Ea se ridică.

— Acum trebuie să plec. Am întâlnire cu Wissam, cel cu care eram aseară. Înainte însă, am vrut să-mi ofer o bucurie.

Femeia râse.

— Dacă mă vezi la hotel astăzi, să nu faci gafe. Cu el mă văd regulat. El este cel care îmi plătește bijuteriile. Face dragoste foarte prost și are un sex scurt, dar eu îl încânt spunându-i că este enorm și el îmi dă mai mult.

Ce șmecherie! O astfel de femeie trebuia să cunoască tot Tunisul.

— Spune-mi, întrebă el, unde se găsesc fete frumoase care ies cu străinii?

Ea aruncă o privire furioasă și amuzată totodată.

— Ticălosule! Deja te gândești să mă înșeli.

— Nu pentru mine întreb, îi explică Malko. Am un prieten care a reperat o fată de care s-a îndrăgostit nebunește și vrea să o revadă.

Femeia îl fixă cu un surâs sceptic și spuse cu cochetărie:

— Mă iei drept codoașă? Cum se numește minunea asta a ta?

— Nu știu, răspunse Malko. Nu am decât asta.

Spunând acestea, el scoase din buzunar o poză a necunoscutei din Sidi-Bou-Said și o întinse Leilei. Aceasta o examină încheindu-se la rochie.

— Nu o cunosc, zise ea. Dacă prietenul tău nu este arab, sunt puține șanse să o revadă, pentru că lor nu le plac decât sexele arabe.

Leila îi întinse fotografia.

— Păstreaz-o, spuse Malko. Nu se știe niciodată.

— Dacă tu zici, spuse ea. În cazul că dorești să mă revezi, dă un telefon la 258.389. O să ții minte?

— O să țin minte, promise Malko.

Leila plecă din cameră machiată din nou ca o femeie foarte onestă, lăsând în urma sa o ușoară dâră de Chanel Nr. 5. Malko era în același timp încântat și decepționat. Nu avea altceva de făcut decât să întreprindă o anchetă de polițist pentru a încerca să o găsească pe misterioasa necunoscută care îl asasinase pe Ian Parker.

Funcționara de la Avis nu putea sub nici o formă să treacă drept frumoasa asasină a lui Ian Parker. Aceasta era o fetișcană negricioasă, plină de coșuri, dar surâzătoare. Malko folosise ca pretext al vizitei sale lipsa aerului condiționat din mașina sa.

— Nu avem instalație de aer condiționat, spuse fata absolut dezolată.

Ar fi fost bine dacă ar fi găsit o rezervă.

— Unul dintre prietenii mei, Ian Parker, mi-a spus că aveți, spuse Malko cu viclenie. El a închiriat de la dumneavoastră o mașină acum câteva zile.

Funcționara se încruntă brusc.

— Parker? Așteptați! Cred că am ceva pentru el.

În timp ce ea căuta printre hârtii, Malko își ținea răsuflarea. În final ea prezentă triumfătoare un dreptunghi de carton.

— O să vă întâlniți cu el?

În aparență ea nu cunoștea soarta agentului C.I.A.

— S-ar putea, spuse Malko, fără a-și asuma nici o obligație. De ce?

— Domnul Parker a comis o contravenție cu mașina închiriată și ar trebui să o achite, căci mai târziu va trebui să-i debităm contul cu această sumă. Ați vrea să i-o dați?

— O să încerc, promise Malko.

El luă dreptunghiul de carton și-l examină. Pe el era scris un număr de mașină, o oră și locul unde se petrecuse faptul generator de contravenție — Bulevardul Habib Bourguiba nr. 53, în ziua de 19 iunie ora 11,30.

Capitolul IV

Malko se uită gânditor la procesul verbal de contravenţie.

— Îl iau, spuse el. Sunt sigur că va face astfel încât să plătească.

Treizeci de secunde mai târziu, el se avânta din nou în arşiţa de afară. După ce coborî serpentinele parcului Belvedere, ajunse în centru, după micul gymkana [1] de pe bulevardul Mahommed al V-lea. Bulevardul Habib Bourguiba era pustiu. Din fericire, el se găsea pe partea cu numere impare. Numărul 53 se găsea în colţul unei străzi după care urma hotelul International. Malko opri şi examină împrejurimile. Era o zonă cu parcometre pe ambele trotuare. Privirea i se opri asupra unei femei în uniformă de guard contractual, ocupată cu fixarea unui proces verbal de contravenţie pe parbrizul unei maşini.

El făcu un calcul rapid. Ziua de 19 fusese sâmbătă, deci cu puţin timp înainte să se ducă la ambarcaţiunea sa. Pentru ce primise Ian contravenţia? Malko înaintă puţin şi parcă în paralel cu Internationalul, rămânând pe gânduri. Prima ipoteză ar fi fost aceea că americanul se dusese să caute pe cineva în hotel. El îşi părăsi Golful şi pătrunse în holul pustiu în care domnea o căldură înăbuşitoare. Aproape că se aştepta să o vadă pe tânăra misterioasă, dar nu întâlni decât privirea morocănoasă a unui funcţionar.

Malko străbătu cafeneaua, un salon şi barul, înainte să iasă din nou. Internationalul părea abandonat. El simţi că i se accelerează bătăile inimii. Femeia-guard tocmai se pregătea să-i fixeze pe parbriz o amendă.

Ea nu se-ntrerupse când îl văzu pe Malko. Acesta se apropie de ea surâzând:

---

1. Circuit parcurs de un automobil în care concurenţii sunt supuşi unor probe de îndemânare (n.t.)

— Nu-i frumos din partea dumneavoastră, spuse el în limba franceză.

Enervată de restricțiile Ramadanului, ea ridică din umeri.

— Trebuie să parcați mașina corect. Este loc destul pe stradă... Deranjați circulația.

— M-am dus să caut pe cineva la hotel, spuse Malko. N-am întârziat mult.

— Nu contează!

Era de neînduplecat. Malko se căută prin buzunar și scoase formularul contravenției lui Ian Parker întinzându-l tunisienei.

— Tot dumneavoastră ați dat asta unui prieten de-al meu?

Femeia în uniformă o examină rapid și i-l înapoie.

— Da, este scrisul meu.

— Ce-a făcut?

— Același lucru ca și dumneavoastră.

— Venise să caute pe cineva la hotel?

Ea dădu din cap.

— Nu! A plecat singur. Cred însă că a greșit, pentru că o fată îl aștepta ceva mai încolo. Ea a urcat la el în mașină.

Bătăile inimii lui Malko se accelerară.

— Era o fată foarte frumoasă, nu-i așa?

Contractuala râse disprețuitoare.

— Dacă așa doriți...

— O tunisiană? întrebă Malko.

Interlocutoarea lui îi aruncă o privire de-a dreptul ostilă.

— Sper că nu!

Era clar că ea nu avea nici o stimă pentru fetele care ieșeau cu bărbați străini. În ciuda aerului său occidental, Tunisia era o țară foarte tradiționalistă în tot ceea ce privește religia și moravurile. Chiar și președintelui Bourguiba i se imputase faptul că odată, în timpul unei emisiuni la televiziune, băuse un pahar cu apă în timpul Ramadanului. El fusese obligat să explice că i se făcuse rău și că deci acest lucru îi fusese permis de Coran.

Malko plecă perplex cu cele două contravenții. El știa acum că Ian Parker o întâlnise acolo pe asasina sa care îl aștepta în stradă. Totuși americanul intrase mai întâi în hotel. Pentru ce oare? Era o arăboaică, care putea veni de oriunde. Altceva: el nu o agățase întâmplător. Trebuia

cu orice preț să stabilească în ce mod își petrecuse timpul. La treaba asta ar fi putut fi ajutat de Jonathan Groparul.

* * *

Jonathan Sacley, poreclit „groparul", se pregătea să smulgă niște buruieni din gazonul presărat cu cruci albe, având fața protejată de o enormă pălărie albă. Nu se întrerupse atunci când Malko veni lângă el, mulțumindu-se să mormăie:

— Nu veniți prea des pe aici, căci nu vreau să mă desconspir.

— Știu unde a găsit-o Ian Parker pe fata care l-a omorât, îl anunță Malko.

Brusc, celălalt lăsă din mână săpăliga ascultând cu atenție povestirea lui Malko, frecându-și gânditor bărbia nerasă.

— Ian sosise vineri, spuse el. Îmi amintesc că el nici nu fusese mirat de faptul că aici, într-o țară musulmană, lumea lucrează. Din câte știu, el a rămas toată dimineața pe ambarcațiunea sa, apoi a plecat în oraș pentru a închiria o mașină cu care a venit să mă viziteze. Stați!... Mai știu că a băut ceva la un hotel. Mi se pare că era chiar la International...

Din nou reveneau la hotel.

— Oare a putut-o agăța acolo?

— Puțin probabil, remarcă agentul C.I.A. Aici femeile nu merg la cafenea chiar dacă bărbații lucrează vinerea.

Desigur nu era cunoscut la secundă modul în care Ian Parker își petrecuse vremea. Totuși Malko credea în continuare că există o legătură între International și crimă. Agentul C.I.A. parcase în fața hotelului, acolo unde o acostase pe cea care probabil îl omorâse. Se întâmplase ceva care modificase întâlnirea inițială, ceva care nu depinsese de el.

— Nici o știre despre fotografii?

— Nu încă.

— Bine, eu o să continui, spuse Malko.

Doar nu era să hoinărească pe afară pe o asemenea căldură. Jonathan Groparul își reluă treaba, aruncându-i lui Malko o privire pătrunzătoare.

— Ciudată poveste, remarcă el. Eu l-am cunoscut bine pe Ian. Era un tip prudent. Nu a fost ucis din întâmplare. Cred că suntem pe punctul de a da peste o afacere serioasă.

Aceasta era și părerea lui Malko. Niciodată nu este omorât un om ca Ian Parker fără un motiv serios. Sau cine știe ce istorie trăznită o fi?

Ajungând la Tunis, atunci când trebuia să vireze pentru a merge la Hilton, Malko avu o inspirație luând-o prin arșița din centru spre International. El se duse direct la recepție unde moțăia un singur funcționar căruia îi arătă o hârtie de cinci dinari:

— Există companii aeriene ale căror echipaje se cazează la dumneavoastră?

Funcționarul băgă în buzunar cei cinci dinari adresându-i un surâs:

— Un singur echipaj, domnule, trage la noi. Cel de la Libyan Airlines. Cel de la Air France se cazează la Méridien iar ceilalți la Hilton.

— Vă mulțumesc, spuse Malko. Unde este biroul lui Libyan Airlines?

— Strada Paris, numărul 49...

Malko ieși din nou în căldura toridă, cu inima plină de bucurie. Raționamentul lui se dovedise exact. Stewardesele companiilor aeriene erau singurele femei din lumea arabă care mergeau neînsoțite la hoteluri. Ian Parker ar fi putut da întâlnire unei stewardese pe care o cunoscuse deja. Era cât pe aci să treacă de minusculul birou Libyan Airlines. Malko intră surâzând unei fete care trona sub portretul colonelului Kadhafi și ieși cu un orar. El îl împături punându-l pe bordul mașinii. Zborul 316 al Libyan Airlines sosea la Casablanca la 17.25. Acesta prezenta interes. Îi mai rămânea doar timpul necesar pentru a merge la Hilton să facă un duș.

Cu puțin noroc, găsi un loc de parcare în fața Internationalului sub pomii de pe aleea centrală. Acum, la sfârșitul zilei de Ramadan, orașul era foarte animat. Holul hotelului era însă la fel de pustiu. Merse până la bar după care reveni în hol. Era aproape ora 19 iar echipajul zborului 316 nu putea întârzia mult. În sfârșit, intră un grup în niște uniforme de culoarea nisipului, bărbați și femei. Când trecură pe lângă Malko acesta citi pe ecusoane „Libyan Airlines". Funcționarii de la birou se treziseră. Din colțul lui, Malko examina stewardesele, dar nici una nu semăna cu

cea din fotografie. El se întoarse la cofetărie, unde luă o cafea și apoi așteptă, tensionat. Probabil deținea cheia misterului. Criminala putea fi o stewardesă. Fizic, o libiană putea fi confundată cu o tunisiană iar Ian Parker care petrecuse trei ani în Libia, ar fi putut foarte bine să întâlnească pe cineva cunoscut de la Tripoli.

După ce își bău cafeaua, Malko se duse în hol. Echipajul fusese înghițit de ascensoare și se putu apropia de recepție neobservat, vizându-l pe funcționarul cel tânăr și mustăcios care îi mai dăduse informații. De această dată îi puse pe birou o hârtie de 10 dinari împăturită în patru.

Prudent, funcționarul o luă, înainte chiar de a vorbi.

— Aș mai dori încă o informație, începu Malko.

— La dispoziția dumneavoastră, domnule...

Malko se aplecă la urechea lui.

— Numărul camerei uneia dintre stewardesele de la Libyan Airlines, care tocmai au sosit. Am călătorit cu ea și...

Funcționarul surâse înțelegător.

— Știți numele ei?

— Din păcate, nu, spuse Malko, dar am o fotografie a sa și s-ar putea ca dumneavoastră să o recunoașteți...

Discret, el strecură fotografia din portul Sidi-Bou-Said. Funcționarul încruntă sprâncenele și dădu din cap.

— Ea nu este aici, sunt sigur...

Malko pregătise un al doilea asalt. Un nou bilet de zece dinari își schimbă proprietarul. Tunisianul începu să reflecteze în mod serios, scărpinându-și mustața.

— Mă duc să îl întreb pe colegul meu, îl anunță el.

Se îndreptă undeva în hol iar Malko îl văzu discutând cu un portar gras, aplecat asupra cheilor sale. Prietenul lui Malko reveni cu fața luminată de un surâs și-i restitui fotografia acestuia.

— V-ați înșelat, domnule. Ea nu se află aici, dar colegul meu o cunoaște.

Malko simți că bătăile inimii i se opresc.

— Ah, da?

— Ea a fost aici în urmă cu zece zile, într-o vineri, cred, dar a plecat din nou la Tripoli.

Malko își ascunse cu greu bucuria. Câștigase și pierduse în același timp. Acesta era un pas uriaș în ancheta sa. Celălalt începea să îl

privească bănuitor. Din fericire el pregătise o altă bancnotă de zece dinari. Această ultimă ofertă păru să risipească ultimele scrupule ale funcționarului. Malko îi adresă surâsul cel mai calin.

— Nu aș mai vrea să vă deranjez din nou. Ați putea să îmi spuneți numele ei? O să îi telefonez...

Celălalt arboră o expresie ironică, dar își spuse că cei zece dinari îi prindeau bine în buzunar, cu atât mai mult cu cât Malko nu lăsase hârtia din mână.

— Așteptați!

Dispăru în biroul recepției. Malko aștepta nerăbdător. Măcar dacă tunisianul l-ar informa corect... Tânărul reapăru întinzându-i o foaie de hârtie.

— Poftiți. Nu cumva să-i spuneți cum ați obținut numele, căci aș putea avea necazuri!

Cei zece dinari erau deja în buzunarul lui. Malko plecă. Abia când ajunse afară pe trotuarul bulevardului Bourguiba, despături hârtia și citi: Tourya Soltane. Dintr-o dată nu mai simți căldura insuportabilă. Deținea de acum numele prezumtivei asasine a lui Ian Parker. El simți o prezență conspirativă în spatele său. Era funcționarul tunisian. Cu un aer secretos acesta îi șopti:

— Cred că persoana pe care o așteptați sosește mâine cu cursa Tripoli — Tunis, în jurul orei 20...

Ploaia de dinari nu fusese zadarnică.

Capitolul V

— *Holy shit!* O libiană!

Încălcând toate măsurile de precauție stabilite de șeful stației, Malko venise direct în piața Pasteur spre a-i povesti cele aflate lui Richard Bubble, așteptând două ore și jumătate pentru a putea sta de vorbă liniștiți. Acesta din urmă, contempla cu îngrijorare hârtia pe care era scris numele lui Tourya Soltane. În micul birou trist domnea o răcoare plăcută. Mobila cea mai elegantă era casa de fier.

— În mod normal, ea trebuie să sosească în seara asta la Tunis, sublinie Malko.

Americanul făcu o mimică sceptică.

— M-ar mira. Dacă fata asta...

Zumzetul interfonului îi întrerupse.

— Aveți un vizitator, domnule Bubble, anunță o voce feminină, Mrs. Miller din Tripoli.

— Poftește-o imediat înăuntru, Myrna, spuse șeful stației.

După ce opri interfonul, el ridică capul spre Malko.

— Este o funcționară a stației noastre din Tripoli, și ne aduce documente privind pe presupusa asasină a lui Ian.

Myrna deschise ușa. Secretara lui Bubble era mare, mai degrabă masivă, cu părul foarte scurt, foarte negru, o gură mare și niște ochi care spuneau multe despre ea. În mod cert nu era o sfântă. În spatele ei apăru o creatură superbă, cu o față de cover-girl, cu pomeții înalți, cu sâni ascuțiți care străpungeau rochia de șantung gri mini care ascundea o treime din coapsele sale și niște dinți albi strălucitori. Ținea în mână un plic de culoare maro și intră în cameră cu un aer timid. Richard Bubble se întoarse spre Malko.

— Mrs. Miller este soția adjunctului lui Parker și lucrează ca secretară a secției.

El luă plicul.

— Îți mulțumesc Cathy. Vorbiți cu Myrna. Cred că v-a rezervat o cameră pe undeva.

Somptuoasa Mrs. Miller dispăru într-un foșnet de șantung. Șeful stației se pregătea să desfacă plicul iar Malko se apropie. Erau două poze și un text dactilografiat. Una dintre poze reprezenta două fete într-o uniformă bizară, cu niște buticuri în planul doi și un polițist în uniformă. În a doua fotografie nu era decât o singură fată în mulțime, surâzătoare, cu capul acoperit cu o pălărie din pânză groasă și cu un revolver prins de șoldul stâng. Fata era într-adevăr superbă. Avea o gură mare senzuală, un nas cârn și niște trăsături armonioase.

— *God damn it*, zise șeful stației. Ea este!

Malko scoase din buzunar poza Touryei Soltane și comparară cele două exemplare. Nu mai era nici o îndoială că era una și aceeași persoană. În prima fotografie asemănarea era mai puțin frapantă.

Americanul citi scrisoarea care însoțea fotografiile:

— Aceste fotografii au fost făcute în piața din Tripoli, cu ocazia unei vizite a lui Kadhafi, comentă el.

— Cine sunt aceste fete?

Richard Bubble îl privi amuzat.

— Dumneavoastră nu ați auzit vorbindu-se de gărzile feminine ale lui Kadhafi?

— Nu, mărturisi Malko.

— Este o istorie care a bulversat. În mica sa carte verde, Kadhafi a decretat că nici un text din Coran nu spune că femeile sunt inferioare, că ele ar putea fi luptătoare la fel de bune ca și bărbații, drept care a creat în armata libiană o unitate feminină. Ele sunt pregătite la Academia Militară de Femei din Tripoli, pe strada Omar El Mokhtar. El a mers chiar mai departe în afirmarea ideilor sale, alegând dintre fetele înrolate, amazoanele sale personale — garda sa pretoriană — dacă vreți să-i spunem așa.

— Glumiți, spuse Malko stupefiat.

În țările musulmane, femeia era cotată după cămilă și chiar înaintea câinelui, așa că să ajungă dintr-o dată garda unui șef de stat...

— De loc! El însuşi le-a selecţionat pe cele mai bune. Trebuiau să aibă cel puţin douăzeci şi cinci de ani, să fie frumoase după criteriile lui şi să fie gata să moară pentru el, ceea ce nu este greu, pentru că toate sunt devotate până la fanatism. Ele îl însoţesc în călătoriile sale şi-i asigură protecţia. El le plăteşte cu cinci mii de dinari pe lună. Aici, în Tunisia, au făcut senzaţie. Mi s-a spus că în permanenţă sunt două cu el: una care se culcă în faţa camerei sale şi alta care doarme în patul lui...

— Nu este chiar rău, remarcă Malko.

Categoric. Kadhafi o să surprindă mereu.

— Am avansat, remarcă Bubble, dar nu cunoaştem motivul pentru care această „amazoană" l-a ucis pe Ian Parker. În afară de asta, ele nu sunt stewardese.

— Aceasta ar putea fi explicaţia problemei, spuse Malko. Dacă Ian Parker a cunoscut-o pe această fată în postura de amazoană şi a reîntâlnit-o aici în postura de stewardesă, este posibil că el să fi fost curios de cauza acestei metamorfoze. În această situaţie el a declanşat o bombă care i-a explodat în faţă.

Americanul deschisese minibarul său şi-şi turnă un mare pahar de suc de portocale pe care-l bău pe nerăsuflate.

— În această ţară nenorocită te deshidratezi, spuse el. S-ar putea ca dumneavoastră să aveţi dreptate. Deci trebuie să luaţi primul avion spre Tripoli, începând din momentul în care veţi avea viză şi să continuaţi ancheta acolo.

— Se ştie oare de ce a fotografiat-o Ian Parker pe fata asta?

— Nu. Potrivit acestui document, era vorba pur şi simplu de o treabă de rutină, afară de cazul în care lui nu i s-o fi părut ceva suspect. O să încerc să aflu mai multe despre ea.

Spunând acestea, el se aplecă spre interfon:

— Myrna, trimite un mesaj „super-senzitiv" la Langley şi la staţia din Tripoli, în care să cerem precizări despre Tourya Soltane, una dintre amazoanele lui Kadhafi. Nu se ştie nimic despre ea, aşa că vor avea de lucru...

El se ridică şi-şi privi ceasul.

— Cred că pentru azi ajunge. Bravo! Eu am programare la dentist și înainte trebuie să dau câteva telefoane. Să așteptăm până mâine. Dacă Tourya nu apare, dumneavoastră o să plecați la Tripoli.

Malko părăsi biroul, rugându-se ca Tourya să apară, căci nu avea nici o poftă să meargă în Libia.

În biroul Myrnei nu era nimeni în afara lui Cathy Miller, așezată pe un scaun, cu picioarele încrucișate foarte sus. Evident, era mai cald decât în biroul șefului stației. Erarhia obligă. Tânăra ridică spre Malko o privire timidă.

— Cred că m-au uitat.

— Ce așteptați dumneavoastră?

— Un taxi ca să ajung la Hilton.

— Eu merg acolo. Veniți cu mine!

Vizibil încântată, ea se ridică luându-și sacul de voiaj. Ajunși în stradă, căldura îi învălui ca un giulgiu arzător. În mașină, ea se-ntoarse spre Malko.

— Eu mă numesc Cathy Miller, așa cum deja știți. Dar dumneavoastră?

— Malko Linge. Și eu de asemenea, lucrez pentru această firmă.

Ei depășiră serpentinele parcului Belvedere cu toată viteza. Ajunși în holul lui Hilton, femeia se posomorî. Nu exista cameră pentru Mrs. Miller, în ciuda rezervării făcute de Myrna. Malko recurse la metoda obișnuită. Din momentul în care recepționerul băgă în buzunar cei zece dinari ai lui, promise să rezolve foarte repede problema.

— Ca să fie așteptarea mai plăcută, puteți veni să beți ceva la mine. Am un minibar.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră! Mor de sete.

Ei ocoliră un grup de mustăcioși care-și căscau ochii lacomi spre tânăra femeie. Abia ajunși în camera lui Malko, ea se duse și se așeză direct pe pat, după care goli dintr-o înghițitură un pepsi. Privirea ei zăbovi asupra lui Malko cu o curiozitate provocatoare. Ea privea un bărbat, așa cum bărbații privesc în mod obișnuit femeile.

— O să-mi iau un mic concediu ca să-l petrec aici. Sunt sătulă de Tripoli. Acolo nu există nici piscină, iar căldura este mai sufocantă decât aici.

— Există o piscină la hotel, sugeră Malko. Putem merge acolo.

— Superb, spuse fata sărind în picioare. Mă duc să-mi iau costumul de baie.

* * *

Nori grei se adunau deasupra Tunisului. Soarele dispăruse de mult iar întunericul începuse a se lăsa. În afară de Malko și Cathy Miller, la piscină nu mai era nimeni. Chelnerul le adusese comanda lăsându-i apoi în voia soartei, instalați pe șezlonguri.

Cathy privi în jurul ei.

— Aș vrea să fac baie. Credeți că-mi pot scoate sutienul? Nu-i nimeni în apropiere.

Excepție făceau doar câteva sute de arabi îngrămădiți la geamurile hotelului.

Fără să aștepte răspunsul lui Malko, femeia își scoase sutienul dând la iveală niște sâni tari. Își ondulă corpul în mers spre piscină, intră în apă apoi reveni spre Malko udă și surâzătoare.

— Este foarte plăcut. Ar trebui să încercați și dumneavoastră.

Râzând cu poftă, ea se lungi liniștită peste el, lipindu-și sânii de bustul lui. Abdomenele lor se uniră și ele. Părea a dori să rămână nemișcată, luându-l pe Malko drept saltea. Dintr-o dată ea își ridică capul, fixându-l cu privirea.

— Sunt prea grea?

El avea de-a face cu una dintre cele mai frumoase cocote ce-i fusese dat să vadă. Cathy își rezemă capul pe umărul lui închizând ochii. Malko simți cum bazinul femeii începe a pendula într-un mod fără echivoc. Eroic, Malko stătu nemișcat. Femeia continuă până când nu se mai putea ascunde efectul acestui contact. Încântată, Cathy Miller își ridică capul fixându-și buzele pe gura lui ca și când s-ar fi cunoscut de o viață.

Ar fi trebuit să fii papă în curs de canonizare pentru a o putea respinge, în ciuda sutelor de ferestre deschise aflate deasupra lor. Malko îi mângâie spatele. Pielea ei era de o moliciune ireală. Femeia se depărtă puțin privindu-l în ochi.

— Aveți niște ochi uluitori, aidoma aurului, spuse Cathy.

— Vă place aurul?

Femeia se aplecă asupra lui mușcându-i ușor buza de jos.

— Nu, șopti ea, dar simt că mi-ar face plăcere să mă posedați.

Era o invitație directă. De altfel, strecurând o mână între ei, Cathy apucă ceea ce o interesa, ridicându-se pentru a ridica puțin peticuțul triunghiular al slipului. Cu toți ocupanții hotelului în jurul lor, această atitudine era curată nebunie. Ușoara ondulare a șoldurilor ei se transformase într-o hulă puternică și regulată. Corpul femeii era plin de senzualitate, cu fese cambrate și cu pieptul de vis ce părea a nu fi obișnuit în sutien.

Femeia se întoarse așezându-se pe spate. Mâna lui Malko se strecură până pe abdomenul femeii. Provocarea sa nu era o comedie. Malko începu să o mângâie cu blândețe, învârtindu-se fără încetare în jurul clitorisului ei, până ce femeia scoase un muget de plăcere. Aceasta se contracta puternic, fără îndemânare.

Cathy fu cea care îl atrase făcându-l să penetreze în teaca ei fierbinte și umedă, iar brațele ei se agățară de corpul lui. Fesele ei începură a se mișca cu furie. Malko se reținea profitând de această femeie magnifică, picată ca o pleașcă gratuită pe capul lui. Rări ritmul, apoi o mângâie din nou, apăsând-o cu blândețe pe o parte și apoi pe abdomen. Femeia părea adormită, însă odată penetrată de sexul lui viguros, Cathy scoase un mormăit, se încordă și gemu din nou.

— Ah, da! Du-te în adâncuri! Este foarte bine...

Cu mâinile înfipte în fesele ei, Malko simți că nu va rezista la infinit. Cathy Miller părea a fi conștientă de acest lucru, căci se întoarse spre el murmurând:

— Mușcă-mă tare!

Cum Malko ezita, femeia îi aplecă capul trăgându-l de păr spre umărul ei cărnos. Dinții lui se înfipseră ușor în carnea moale. Tânăra țipă cu fesele scuturate de o hulă sacadată, cu unghiile ascuțite agățate de pânza șezlongului, până ce el termină de ejaculat în ea.

Cei doi rămaseră îmbrățișați cu tandrețe până ce își recăpătară suflul. Noaptea se lăsase și se părea că nimeni nu observase manejul lor. Malko realiză că ea însăși se mușcase de încheietura mâinii până la sânge. Cathy se întoarse cu o privire amuzată:

— Precis credeți că sunt o cocotă frumoasă...

Prin fața lui Malko trecu un înger îngrozit lăsându-l pradă dilemei sale, încercând să alunge realitatea cu lovituri de picior. Când o femeie îți dăruiește corpul ei este greu să îți păstrezi obiectivitatea judecății...

— Frumoasă, fără îndoială, spuse el, mângâind cu ochii curbele voluptoase. Femeia surâse:

— Sunt pe punctul de a divorța și nu am mai făcut sex de săptămâni întregi.

Ridicându-se de pe Malko, Cathy Miller se întinse expunând pieptul gol spre sutele de ferestre ale Hiltonului.

— Este foarte bine aici, oftă ea.

Pe neașteptate, femeia fugi spre piscină aruncându-se în apă. Malko se uită la ceas. Era ora șapte și jumătate, timpul pentru a merge să verifice dacă Tourya Soltane revenise în Tunisia. Avea doar timpul necesar pentru a mai face un duș. Se apropie de malul piscinei.

— Trebuie să merg până undeva. Vin puțin mai târziu să vă iau pentru a servi cina împreună, dacă vă face plăcere...

Cathy îi făcu semn cu mâna apoi plonjă veselă aidoma unei școlărițe în vacanță, în timp ce Malko își strângea lucrurile. În aparență, climatul din Tunis dezlănțuia simțurile femeilor. Pentru două zile nu era deloc rău.

* * *

Două ore petrecute în holul Internationalului trebuiau să aducă după sine o reducere simțitoare a condamnării la chinurile iadului. Malko își tampona gâtul și fața cu o batistă la intervale regulate. Termometrul arăta 35 grade la umbră. Un funcționar stătea lungit pe mochetă ca un pește pe nisip.

Echipajul lui Libyan Airlines întârzia ca de obicei. Malko era plictisit să tot capteze privirile asupra lui, fiind singur în hol, dar era cel mai bun post de observație.

În sfârșit ușa se deschise, în cadrul ei apărând niște uniforme. Era echipajul pe care îl aștepta, compus din trei bărbați și patru femei. Ochii lui rămaseră pironiți pe acestea din urmă fără probleme. Prima dintre ele avea o alură impecabilă, cu bluza de mătase mulată pe pieptul ascuțit, cu picioarele lungi și fața de star de cinema.

Evident aceasta era Tourya, presupusa asasină a lui Ian Parker.

Capitolul VI

Malko se retrase spre chioşcul de ziare şi la adăpostul lui *Tunis Soir* îi privi pe libieni în timp ce aceştia completau formularele specifice la recepţia hotelului. Tourya Soltane se achită de această îndatorire aidoma celorlalţi. Nu era de loc neliniştită. Ori era inocentă şi toată teoria lui Malko era falsă, ori era prea sigură de ea. Aici era misterul.

De ce îşi asuma riscul de a reveni la Tunis,ştiind că serviciile tunisiene şi americane o căutau? Pe semne că avea o raţiune imperioasă. Malko îşi împături ziarul. Libienii se înghesuiră în ascensor. Nu îi rămânea altceva decât să o supravegheze pe Tourya pe timpul escalei şi să descâlcească misterul cât mai repede.

Pentru a ajunge în piaţa Pasteur, Malko trebui să facă un ocol prin Bulevardul Mohammed al V-lea, ocol care a durat douăzeci de minute. Richard Bubble tocmai îşi încuia fişetul atunci când Malko intră în biroul lui. La aflarea revenirii Touryei Soltane acesta sări până în tavan.

— Trebuie să îl prevenim pe generalul Marchana, să o bage la închisoare şi să o interogheze înainte ca ea să plece din nou.

— Aşteptaţi, spuse Malko. Trebuie să vedem mai întâi dacă asasinarea lui Ian Parker nu face parte dintr-un mare puzzle, fapt care ar explica faptul că Tourya Soltane a venit singură în gura lupului. În acest caz ea nu trebuie alertată. Dat fiind faptul că în cursul trecerii sale nu a lăsat altă urmă decât amprentele ei, nu trebuie deranjată. Urmărind-o, îi putem descoperi relaţiile şi totodată îi putem sesiza pe tunisieni.

Şeful staţiei nu părea prea entuziasmat.

— Dacă aşa vreţi... Mă nemulţumeşte faptul de a nu îi preveni pe tunisieni, atâta timp cât lucrăm pe teritoriul lor. Ei sunt foarte susceptibili. Pe de altă parte este periculos să acţionezi fără infrastructură.

Există deja un mort în această afacere. Cel puțin luați-l cu dumneavoastră pe Jonathan.

— Nu am timp pentru a merge să îl caut, spuse Malko. O să încerc să o supraveghez în această seară. Dacă nu găsesc nimic, va fi timp pentru a fi interceptată la plecarea din Tunis. Tot ceea ce risc eu este o seară pierdută și în punctul în care suntem... În locul lui Jonathan aș putea să o folosesc pe Cathy Miller drept acoperire? Un cuplu trece mai ușor neobservat...

— Nu o obligați să înfrunte riscuri. Vă îngădui să o rugați să vă ajute, dar nu îi forțați mâna. Să îmi dea telefon dacă are îndoieli...

— Cred că nu va fi cazul, spuse Malko. Acum vă părăsesc, mă duc la Hilton pentru a mă mobiliza.

Cathy Miller purta o rochie grej atât de scurtă încât fiecare mișcare mai puțin controlată devenea un atentat la pudoare. Sânii fără sutien întindeau țesătura și atrăgeau privirile în mod irezistibil.

Malko avusese doar timpul necesar pentru a o lua din camera de la hotel și a coborî în oraș. O vizită rapidă la International îl asigură că libienii nu erau la cafenea. Pentru a atrage mai puțin atenția, el ieșise cu Cathy Miller de braț hoinărind prin fața vitrinelor cu cărți de pe esplanada centrală, sub platanii de pe bulevardul Habib Bourguiba în fața hotelului. În acest fel Malko se asigurase și de faptul că hotelul nu avea altă ieșire. Existau două riscuri: primul, ca echipajul să mănânce la restaurantul hotelului și al doilea, cel de a servi masa în cameră. Instalația de aer condiționat aflată în stare de nefuncționare făcea mai puțin probabilă însă această ipoteză. Cathy Miller părea încântată să-i servească drept acoperire, luându-și foarte în serios această misiune.

— Priviți, spuse la un moment dat. Nu sunt ei?

Malko fixă cu privirea ieșirea hotelului. Un grup de bărbați și femei tocmai își făceau apariția în cadrul ușilor. Îi observă cu atenție. Una dintre femei era Tourya Soltane. În locul uniformei ea purta o fustă scurtă verde și o bluză albă, umflată de un piept cu aceleași dimensiuni ca și al Cathyei Miller. Bătăile inimii lui Malko deveniră mai rapide, el potrivindu-și mersul după ritmul micului grup. Libienii se îndreptau spre

piața Independenței. Categoric, se pregăteau să ia cina împreună. Ajunși în fața Ambasadei Franței, ei se opriră ca pentru a lua o hotărâre, după câteva clipe o femeie despărțindu-se de grup. Aceasta era Tourya.

Pulsul lui Malko crescu din nou. Ea se ducea probabil să culeagă vreo informație sau să aplice din nou sistemul pe care îl folosise în ziua întâlnirii cu Ian Parker... Femeia traversă bulevardul în fugă, timp în care colegii ei o luau spre Medina. După ce parcurse strada Gamal Abdel Nasser, care era perpendiculară pe bulevardul Bourguiba, Malko și Cathy porniră în aceeași direcție ținându-se de braț. Libiana, fără a se uita în urmă, pășea hotărât aidoma unei persoane care merge la o întâlnire. Malko mirosi capcana, se opri și îi spuse Cathyei Miller:

— Nu o scapi din ochi! Eu mă duc să caut mașina. Dacă nu te găsesc mă întorc la Hilton. Îmi vei telefona pentru a-mi spune unde ești. Încearcă să nu îi pierzi urma!

Se întoarse alergând și în treizeci de secunde era deja lac de transpirație. Peste zece minute urca în Golful lăsat în fața hotelului International, depășea bulevardul Bourguiba și ieșea în strada Hollande, apoi în strada Abdel Nasser. Parcurse toate străzile care ocoleau Societatea de Cale Ferată Națională Tunisiană, dar nu dădu de Cathy Miller. Furios și temător în același timp, se hotărî să se întoarcă la Hilton.

Urmă o nouă traversare a Tunisului. Să înnebunească, nu alta! Abia apucă să încuie ușa că telefonul începu să sune. Vocea Cathyei Miller avea un timbru nervos.

— Ah, sunteți acolo, spuse ea puțin mai liniștită. Am urmărit-o... S-a întâlnit cu un bărbat care a dus-o cu mașina. Acum sunt pe punctul de a lua cina la hotelul „La Corniche" în Marsa. Momentan se află în hol.

— Vin imediat, spuse Malko, fără a o întreba măcar cum se descurcase.

De această dată avea nevoie de cel puțin treizeci de minute. Marsa era dincolo de Sidi-Bou-Said.

Hotelul „La Corniche" era unul ultramodern, cu multe bazine, fântâni elegante și o vedere superbă care domina coasta. Spre deosebire de Tunis, pe terasă adia o briză aproape răcoroasă.

Cathy Miller sări de pe bancheta din holul hotelului, pândită de o jumătate de duzină de arabi aidoma unei muște de un păianjen. Femeia ieși în întâmpinarea lui Malko.

— Sunt sus.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— A aşteptat câteva minute în faţa gării, după care a apărut o maşină cu un bărbat singur. Ţinta noastră s-a urcat lângă el, venind direct aici. Din fericire, am găsit un taxi, şoferului îndrugându-i o minciună...

— Tipul cum arată?

— Înalt, solid, cu mustaţă.

— Altfel spus, aidoma câtorva mii de tunisieni. Maşina este în parcare?

— Da!

— Arată-mi-o şi mie, te rog.

Ieşiră, iar femeia îl conduse pe Malko la un Peugeot 504 cenuşiu, cu numere de înmatriculare de Tunis. Malko notă numărul.

— Bine! Să mergem acum la masă, spuse el mai liniştit.

Chelnerii se năpustiră asupra lor precum lupii asupra prăzii. Malko îi reperă imediat pe Tourya şi pe mustăcios. Aceştia se ţineau de mână, instalaţi la o masă aproape de terasă, aparent în plin flirt. Malko şi Cathy luară loc în celălalt capăt al sufrageriei. Americana era surescitată şi abia se abţinea să nu stea cu ochii pe ei. Cel puţin după nume, bucătăria era franţuzească.

Malko ceru o salată a la Nisa şi un peşte la grătar. Înfometaţi de Ramadan, câteva familii de arabi înfulecau în jurul lor, oprindu-se numai când dădeau de faţa de masă. Malko era uluit. Probabil că stewardesa libiană povestise vreo minciună gogonată colegilor de echipaj pentru a putea să se întâlnească cu amantul ei. Părea total destinsă, îndrăgostită, sorbindu-l din ochi pe mustăciosul care vorbea fără încetare, punctând discursul cu gesturi largi. Acesta avea ochii bulbucaţi ca de broască şi un nas borcănat, ceea ce-i conferea o imagine departe de cea a unui Adonis.

O jumătate de oră mai târziu, cavalerul pocni din degete şi ceru nota de plată. Malko era tocmai pe punctul de a ataca peştele. Dacă s-ar fi ridicat imediat, abandonând mâncarea, ar fi devenit suspecţi. Tourya se ridicase deja. Malko aşteptă ca ei să se facă nevăzuţi pe scări, apoi se adresă Cathyei:

— Mergeţi acolo să fiţi prima şi supravegheaţi parcarea! Vedeţi în ce direcţie pleacă...

Tânăra coborî la rândul ei iar Malko îl chemă imediat pe șeful de sală.

— Trebuie să merg la aeroport pentru a căuta un prieten. Faceți nota, vă rog!

Nu primise încă nota de plată atunci când Cathy reveni gâfâind:

— Au luat mașina și au plecat imediat.

Malko putu în sfârșit să plătească, apoi se duseră în parcare. Era indispus din cauza acestui contratimp. Desigur, urma să o găsească pe libiană la International și datorită numărului de înmatriculare al mașinii — evident, dacă nu era fals — va putea afla cine este mustăciosul.

Malko se angajă pe serpentinele care duceau la drumul de-a lungul coastei spre Sidi-Bou-Said, căutând să îi repereze pe Tourya și pe însoțitorul ei. După cină, ei nu se puteau dedica decât dansului sau sexului, afară de cazul în care mustăciosul nu ar fi făcut altceva decât să o conducă cuminte la hotel.

— Pe unde o fi vreo discotecă? întrebă Malko.

— În subsolul Internationalului, răspunse Cathy Miller. Cred, însă, că acolo este foarte cald, în afară de asta existând Baraka, la Sidi-Bou-Said, nu departe de aici. Soțul meu a fost la post aici timp de un an, înainte de a merge la Tripoli.

— Să mergem acolo, propuse Malko.

Nu mai departe de trei kilometri, zări așezată nu departe de drum o firmă semănând cu o cupolă de circ, spre care ducea un drum desfundat. Era un complex de plăceri, cu un restaurant în aer liber, buticuri, totul înnecat într-o muzică pop tunătoare. În față erau aliniate circa o sută de mașini. Câteva familii luau cina afară, în liniște. Nicl urmă de Tourya. Călăuzit de muzică, Malko pătrunse în discotecă. În mod bizar, aceasta era amenajată în gen salon western, cu un car atârnat de plafon, pe pereți având vechi postere care redau imagini din cucerirea vestului. Ringul de dans, dominat de cabina D.J.-ului, era aproape gol. Obscuritatea aproape totală care domnea în discotecă, permitea unor cupluri, să flirteze ferite de ochii indiscreți.

Malko scrută penumbra, dar nu îi zări pe cei doi presupuși amorezi. Un chelner îi condusese deja la o masă și fură nevoiți să se așeze. Cathy Miller părea încântată și începuse să se legene în ritmul muzicii. Niște tinere tunisiene îmbrăcate foarte sexi trecură pe lângă masa lor. Malko urmări cu privirea o superbă creatură nordică, ale

cărei interminabile coapse bronzate ieșeau dintr-un șort alb. Fesele ei se mișcau lent, ca și cum ar fi făcut sex în timp ce dansa.

— Dansăm? propuse Cathy Miller.

— De ce nu?

Se apropiară de ring iar Cathy începu să se onduleze în toate direcțiile, la un metru depărtare de Malko, invitându-l pe acesta în mod vizibil să se arunce asupra ei. El continua să se gândească la Tourya, furios că se lăsase păcălit.

Dintr-o dată, la intrare își făcu apariția un cuplu. În mod automat, Malko îi văzu și fu cât pe aci să se oprească din dans. Aceștia erau Tourya și mustăciosul ei însoțitor. Oare de unde apăruseră? Poate fuseseră să bea ceva într-una din multele cafenele din Sidi-Bou-Said. În ori ce caz, ei nu se ascundeau.

Chelnerul îi conduse chiar la masa vecină cu cea a lui Malko și Cathy Miller. Din fericire, era întuneric. Tânăra americană îi zărise la rândul ei. Se apropie de Malko cuprinzându-l cu brațele.

— Ce facem?

— Nimic, spuse el. Dansăm.

Treizeci de secunde mai târziu, mustăciosul se răsucea alături de el, dansând cu ochii peste cap în fața Touryei care tocmai efectua un dans din buric, cu pieptul scos afară, pe muzica lui Pink Floyd. Malko i-ar fi putut pipăi.

Luând-o pe Cathy de mână, el merse să se așeze. Discoteca se umplea. La rândul lor, Tourya și mustăciosul se întoarseră la masă. În ciuda întunericului, el avea impresia că Tourya se uita curioasă la el. Se grăbi să o îmbrățișeze pe Cathy, care îl sărută șoptindu-i la ureche:

— Ne ducem acasă?

Era nesătulă. Sub masă, bazinul ei oscila în mișcări imperceptibile, dovedindu-i nerăbdarea. Lângă ei, perechea pe care o urmăreau discuta în șoaptă în arabă. Dintr-o dată mustăciosul, dorind să își schimbe locul, se lovi involuntar de Malko. El se întoarse cu un surâs de scuze, iar Malko îi înapoie surâsul intrigat. Simțise un obiect dur lovindu-i coapsa. Mustăciosul purta o armă sub cămașă, ceea ce putea să însemne mai multe lucruri: fie acesta era gangster, fie un agent al vreunui serviciu, fie membru al serviciilor de securitate tunisiene, fapt care ar explica relaxarea lui. Rareori, un adevărat agent al poliției secrete se plimbă într-un loc public înarmat fără un motiv serios. Dacă

însă ar fi un agent tunisian, ce caută cu Tourya? Misterul devenea tot mai de nepătruns.

Malko comandă din nou, serata continuând. Cei doi dansau, beau, flirtau, totul într-o căldură de nesuportat.

Dansul Touryei și al mustăciosului devenea tot mai lasciv. Libiana se comporta atât de senzual, încât dacă ar fi văzut-o Khomeini ar fi lapidat-o imediat. Mustăciosul îi ținea fesele în mâini cu nerușinare. Inevitabilul se produse. Tot răsucindu-se spre a-și ascunde erecția evidentă, el sfârși prin a părăsi discoteca, luându-și prada cu el.

Malko așteptă ca ei să dispară, pentru a plăti consumația, apoi porni spre parcare pe ieșirea care ducea spre restaurantul în aer liber. Era foarte riscant să plece imediat după cei doi pe acel drum îngust și pustiu, așa că îi lăsă să ia un oarecare avans. Când ajunseră în parcare, stopurile mașinii urmărite hurducăiau pe făgașuri. Malko porni la rândul său, păstrând o distanță suficientă. Peugeotul o luă la dreapta spre Cartagina. Pe drumul spre litoral circulația era mai intensă, așa că Malko acceleră pentru a nu îi pierde. Trebui să se oprească totuși la intersecție, când ajunseră la drumul Sidi-Bou-Said — Cartagina. Mașina pe care o urmăreau dispăruse. Căutarea era inutilă, așa că nu le mai rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă la Hilton. Tourya Soltane, în mod normal, urma să plece cu zborul regulat spre Tripoli a doua zi de dimineață la ora șapte și treizeci. El urma să o verifice. Când ajunseră la hotel, trebui să mai aștepte pentru a-și regăsi pulsul normal. Cathy Miller fusese atât de activă cu gura și cu mâinile încât era să îl facă să ejaculeze în fața ambasadei chineze, cu uriașa ei antenă parabolică în formă de umbrelă.

Cei câțiva mustăcioși care mai populau holul hotelului la acea oră, se uitară după ea cu priviri lacome. Abia ajunsă în cameră, ea se dezbrăcă de rochie și îngenunchie pe pat în fața lui Malko. Își cuprinse sânii cu ambele mâini, se apropie de Malko și îl cuprinse între ei, totul petrecându-se fără a-l scăpa din priviri.

Această frecare de pielea mătăsoasă îi provoca o senzație extraordinară. Atunci când ea simți că este aproape să ejaculeze, se aplecă luându-i sexul în gură până la omușor.

Abia trezit, Malko traversă parcarea încă pustie a Hiltonului. Cathy Miller, cu ardoarea tinereții ei, storsese din Malko ultimul strop de erotism.

Aleile parcului Belvedere fură coborâte în plină viteză. Malko hotărâse să meargă direct la aeroport, căci bulevardul Habib Bourguiba, la această oră matinală, nu îi oferea nici un adăpost. Pătrunse în aeroport al cărui hol era invadat de o mulțime de tineri care debarcaseră dintr-un zbor Air France. La 1510 franci dus-întors — tariful de vacanță — soarele tunisian era la dispoziția burselor cele mai modeste. Echipajele soseau la aeroport întotdeauna cu o oră mai devreme de decolare iar acum era ora 6 și jumătate.

Cinci minute mai târziu, de la înălțimea galeriei de la primul etaj, Malko zări echipajul libian. Ei coborâră scara înaltă fără grabă. În față erau cei trei bărbați, urmăriți de stewardese.

Sprijinit de balustradă, Malko îi văzu urcând din față. Ei discutau între ei. Unul dintre bărbați se întoarse spre fete și strigă ceva, apoi trecură prin fața lui și o luară la stânga spre ghișeul poliției rezervat echipajelor.

Malko se concentră asupra femeilor. Prima trecu prin fața lui urmată de a doua. Nici una nu era cea așteptată. Nici a treia. Malko avu o ezitare în ceea ce o privește pe a patra, căci mergea cu capul plecat. După o clipă fu mascată de un pasager, însă când se apropie la mai puțin de o sută de metri și avu posibilitatea să o vadă și din profil, fu sigur că nu este Tourya. Încă șocat de surpriza avută, se uită după libieni cum dispar în zona de control vamal.

Ce se putuse oare întâmpla? Era sigur că văzuse bine. Coborî scările în fugă până la biroul lui Libyan Airlines, unde era o coadă de pasageri zgomotoși. El reuși să atragă atenția unei funcționare pe care o întrebă:

— Mai este vreun zbor astăzi?

— Nu, domnule, spuse ea. Nimic, până mâine...

Unde dispăruse Tourya?

Alergă la o cabină telefonică și formă numărul Internationalului, apoi ceru cu Miss Soltane. Auzi mai multe sonerii și în final, centralista îl întrebă:

— Este stewardesa de la Libyan Airlines?

— Da!

— A plecat în urmă cu câteva clipe. Camera ei nu mai răspunde.

Centralista nu avea nici un interes să îl mintă. Cum nu exista decât un echipaj Libyan Airlines, însemna că Tourya dispăruse pe drumul între International și aeroport, sau poate, ea nu se întorsese la hotel în seara precedentă. Totuși, existau patru stewardese, deci ea nu se pierduse, pur și simplu. Trebuia să existe o explicație. După ce bău două cafele, Malko se îndreptă spre piața Pasteur. De acum el nu mai putea continua să investigheze această afacere fără asistență tunisiană.

* * *

Richard Bubble, după o partidă matinală de tenis, părea destul de obosit. El ascultă povestea lui Malko cu un amestec de uimire și plictiseală.

— V-am spus că ar fi trebuit să-i prevenim pe tunisieni, remarcă el. Acum sunt pus într-o situație delicată față de generalul Marchana. O să mă ia drept un tâmpit.

— Puneți totul în spinarea mea, spuse Malko eroic.

— Bine, oftă americanul. Mă duc să îi fac o vizită la biroul său, după ședința de la ora zece. Reveniți în jurul prânzului să vedem cum acționăm în continuare. Sper să nu se supere pentru că i-am ascuns toată povestea asta din capul locului.

— Dumneavoastră ați fost cel care nu dorea să pătăm memoria lui Ian Parker. Nu îmi puneți mie în cârcă toate păcatele lui Israel. Este deja prea mult, spuse Malko pe un ton ambiguu.

Malko plecă la hotel pentru a se schimba. Cathy Miller dormea în poziția în care o lăsase, pe burtă, oferind privirii sale o crupă cambrată și cărnoasă. Din păcate, el avea acum alte preocupări. Făcându-și un duș, se întreba ce vor mai găsi tunisienii.

* * *

Peste două ore el era din nou în piața Pasteur. Richard Bubble era în biroul său, lac de transpirație, instalația de aer condiționat fiind defectă. Îi arătă lui Malko două fișe întocmite de poliție.

— L-am vizitat pe Marchana. Nu s-a arătat prea supărat și a acționat foarte repede. Iată fișele de intrare și ieșire din Tunisia semnate de Tourya Soltane. Conform poliției tunisiene a aerului, ea totuși a plecat în dimineața aceasta.

— Este imposibil, spuse Malko.

Americanul își permise să surâdă.

— Știu! În orice caz, cineva a plecat folosind pașaportul ei. În cazul echipajului lor, nu se verifică fotografiile, situație în care o altă fată a putut pleca în locul ei.

— Aceasta presupune complicitatea echipajului...

— Desigur. Dar dacă această Tourya este ceea ce noi bănuim, ea se bucură de sprijinul serviciilor libiene. Acestea au putere deplină.

— În acest caz ea ar avea un adăpost în Tunisia, niște complici, și o întreagă infrastructură.

— Da. Asta presupune o foarte serioasă afacere. Ar trebui aflat de ce a acționat în felul acesta...

— Din cauza mea, spuse Malko. Ea m-a reperat la hotel și pe urmă la discotecă. În consecință, a procedat cât se poate de repede la soluția de a dispărea. Ca o adevărată profesionistă. Ar trebui să aflăm dacă urmează să părăsească Tunisia clandestin sau dacă este obligată să rămână aici. Personal optez pentru ultima variantă.

— Ceea ce nu ar fi prea vesel.

— Ne mai rămâne mustăciosul, spuse Malko. Îl pot recunoaște și am numărul mașinii sale. Marchana îl va găsi foarte repede.

— Aceste lucruri deja i le-am adus la cunoștință. Generalul mă va căuta imediat ce se vor termina cercetările administrative. Sunt însă aproape sigur că numărul este fals.

— Să nu fim atât de pesimiști. Asta aduce ghinion, spuse Malko. Apropo! Cathy Miller mai rămâne în Tunis? Mi-a fost foarte utilă.

— Ea mi-a cerut permisiunea de a mai rămâne câteva zile iar eu am acceptat. Cred că are probleme cu soțul ei. Puteți să o folosiți în continuare pentru misiuni care nu comportă risc.

* * *

Malko era pe punctul să-și stoarcă cămașa când intră în holul hotelului.Crezu că are o vedenie, ceea ce nu era de mirare pe căldura aceea

care domnea în Tunis. Tourya Soltane era așezată într-un fotoliu la intrarea barului, picior peste picior, cu privirea fixată asupra intrării. Ea păru să nu îl bage în seamă iar el, la rându-i, se îndreptă spre recepție ca pentru a-și lua cheia camerei, de parcă nu i-ar fi remarcat prezența. Era complet uluit. Oare ce însemna prezența acesteia în hotelul lui? Nu putea fi o coincidență sub nici o formă. În afară de asta, nu se ascundea. Mustăcioșii de la Liga Arabă îi aruncau priviri lacome. Ce aștepta ea?

Abia se scursese jumătate de zi de când dispăruse. El se duse la colțul în care se găseau cabinele telefonice. Ridică receptorul cerând centralistei numărul generalului Marchana, de la Ministerul Apărării.

— Grăbiți-vă, spuse el. Este urgent.

O văzu pe Tourya dispărând pe ușa care dădea în exterior.

Abandonând telefonul, el plecă repede în urmărirea ei. Dispăruse din nou, dar el o zări urcând în autobuzul care asigura legătura între hotel și oraș, care tocmai pleca.

Se duse repede la mașină și nu-i fu greu să ajungă autobuzul pe serpentinele de la Belvedere. Prima stație era în colțul bulevardelor Taieb Mhiri și Lesseps.

Tourya coborî și se îndreptă spre o altă stație de autobuz. Malko parcă mai departe. După zece minute apăru un alt autobuz, în care tânăra libiană se urcă. Malko continuă urmărirea. Autobuzul urcă pe bulevardul Lesseps, care înconjura Belvedere, apoi coborî pe partea cealaltă spre El Menzah, un microcartier în creștere, în fața colinei Mutuelle Ville, un fel de supercartier alcătuit din turnuri și blocuri cenușii, împănate cu niște case particulare albe în formă de cuburi, totul construit pe niște coline goale ca-n palmă. Pentru că acest monstru creștea mereu din cauză că burghezia tunisiană se mărea fără încetare, se adăugau alte numere. La început fusese El Menzah 1, apoi 2. Exista acum 7 și numărul lor creștea în continuare.

Autobuzul se târa pe strada toropită de căldură. Trei kilometri mai departe, Tourya Soltane coborî la intersecția cu bulevardul Tohar Ben Achour cu o stradă ducând spre El Menzah 5, compus din turnuri înalte, de culoarea argilei, plantate haotic în pustiu. Spațiul verde de alături părea de mărimea unei batiste.

Malko o lăsă pe libiană să ajungă la primele case înainte de a porni și el. Aparent, persoana cu care trebuia să se întâlnească nu se

prezentase. și astfel. poate el va putea descoperi ascunzătoarea ei. afară de cazul în care nu îi va întinde o cursă. Din păcate nu exista în apropiere nici un telefon public, iar el nu-și putea permite să o scape din ochi pe Tourya. Femeia o luă pe o stradă desfundată care deservea cinci blocuri, apoi pătrunse în cel de al doilea. Malko își parcă mașina și plecă pe jos. Când intră în hol, Tourya dispăruse. Urmări din ochi afișajul ascensorului care ca prin minune funcționa.

Acesta se opri la etajul șaisprezece. Era inutil să verifice etichetele de la cutiile poștale, căci acestea nu existau. Malko așteptă să coboare ascensorul și se urcă la rându-i, apăsând pe butonul de la etajul aflat, foarte decis. Dintr-o dată regretă că nu este înarmat. Pistoletul său extraplat rămăsese la hotel, în fundul dublu al valizei Samsonite. Nu îl folosea decât în cazuri de strictă necesitate. Din păcate, de cele mai multe ori învățase să aprecieze prea târziu aceste situații...

Cabina se opri cu un zgomot lugubru iar Malko se grăbi să iasă de acolo. Renovarea era o noțiune abia cunoscută în țările arabe. Un hol cu pereții verzui deservea vreo douăzeci de apartamente. Porni la nimereală spre fundul culoarului. O fereastră mare premitea să se zărească deșertul.

În spatele lui se auzi un scârțâit. Malko se întoarse. Se deschise o ușă în cadrul căreia apăru Tourya. Femeia surâdea, cu mâinile în șolduri. Din colțul culoarului apărură în fața lui Malko două siluete aproape identice, zdrahoni cu capetele rase, mustăcioși, cu ochii negri, îmbrăcați cu blugi și tricouri. Fiecare avea câte un pumnal în mână. Tourya se mișcă încet, dar în mâna ei dreaptă apăru un revolver cu amortizor de zgomot, armă pe care o ținea îndreptată spre Malko. În același timp unul dintre noii veniți se deplasă rapid spre Malko punându-i vârful stiletului între coaste, cu mâna cealaltă făcând o fixare pe gâtul lui.

Totul durase doar câteva secunde.

Acum, el se întreba de ce adversarul său nu îi străpungea inima. Înțelese însă repede care era intenția lor. Al doilea uriaș deschisese deja fereastra. Un val de aer fierbinte pătrunse pe culoar. Malko nu avu timpul necesar pentru a acționa. Cel care deschisese geamul se repezi la gambele lui ridicându-l de la pământ. Primul băgă pumnalul în teacă, apoi îl imobiliză pe Malko sugrumându-l și trăgându-i bustul

spre deschizătură, ridicându-i corpul la nivelul geamului deschis. Auzi în spate un ordin de la libiană. Nu era nevoie de traduceri. Cei doi voiau să îl arunce de la etajul șaisprezece.

Capitolul VII

O mână îi astupă gura cu brutalitate în momentul în care Malko încercă să strige după ajutor. Din toate puterile încercă să se ţină de rama ferestrei deschise, dar unul dintre agresori îi dădu o lovitură puternică peste încheietură, apoi strigă camaradului său:

— *Fissa!*[1]

Cu corpul pe jumătate suspendat în vid, Malko zări cu şaisprezece etaje mai jos parcarea de care urma să se strivească. Cu inima bătându-i puternic, încercă să se opună, în mod inexorabil fiind însă împins spre exterior. Picioarele sale se destinseră, însă adversarul era prea greu pentru a se dezechilibra. Muşcă mâna care-i acoperea faţa şi auzi un strigăt de durere.

Doar cu mâna dreaptă agăţată de mânerul geamului mai păstra controlul pentru a nu cădea în gol.

Auzi un foc de armă pe culoar. Capul fiind în exterior nu putu să vadă ce se petrecea pe culoar dar cele două mâini care îi imobilizau picioarele slăbiră priza.

Partea inferioară a corpului recăzu în interiorul clădirii. Se auzi un al doilea foc, apoi succesiv, mai multe, de la diverse tipuri de arme.

Mâna care îi astupa gura slăbi strânsoarea, proprietarul acesteia scoţând un urlet de durere. Malko rămase câteva secunde în echilibru, cu spatele îndoit pe pervazul geamului, după care reuşi să se redreseze căzând în patru labe pe culoar, fapt care probabil îi salvă viaţa. Avu timpul să îl vadă pe cel care îl salvase, cu spatele la zid şi cu un mare revolver în mână, apoi trei bărbaţi în faţa lui, dintre care

---

1. Repede! (n.a.)

unul înarmat cu un pistol automat scurt. Se porni un scurt schimb de focuri, agresorul lui fiind strivit de perete la impactul proiectilelor. El apăsă pe trăgaciul armei sale o dată, apoi cu ochii deja ficşi, se prăbuşi lângă Malko, aproape de corpul camaradului său. Malko auzi alte focuri de armă, nişte interjecţii în arabă şi ţipete. Unul dintre noii veniţi se năpusti spre geamul încă deschis şi aplecându-se în exterior începu să strige către un interlocutor invizibil.

Malko se ridică. Civilul cu pistolul automat se apropie de el, întrebându-l într-o engleză cu puternic accent străin:

— *Are you O.K.?* Nu sunteţi rănit?

— Sunt bine, răspunse Malko. Dumneavoastră aţi văzut-o pe fată?

— *She killed our friend...*[1]

Malko zări un corp prin uşa de la scara de serviciu, de unde apăruse Tourya, un tunisian cu părul gras care mai strângea încă în mână crosa unui pistolet. Acesta primise un glonţ în mijlocul frunţii, părând că are un al treilea ochi roşietic. Din zona ascensorului se auziră nişte ţipete, Malko împreună cu salvatorii săi îndreptându-se repede spre într-acolo. Nişte civili înconjurau un bărbat lungit pe spate, cu nările subţiri, alb ca o bucată de cretă, cu ochii daţi deja peste cap. Într-un potop de cuvinte în arabă, Malko sesiză cuvântul Kahba (cocotă).

Încă o ispravă a Touryei.

Unul dintre bărbaţi se apropie de el spunând într-o excelentă limbă franceză:

— Sunt colonelul Tahar Houssine, adjunctul generalului Marchana. V-am urmărit de la Hilton şi cred că am intervenit la timp. Din păcate oamenii mei au fost surprinşi de viteza cu care lucrează aceşti terorişti. De altfel, ei nu credeau că ea va reacţiona cu atâta brutalitate, nebănuind nici prezenţa celor doi complici. Femeia a profitat de confuzia creată pentru a-l omorî pe cel care îi ceruse să îi predea arma, ucigând apoi cu sânge rece pe cel care încerca să o împiedice să ia ascensorul. Ea a putut totuşi să fugă şi avea jos şi o maşină. Oricum, am prevenit toate unităţile de poliţie să supravegheze toate ieşirile din

---

1. Ea l-a omorât pe unul dintre ai noştri... (n.a.)

Tunis.

Malko ştia din experienţă că această acţiune nu va avea nici un rezultat.

— Cine sunt aceştia doi? întrebă el. Cei doi care au vrut să mă arunce pe geam.

— Nu ştim încă, mărturisi ofiţerul. Cei doi aveau acte false. Cred că va trebui să mergeţi cu noi. Generalul va fi bucuros să vă vadă.

Acesta era un ordin. Coborâră cu ascensorul. Un grup de gură cască asaltaseră deja intrarea imobilului. Malko se urcă împreună cu colonelul Houssine într-un Golf kaki, condus de un soldat, în timp ce un poliţist conducea maşina lui. Nu îşi putea reveni din surpriza cauzată de facilitatea şi îndrăzneala cu care Tourya Soltane încercase să îl suprime.

* * *

— V-am pus sub supraveghere încă din dimineaţa aceasta, îi comunică lui Malko generalul Marchana surâzând. Încă din seara în care ne-am cunoscut, m-am gândit că aţi venit pentru a instrumenta afacerea Ian Parker. Aţi avut noroc că oamenii mei au ajuns la timp.

Malko nu putea susţine contrariul. Birourile şefului Serviciilor de informaţii tunisiene se găseau la ultimul etaj al Ministerului Apărării Naţionale, având pe perete o imensă fotografie a lui Habib Bourguiba.

— Ce v-a făcut să credeţi că sunt la Tunis pentru Ian Parker? întrebă Malko.

Ochii generalului clipiră în spatele ochelarilor lui de baga.

— Uciderea lui Parker nu a trecut neobservată serviciului nostru. Eu nu am crezut niciodată într-un accident sau o istorie pasională, dar cum americanii nu doreau să spună mai mult... Sosirea dumneavoastră mi-a confirmat însă bănuielile: prietenii mei americani erau pe o pistă politică. Trebuie să mărturisesc că dumneavoastră aţi lucrat repede şi bine. Nouă nu ne-ar fi dat prin cap să legăm această stewardesă libiană de crimă. Nu m-a mirat de loc azi dimineaţă povestirea lui Richard Bubble, care mi-a cerut colaborarea în identificarea însoţitorului Touryei Soltane.

Oftă discret apoi continuă:

— Evident, este regretabil că nu ați beneficiat de un dispozitiv de protecție aseară. Libiana nu ar mai fi putut să vă fileze, sau, în sfârșit...

Prin fața ochilor lui Malko trecu un înger în zbor greoi. El preferă să nu răspundă.

De altfel, schimbă imediat subiectul.

— Aveți idee motivul pentru care a vrut să vă omoare?

— A vrut să câștige timp, spuse Malko. Ea m-a reperat și m-a urmărit. Asta înseamnă că dispune aici de o infrastructură și că trebuie să rămână în Tunisia, altfel ar fi plecat imediat după comiterea asasinatului.

Generalul Marchana asculta jucându-se cu un breloc din chihlimbar.

— Sunt de acord, spuse el. Este extrem de periculoasă. Felul în care a aranjat capcana în care ați căzut, o dovedește. Venirea ei la Hilton, deși se știa urmărită... Nu cred că Tourya Soltane este numele ei adevărat. De altfel...

— De ce?

— Noi îi filtrăm pe toți libienii care vin în mod regulat în Tunisia și avem lista tuturor „amazoanelor" lui Kadhafi, așa încât am fi reperat-o imediat. Acum trebuie să aflăm cu orice preț de ce este ea în Tunis.

— Știți de ce a ales imobilul din El Menzah?

— Nu încă. Am cerut anchetarea tuturor locatarilor cu colaborarea Ministerului de Interne. În mod sigur trebuie să existe un motiv, iar dacă îl vom afla, vom avea o pistă.

— Dar mașina cu care ea a fugit?

— Numărul este fals și probabil că mașina a fost deja abandonată.

Își privi ceasul.

— Trebuie să merg la spital pentru a-l vizita pe locotenentul care a fost grav rănit. L-am rugat pe domnul Bubble să binevoiască a mă primi în jurul orei trei. Sper ca până atunci să dețin și alte informații.

— Iar omul care o însoțea aseară? Ați putut identifica proprietarul mașinii pe care o conducea?

Malko se aștepta ca generalul să-i spună că numărul era fals, însă tunisianul zâmbi cu șiretenie și spuse:

— Proprietarul vehiculului a fost identificat. Este vorba de Ministerul de Interne Tunisian...

Malko îl privi perplex:

— Dar cel care conducea mașina?

Generalul se ridică:

— Încă nu-i ştim numele. Vehiculul putea fi furat. Vom afla foarte repede cărui serviciu îi aparţinea.

Era efectiv o mare surpriză.

În timp ce era condus de general spre ascensor, Malko avea aceeaşi senzaţie pe care o încerca de fiecare dată când scăpa de la moarte: o poftă nebună de a face sex. Nădăjduia s-o găsească pe Cathy Miller, sperând că aceasta nu fusese răpită de unul dintre saudiţii de la Hilton.

Despre atmosfera din biroul lui Richard Bubble nu se putea spune că era veselă. Generalul Marchana era deja acolo, în faţa unei ceşti de ceai, atunci când Malko pătrunse în biroul şefului staţie C.I.A. Telefonul care suna îl cruţă pe Malko de nişte comentarii probabil amare.

Richard Bubble îi întinse imediat receptorul generalului, servindu-i apoi lui Malko o cană cu băutură fierbinte.

— Este pentru dumneavoastră, domnule general...

Tunisianul luă receptorul şi ascultă luând notiţe. Închise în momentul în care Malko se întreba dacă să scuipe ceaiul de menţă fierbinte sau să-şi opărească gâtul.

— Am reuşit să-i identificăm pe agresorii dumneavoastră, datorită unor elemente. Aceştia sunt tunisieni din opoziţie, care au fugit de mult în Libia, fiind antrenaţi de serviciile libiene din Tripoli. Ei fac parte dintr-un comando de şase oameni interceptaţi cu cincisprezece zile în urmă în sud, la Sbikha, aproape de frontiera cu Algeria, de către o patrulă militară. Cei patru colegi ai lor au fost ucişi şi noi credem că au traversat frontiera în sens invers. Prezenţa lor la Tunis demonstrează că au avut complici care i-au ajutat să treacă de barajele rutiere, le-au dat bani, acte, adăpost. Va trebui să le reconstruim itinerariul.

— Faptul că au venit din Libia explică legătura Touryei cu ei. De ce însă au trecut frontiera algeriană?

Generalul Marchana surâse amuzat.

— Acolo terenul se pretează mult mai mult. Serviciile algeriene le desăvârşesc antrenamentul jurând pe Allah că nu au habar de ce s-a întâmplat. Acesta este un nou element neliniştitor.

Bubble asculta mut ca un peşte.

Malko puse întrebarea care îi stătea pe buze:

— Aţi aflat cine conducea Peugeout-ul 504?

Generalul îi aruncă o privire pătrunzătoare, spunându-i cu voce uniformă:

— O vom afla cu ajutorul dumneavoastră. Vehiculul nu a fost furat. El a fost afectat unui grup de funcţionari din Ministerul de Interne care se ocupă de protecţia preşedintelui Bourguiba...

Se lăsă o linişte de mormânt.

Generalul se aplecă şi luă servieta aflată la picioarele sale. Din aceasta extrase un pachet de fotografii pe care îl puse pe biroul americanului.

— Iată fotografiile acelor funcţionari, spuse el. Dacă domnul Linge ar dori să încerce a-l recunoaşte pe bărbatul pe care l-a văzut împreună cu Tourya Soltane...

Vorbea o engleză cu un puternic accent străin, dar franceza sa era impecabilă. Malko, împrospătat după o întâlnire tete-à-tete cu Cathy, bău ultima gură de ceai după care se îndreptă spre birou.

Examină teancul format din vreo douăzeci de clişee. Acesta nu era genul de informaţii care se dezvăluia unui serviciu străin, chiar aliat fiind...

La prima vedere, lui îi păru că toţi aceşti arabi semănau între ei. Mustaţa părea să fie semnul distinctiv al agentului, împreună cu sprâncenele dese şi părul scurt. El era ameţit.

Unele dintre fotografii erau neclare, altele retuşate din cochetărie. Se apropia de sfârşitul teancului atunci când îl recunoscu pe amantul Touryei.

Se aplecă atent asupra fotografiei, temându-se să nu fie victima unei confuzii, dar erau întrunite toate elementele: mustaţa lăsată în jos, ochii mari bulbucaţi, nasul puţin turtit.

Scoase fotografia din teanc şi o arătă generalului.

— Sunt aproape sigur că aceasta este persoana.

Tunisianul întoarse fotografia, citi legenda în limba arabă, apoi spuse:

— Acest bărbat se numește Mansour Khaleb, este funcționar în Ministerul de Interne, cu grad de inspector divizionar, și de trei ani este atașat secției însărcinate cu protecția personalităților. Voi verifica împreună cu omologul meu de la Interne.

El luă telefonul și formă un număr. După o convorbire lungă, închise și, cu un gest mecanic, ridică ochelarii cu rama de baga, fără a-și ascunde surprinderea.

Richard Bubble și Malko așteptau tensionați.

— Mansour Khaleb, spuse tunisianul, este însărcinat cu protecția personală a președintelui Bourguiba. El se află la Palatul Cartagina. Malko câștigase pot-ul iar Tourya Soltane, agent libian, nu-și pierdea timpul în Tunisia.

Spectrul președintelui Sadat traversă camera și se depărtă discret.

Malko își permise să rupă tăcerea.

— Cred că am sosit la timp...

— Această Tourya este în continuare la Tunis, remarcă Richard Bubble. El știe probabil unde se ascunde aceasta.

Generalul Marchana se ridicase deja.

— Mă veți însoți la Cătragina. Am dat ordinele necesare pentru a fi împiedicat să plece. El este acum de serviciu.

Ofițerul Gărzii Naționale, în uniformă gri, cu caschetă înaltă bleu, îl introduse în birou pe Mansour Khaleb, care înaintă cu un surâs cuceritor și un ușor balans al umerilor, amintind de anumite maimuțe de talie mare.

În mod normal, acest birou era afectat postului de pază al „gorilelor" lui Bourguiba. Mansour Khaleb se opri descumpănit în fața generalului și a celor doi străini. Nu i se spusese cine îl căuta.

Marchana îl apostrofă în limba arabă, cu fața severă, fără a-i întinde mâna. Richard Bubble îi aruncă o privire cu care de obicei te uiți la șerpii ținuți în colivii din sticlă la grădinile zoologice.

Fața gorilei păru că se descompune iar mustățile îi căzură aidoma urechilor unui coker. Bâlbâi câteva cuvinte, după care băgă mâna sub bluză de unde scoase un revolver automat pe care, ținându-l de țeavă,

i-l întinse generalului Marchana. Mâinile începură să-i tremure, iar umerii încovoiați dădeau impresia că a îmbătrânit dintr-o dată cu zece ani.

Era imaginea personificată a dizolvării:

— El vorbește franceza, anunță generalul tunisian. Doriți să-l interoghez în această limbă?

— Este perfect, spuse Malko. Amândoi vorbim această limbă.

Richard Bubble aprobă în tăcere.

Efectiv, gorilei îi tremurau genunchii, uitându-se alternativ la cei trei bărbați.

— Ce am făcut, domnule general?

Marchana îl întrebă direct:

— Cunoști o femeie cu numele Tourya?

Tunisianul înghiți de mai multe ori în sec, păli și spuse un „da" imperceptibil...

Nemilos, Marchana continuă:

— Ai idee cine este această femeie?

— O stewardesă libiană, bâlbâi gorila.

Generalul îl fulgeră cu privirea:

— I-ai anunțat pe șefii tăi că frecventezi o cocotă libiană?

Mustăciosul copleșit lăsă capul jos. Imediat generalul îi aduse la cunoștință ultima acuzație:

— Stewardesa ta este o teroristă, explodă el. Ea a ucis un diplomat american și probabil că se pregătea să-l asasineze pe Comandantul Suprem cu complicitatea ta.

Ochii îi ieșeau din orbite.

De astă dată polițistul tunisian începu să tremure, bâlbâind cuvinte fără sens. Lacrimi mari îi curgeau pe față și nu reușea să articuleze o frază coerentă. Probabil că urletele generalului se auzeau până la Tripoli.

El se apropie de gorilă. Îl apucă de păr și îl trase spre el.

— Știi ce pedeapsă te așteaptă?

Namila dublă suspinele. Aparent știa. Încercă să apuce mâna generalului care îl împinse disprețuitor.

— O să ne spui tot adevărul. Poate vei beneficia de puțină clemență.

Șase gloanțe în loc de douăsprezece, își spuse Malko.

— Cum ai cunoscut-o?

— Acum două luni la Hotelul International, mărturisi gorila. Mă dusesem să beau o bere cu niște prieteni. Ea era împreună cu echipajul, mi-a surâs prima, a venit spre mine și mi-a vorbit despre certitudinea că m-a mai văzut undeva, poate în avion. Eu am găsit că este foarte frumoasă și eram încântat. Apoi a acceptat să ia cina cu mine.

— Și după aceea? țipă generalul.

— Am revăzut-o, murmură gorila coborând capul. Ea mi-a telefonat când a revenit la Tunis. Eram surprins. Credeam că m-a uitat. De data asta mi-a spus că poate rămâne cu mine două zile, datorită rotației. Eu i-am propus să o duc la Hammamet, iar ea a fost de acord, după care...

— V-ați culcat împreună, rânji generalul Marchana.

Celălalt păstră liniștea, copleșit de propria sa nebunie. Ochii îi înotau în lacrimi. Lui Malko îi era rușine pentru el. Era evident că fusese manipulat de această superbă femeie. Una ca ea putea face să se cațere pe pereți chiar și un asemenea om cu mintea greoaie. Nemilos, ofițerul superior continuă:

— Te-ai simțit bine, cel puțin? Te-ai ușurat?

Teribilă rușine! Gorila nici măcar nu mai putea vorbi. Generalul îl lovi ușor cu piciorul peste tibie pentru a-l incita să vorbească. Restul povestirii fu spus printre suspine.

El o revăzuse pe Tourya și era din ce în ce mai îndrăgostit. Plănuise să se ducă în vizită în Libia. Ea îl făcuse să își schimbe părerea. Nu trebuia să se afle de întâlnirile lor. Ea lua mereu măsuri de precauție cu echipajul.

— Bietul imbecil! scandă generalul. Tot echipajul era implicat în combinație. Tu nu îi cunoști pe libieni. De câte ori făcea amor cu tine, ea își cerea scuze colonelului că s-a lăsat sărutată de un porc ca tine...

Limbajul fără perdea utilizat de general, părea să-l șocheze pe Richard Bubble... Copleșit, în cele din urmă, polițistul sfârși prin a spune:

— Domnule general, nu am făcut nimic rău. Nu știam cine este. Cu mine era blândă și iubitoare...

Generalul îi aruncă o privire încruntată.

— Te-ai întrebat vreodată de ce se uită la unul ca tine?

Gorila plecă capul tulburată.

— Din cauza serviciului pe care îl ai, urlă generalul. Sau poate crezi că nu știa că veghezi la viața Comandantului Suprem...

— Ba da! Ba da! bâlbâi vinovatul, i-am spus-o. Ea însă nu mi-a spus nimic în legătură cu asta. Îi era teamă pentru că purtam armă, și-mi cerea să o ascund când mă dezbrăcam.

— Biet inconștient! explodă Marchana. Cocota a ucis cu mâinile ei trei oameni, dintre care doi doar azi.

Aceasta fu deja prea mult pentru gorilă. El căzu în genunchi, apoi se rostogoli pe jos scoțând gemete scurte. Generalul îl ridică apucându-l de guler cu brutalitate:

— Tu înțelegi că fata asta s-a băgat pe sub pielea ta ca să afle secretele serviciului de pază al Comandantului Suprem? Ea vrea să comită un atentat...

— Un atentat! tresări mustăciosul. Niciodată eu...

Generalul se căută prin buzunare și scoase poza Touryei în uniformă de gardian al revoluției, cu pistolul prins de coapsă și cu pălăria ei marțială de junglă.

— Privește-ți stewardesa!

Mustăciosul examină documentul, scoase un vaiet și începu să îndruge cuvinte incoerente, aruncând fotografia. Cu ochii ieșiți din orbite, sub privirea disprețuitoare a ofițerului superior, se repezi dintr-o dată la pistoletul pe care generalul îl aruncase pe masă, luându-l în mână. Aflat cel mai aproape, Malko se aruncă asupra lui dar acesta avea o forță herculeană. Își băgă țeava pistoletului în gură și apăsă pe trăgaci.

Se auzi un declic slab și împreună cu generalul venit în ajutor, reușiră să-l dezarmeze. Brațul îi căzu de-a lungul corpului și lacrimile continuau să-i curgă. Începu să tremure ca varga.

Marchana îi aruncă o privire disprețuitoare:

— Nu ești capabil nici să te sinucizi, măcar. De când nu ai mai folosit arma?

Polițistul uitase să tragă piedica.

— De doi ani, mărturisi mustăciosul dintr-o suflare.

Cu el, Bourguiba era bine protejat. Malko nu-și putea reveni...

Deodată generalul se schimbă la față, lucru de altfel obișnuit la arabi. Îl apucă de umeri pe nenorocitul polițist, spunându-i cu drăgălășenie:

— Tu ești un bun tunisian. Eu îți înțeleg rușinea și te iert, dar trebuie să ne ajuți s-o găsim pe această fată și s-o vânăm.

Imediat, ca un actor de teatru, mustăciosul se schimbă. Furia făcu să îi strălucească ochii, strânse din pumni, arătându-și dinții aidoma unei fiare.

— Dacă o găsesc pe această cățea, îi voi scoate ochii, o să-i despic burta și o să-i scot mațele, o să-i smulg inima...

El continua să supraliciteze. Generalul îl calmă printr-un gest.

— Spune-ne unde o putem găsi la Tunis.

Șocat, polițistul îl privi fără a mai înțelege nimic.

— Ea nu mai este la Tunis. A plecat azi dimineață. Cum a putut ucide doi oameni astăzi?

— Unde te întâlneai cu ea în Tunis? Unde te culcai cu ea?

— Păi la mine acasă, spuse mustăciosul. După aceea ea se întorcea la hotel. În afară de mine, ea nu mai cunoștea pe nimeni...

Era atât de sincer încât provoca milă. Generalul își dădu seama de asta. Îl bătu peste obraz cu afecțiune.

— Bine, spuse el. Văd că ea nu avea încredere în tine. Acum o să-ți povestesc ce a făcut...

El îi povesti totul. Ochii mustăciosului ieșeau din orbite, aflând o atare duplicitate. Fără să vrea, pumnii i se crispau. Nu și-ar fi putut imagina așa ceva. Categoric că nu se va mai încurca cu o necunoscută.

— Dar oare unde s-o ascunde? gemu el.

— Asta am vrea să aflăm și noi. Este însă ceva mult mai important. Ce te-a întrebat ea?

Mustăciosul își prinse capul în mâini, gândi mult timp, după care sfârși prin a spune:

— Nu știu ce i-am putut spune. Desigur că i-am vorbit despre munca mea, despre obiceiurile și capriciile președintelui, dar ea nu mă chestiona nici o dată...

— Evident! Era prea abilă. Malko își permise să-l întrerupă pe general.

— Care sunt obiceiurile președintelui Habib Bourguiba când locuiește la Palatul Cartagina?

— Duce o viață foarte simplă, răspunse tunisianul. Primește foarte puțină lume în grădină sau în biroul său. Din interior nu se poate

încerca nimic. Vizitatorii sunt percheziționați. peste tot fiind amplasate camere de filmat. Face plimbări cu regularitate. O dată la cincisprezece zile este dus cu mașina la un kilometru de aici, pe urmă merge pe jos până la Palatul Saada, având și scaunul său pliant pentru a se așeza atunci când obosește. Este foarte bine păzit, dar lumea vine să îl aplaude, lui plăcându-i asta. În ziua când iese, școlarii au vacanță.

Malko reflecta. Era cât se poate de limpede că punctul slab trebuia căutat în altă parte.

— Nu există nici o dispoziție nouă? întrebă el; o schimbare de itinerar?

Generalul negă din cap, dar gorila care între timp își mai revenise, spuse cu o voce încă tremurătoare:

— Da! Săptămâna trecută președintele a cerut să se construiască un drum de-a lungul proprietății sale ca să se poată duce să se scalde mai ușor. S-au făcut treptele în trei zile, lucrându-se zi și noapte.

— Ați vorbit cu Tourya despre lucrurile acestea? continuă Malko.

Polițistul adoptă o expresie aproape comică atunci când se concentră, de ai fi zis că o să facă explozie ceea ce-i servea drept creier. Ochii săi întunecați, înnecați în lacrimi, clipeau ca cei ai unei păsări de noapte sub privirea inchizitorială a generalului. Sfârși prin a spune dintr-o suflare:

— Nu-mi amintesc, nu cred.

Cel mai rău era faptul că părea foarte sincer.

Generalul Marchana îl fixă îndelung și el reîncepu să îngălbenească.

— Ai comis o greșală foarte mare, spuse el. În mod normal ar trebui să te concediez din serviciu, dar există o foarte mică șansă ca această fată să te contacteze din nou, neștiind că te-am interogat. Vei continua deci să lucrezi fără să spui nimic la nimeni. Ai numărul meu direct de telefon. Dacă ea intră în legătură cu tine, mă previi imediat.

— *Naam, naam.* [1]

Era atât de tulburat încât răspundea în arabă. Generalul Marchana luă pistolul și i-l aruncă, acesta prinzându-l din zbor.

— Antrenează-te la tir, îi spuse el. S-ar putea să-ți fie de folos.

---

1. Da, da (n.a.)

În mașina generalului domnea o liniște descurajantă. Palatul Cartagina dispăru după o cotitură. Cei trei bărbați își dădeau perfect seama că nu mai pot scoate nimic de la funcționarul manipulat.

Libiana era în continuare la Tunis, mai periculoasă ca niciodată. Modul în care îl abordase pe nenorocitul polițist, demonstra o cunoaștere deplină a obiectivului, și reținerea unei infrastructuri de informații în serviciul unei misiuni precise, cunoscută doar de Tourya Soltane. Oare cum vor face ca să-i dea de urmă? Malko rupse tăcerea:

— Trebuie supravegheat în continuare imobilul din El Menzah, spuse el. Acesta este la ora actuală singura noastră pistă.

Capitolul VIII

După ce fusese reparat, aparatul de aer condiţionat abia reuşea cu greutate să învârtă aerul arzător în biroul lui Richard Bubble. Îmbrăcat în djellaba[1] sa, generalul Marchana părea să fie singurul pe care nu-l deranja căldura inumană. În acea dimineaţă erau câteva grade mai mult la Tunis. La cererea Serviciilor tunisiene, nici un ziar nu pomenise despre incidentul de la El Menzah. Nu se ştia nimic de libiană. Richard Bubble îşi drese vocea.

— S-ar putea ca misiunea acestei libiene să fie suprimarea preşedintelui Habib Bourguiba. Afară de ancheta care se concentrează asupra ei, puteţi să-l protejaţi eficient?

Generalul îşi frecă mâinile grăsuţe, una de cealaltă.

— Este aproape imposibil, mărturisi el. Comandantul Suprem este o persoană dificilă. Nimeni nu-l poate aduce la realitate. El nu-şi poate imagina că cineva ar vrea să atenteze la viaţa lui şi chiar dacă i s-ar povesti istoria acestei Tourya, el ne-ar spune că este exact proba că este invulnerabil, că mereu va exista ceva care îl va salva. Ar trebui să plece din Tunis, să meargă în oaza sa de la *Nefta*, dar el nu vrea.

— Deci, conchise Malko, trebuie urmărită pista acestei Tourya. Aveţi noutăţi, domnule general?

— Da, mărturisi tunisianul. Am cerut lista tuturor locatarilor imobilului din El Menzah şi le-am verificat identitatea. Toate apartamentele sunt ocupate de familii cu copii, pe care le-am putut verifica repede, în afară de unul aflat la etajul cinci, apartamentul D, închiriat de un diplomat de la Ambasada Franţei.

Richard Bubble se încruntă, dar tunisianul adăugă imediat:

---

1. Bluză largă marocană (n.t.)

— Acesta nu are vederi de stânga. Eu am deja fișa lui. Este totuși ceva ciudat și aș vrea să îl interoghez, dar este protejat de imunitate diplomatică, așa încât aceasta este o treabă delicată.

— Mi-ați putea spune numele acestui diplomat? întrebă Malko.

— Desigur.

Generalul căută în servieta lui și scoase o listă pe care o urmări cu arătătorul.

— Iată, spuse el. Michel Lepoutre, al doilea consilier, aflat în post de un an și jumătate, informații excelente, anticomunist și antilibian convins. Nu-l văd implicat într-o combinație cu Tourya Soltane, afară doar dacă nu a fost manipulat ca Mansour Khaleb.

— Nu avem prea multe piste, spuse Malko. I-aș putea face o vizită cu caracter oficios?

Richard Bubble îi aruncă o privire încurajatoare.

— Dacă generalul nu vede vreun inconvenient...

— De acord, aprobă Marchana, cu condiția să nu pomeniți numele meu. Mă tem că ce ați descoperit dumneavoastră este doar partea vizibilă a unui iceberg extrem de primejdios. Țineți-mă la curent cu cercetările dumneavoastră, pentru a ne putea coordona riposta.

În momentul în care rămaseră singuri, Richard Bubble spuse cu o voce foarte excitată:

— Dumnezeul meu! Dacă reușim să le-o luăm înainte ne vom afla într-o încleștare primejdioasă. Această istorie nu-mi miroase bine.

— Trebuie să fim foarte prudenți, spuse Malko. Avem de-a face cu profesioniști care sunt deja bine înrădăcinați aici, și lovitura din imobil ne-o dovedește cu prisosință.

— Este o operație planificată cu mult timp în urmă, confirmă șeful stației C.I.A. Mi-e teamă că tunisienii nu sunt înzestrați pentru acest gen de probleme.

— Mă duc să-l vizitez pe Michel Lepoutre, spuse Malko. Sper să nu mă dea pe ușă afară.

* * *

Malko deschise anuarul diplomatic pe anul 1982 și căută Ambasada Franței, care ocupa două pagini. Găsi ușor numele lui Lepoutre și

calitatea acestuia. Doar adresa îi sări în ochi: nu era aceeași. Diplomatul locuia în Cartagina. Numărul de telefon corespundea. Era ciudat, foarte ciudat, afară de cazul în care tunisienii nu ar fi greșit.

Formă numărul și așteptă până ce îi răspunse o voce de femeie.

— Domnul Lepoutre? ceru Malko.

— Este plecat, răspunse vocea. El la Ambasada Franța.

— A plecat de mult?

— El plecat jumătate ora.

— Choukran.[1]

Era clar că diplomatul locuia la Cartagina. De ce păstrase el un al doilea apartament? O fi avut vreo amantă. Malko se uită iar în anuar. Nu era menționată nici o soție. Lepoutre trebuia să fie celibatar. Cel mai bine era să-i facă o vizită. Putea exista o explicație simplă.

* * *

Tot farmecul Touryei nu ar fi putut destabiliza ușor echilibrul lui Michel Lepoutre. Într-o fracțiune de secundă, Malko își dădu seama că tânărul diplomat era homosexual. Nu-i lipsea decât o fustă.

Cu părul foarte blond, aproape alb, ochii albaștri asortați cu cămașa, el îl primi pe Malko cu o amabilitate un pic cam prețioasă.

Localul Ambasadei Franței — un imobil trist și murdar din Piața Independenței — părea a nu fi fost modificat după 1956 (sfârșitul erei coloniale). Richard Bubble ceruse audiența prin intermediul Ambasadei S.U.A., prezentându-l pe Malko drept membru al State Department, anchetând moartea lui Ian Parker. Francezul îl instală pe un fotoliu din piele adânc și-i aruncă o privire calină:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?...

— Linge, completă Malko. Deocamdată nu prea știu nici eu. Este vorba de o afacere în care se pare că tunisienii par să fie cam aerieni.

Diplomatul francez părea intrigat de prezența lui Malko, dar păstra o politețe desăvârșită.

— De ce ați venit să mă căutați pe mine? întrebă el.

Malko îi oferi un surâs dezarmant.

---

1. Mulțumesc (n.a.)

— Este o pură problemă de rutină, îl asigură el. În timpul acestei anchete am fost victima unei tentative de asasinat într-un imobil din El Menzah 5. S-a tras asupra mea și a unor polițiști locali, deci e o afacere serioasă. Tunisienii au verificat pe lista locatarilor imobilului și au dat de numele dumneavoastră. M-am gândit să vă întreb dacă recent nu ați remarcat nimic deosebit în imobil. Noi căutăm o fată foarte frumoasă, o libiană. Fotografia aceasta vă spune ceva?

Malko îi întinse una dintre fotografiile Touryei, fiind atent la reacțiile lui. Diplomatul privi fotografia ușor dezgustat, apoi o întinse înapoi lui Malko.

— Nu am văzut-o niciodată pe această persoană. Pare încântătoare.

— Și nu ați remarcat nimic deosebit în imobil?

Liniște. Malko simți ezitarea interlocutorului său, pradă unei dileme foarte supărătoare. În final acesta spuse:

— Nu am remarcat nimic pentru un motiv foarte clar: nu mai locuiesc în acel apartament de circa un an.

Bucuria lui Malko se topi într-o clipă.

— Văd, spuse el, că nu au ținut listele la zi.

Diplomatul se tulbură, roși și aprinse o țigară înainte de a răspunde:

— Acest apartament a rămas pe numele meu, deși nu mai locuiesc acolo. L-am cedat unuia din prietenii mei și pentru a-i face plăcere nu am schimbat contractul de închiriere.

El observă strălucirea din ochii lui Malko și se grăbi să adauge:

— Nu vă faceți visuri! Este vorba de un băiat cu totul inofensiv care nu face politică și nu poate fi amestecat în povestea dumneavoastră sângeroasă.

— Despre ce-i vorba? insistă Malko. Câte o dată nu cunoaștem destule despre oamenii pe care-i frecventăm, astfel apărând și surprize. În orice caz s-ar putea să ne fie de ajutor.

— Nu cred, spuse diplomatul. El nu locuiește la Tunis. Vine aici o dată sau de două ori pe săptămână.

— Cine-i persoana?

— Doriți într-adevăr să-i aflați numele?

Malko surâse ambiguu.

— Mi-e teamă că dacă tunisienii descoperă că dumneavoastră nu mai locuiți în acest apartament, acest lucru îi va face nervoși.

— Înțeleg... Este ceva idiot, recunoscu francezul, însă este neplăcut să amesteci un prieten într-o poveste dezagreabilă, cu atât mai

mult cu cât el este tunisian iar compatrioții lui riscă să fie mai puțin diplomați cu el decât sunteți dumneavoastră cu mine.

— Bine, spuse Malko. Iată ce vă propun: nu le spun nimic tunisienilor înainte de a-l vedea eu însumi pe prietenul dumneavoastră și a-mi forma o părere.

— Perfect! acceptă diplomatul francez, mai liniștit. Este vorba de unul dintre prietenii mei cei mai buni, tunisianul Karim Ouzar. El este decorator și are un magazin la Hammamet. Este un băiat foarte simpatic și încântător. El locuiește de obicei acolo, dar vine câte o dată la Tunis. Când a aflat că părăsesc acel apartament mi-a cerut să i-l închiriez și nu aveam nici un motiv să-l refuz. Treaba asta a fost acum un an și nu am avut nici o dată nici o problemă.

— Prietenul dumneavoastră Karim este la Tunis în acest moment?

— Nu, căci mi-ar fi telefonat. Din păcate eu nu-i pot da telefon la Hammamet. El nu are telefon.

— Hammamet nu este la capătul lumii, spuse Malko. Eu prefer oricum să-i vorbesc personal. Apropo: ați păstrat o cheie a apartamentului și dumneavoastră?

— Da! O am chiar aici. De ce?

— V-ar supăra dacă ați veni cu mine să-l vizităm? Asta pentru a evita un amestec tunisian...

Tânărul diplomat ezită puțin înainte de a se ridica. Ca orice homosexual, el avea oroare de contactele cu poliția.

— De ce nu? În acest fel vă veți putea liniști, spuse el cu ușurare.

Malko se simți un pic mai bine. El era convins de buna credință a diplomatului și nu i-ar fi plăcut să-l știe rămas pe mâna zbirilor lui Marchana.

Erau pe punctul de a traversa curtea, când un jandarm civil îi spuse ceva la ureche tânărului diplomat care se opri foarte contrariat.

— Ambasadorul vrea să mă vadă imediat. Ascultați, pentru că știți locul nu ați vrea să mergeți singur și apoi să îmi înapoiați cheia?

Aceasta depășea speranțele lui Malko. El luă cheia depărtându-se prin aerul fierbinte de afară, dar în loc să meargă spre El Menzah, se hotărî să se întoarcă la Cartagina. Nu știa dacă mai este protejat de tunisieni pentru că subiectul nu fusese dezbătut. Înainte de a se duce

la apartament, se duse să-l ia pe Jonathan Groparul, pe post de baby sitter. Îi era de ajuns o singură surpriză neplăcută.

* * *

Jonathan privi cu un dezgust nedisimulat blocul înalt. Nasul său turtit de boxeur și alura de gladiator păreau să îl impresioneze în mod deosebit pe măturătorul arab care era pe punctul de a începe să mature alene dalele din fața intrării. Acesta se dădu respectuos la o parte pentru a le face loc să treacă. Jonathan nu mai purta eterna pălărie albă de cowboy, ci o cămașă hawaiană suficient de largă pentru a ascunde un revolver de calibru impozant într-o teacă agățată la centură. Antebrațele sale l-ar fi făcut pe Chris Jones să treacă drept un omuleț sfrijit, pretențios și era greu să suporți mult timp privirea ochilor lui de culoare bleu cobalt. Malko se întreba ce înlănțuire de circumstanțe condusese un om ca el la cimitirul Militar de la Cartagina.

Ei urcară în cabina unuia dintre ascensoare, Malko comandând etajul al cincilea. Îl încerca o ușoară strângere de inimă regăsindu-se în imobilul în care fusese cât pe ce să fie ucis. Jonathan scoase enormul revolver Python 357 Magnum, cu țeava spațială, în timp ce Malko după ce bătu încet la ușă, introduse cheia în broasca ușii de la apartamentul „D".

Capitolul IX

În apartament era o căldură insuportabilă. Malko se grăbi să deschidă o fereastră dar situația nu se schimbă cu nimic. În cele două camere excesiv mobilate cu o masă de bridge, patru scaune, o masă joasă, un pat, și patru gravuri prinse cu pioneze pe perete, plutea un miros de aer închis. Prin bucătărie colcăiau niște gândaci enormi. Malko deschise repede toate dulapurile din perete dar nu găsi decât niște cutii vechi de conserve. În frigider găsi trei sticle cu apă minerală. Tresări când auzi vocea americanului:

— Hei, priviți ce am găsit!

El reveni în livingroom.

Jonathan Groparul era așezat în patru labe în fața patului. Malko văzu la început o grămadă de reviste porno pentru homosexuali, cu o pădure de sexe impresionante extrase dintr-o cutie în care cotrobăia americanul. Acesta scoase de acolo un obiect rectangular pe care i-l arătă lui Malko. Era o baghetă gălbuie, parcă ar fi fost din ceară.

— Plastic, spuse el cu sobrietate. Exploziv. Sunt vreo douăsprezece bucăți și câteva dispozitive pentru detonare.

Malko examină una dintre hârtiile în care erau împachetate și văzu o inscripție în limba cehă.

— Toate astea vin din est, comentă Jonathan. Astea pot produce pagube mari. Nu lipsesc decât două sau trei lucruri pentru a deveni operaționale.

Răscoliră apartamentul pas cu pas, dar nu găsiră nici un indiciu cu privire la proprietarul explozibilului. Jonathan se ridică cu o grimasă de durere, masându-și șoldurile cu un zâmbet înfricoșător.

— S-ar spune că franțuzul dumneavoastră v-a dus cu preșul. Cu așa ceva nu se merge la pescuit.

— Dacă ar fi fost ale lui nu mi-ar fi dat cheia, sau mai întâi ar fi făcut curat.

— *Right*, admise Groparul. Deci este vorba de prietenul lui, pederastul. Și totuși el nu se scurma în fund cu așa ceva. Ar fi interesant de vorbit cu el. Aș vrea să fiu și eu de față.

Ochii lui albaștri aveau o expresie alarmantă. El apărea acum drept ceea ce era în realitate, un asasin primejdios și cu sufletul de piatră.

— Veți fi prezent, spuse Malko, dar ar fi mai bine să îi prevenim pe tunisieni. Ei ar putea aranja o capcană. Noi nu avem mijloacele necesare rezolvării pe cont propriu a acestei povești.

— Ar fi ceva mai bun de făcut, sugeră Jonathan. Mă duc la mine pentru a fabrica o mică cursă, iar când băiatul vine să-și ia gunoiul își va prinde coada în ea. Dacă mai scapă, l-am putea face să ciripească puțin.

— Și vecinii? întrebă Malko. Nu! Trebuie să îl previn pe generalul Marchana. Să punem totul la loc cum a fost, apoi mă duc să-l văd pe acest Karim. El este singurul care poate ști cine a pus aici acest exploziv.

Aranjară cutia sub pat și plecară. Culoarul era la fel de pustiu. Malko nu știa ce să mai creadă. Ce însemnau aceste bare de plastic venite din Cehoslovacia? Ele nu puteau aparține decât unei rețele teroriste. Cum Omnipol,[1] furniza așa ceva tuturor rețelelor teroriste de pe planetă, pista era cam vagă și numai Karim Ouzar l-ar fi putut ajuta să înainteze în ancheta sa. Mai rămânea o enigmă: să îl prevină pe Lepoutre sau nu... Oricum, trebuia să îi restituie cheia. Mașina lor transformată în cuptor solar îi goli creierul. Jonathan Groparul tăcea cufundat în gândurile sale. Malko îl duse la Cartagina. Înainte de a coborî, americanul spuse:

— Împrumutați-mi puțin cheia!

---

1. Organizație guvernamentală cehă, furnizoare de arme (n.a.)

Malko îi dădu cheia, Jonathan o presă repede într-o bucată de mastic și i-o înapoie.

— Este bine să fii prudent, spuse el.

De această dată Michel Lepoutre îl întâmpină pe Malko pe un culoar al ambasadei. După fața lui destinsă, Malko își dădu seama imediat că el nu era implicat în treaba cu explozibilul. Diplomatul se pierdu într-un noian de scuze.

— Sper că ați nimerit locul ușor și că nu ați găsit multă murdărie. Nu există femeie pentru menaj și Karim nu se duce foarte des pe acolo. Ați găsit ceva interesant?

— Niște gândaci, răspunse Malko. Francezul izbucni într-un râs provocator ca de femeie. Ochii lui albaștri se topeau privindu-l pe Malko.

— O să-i spun lui Karim, se sclifosi el.

— O să-i spun eu însumi, spuse Malko. Asta dacă nu vă deranjează. O să merg pentru a vizita Hammametul. Dacă îmi dați adresa, s-ar putea să aflu mai multe. Oricum, vreau să vizitez Hammametul... Se pare că este încântător.

Michael Lepoutre cotcodăci:

— Mi-ar place să merg cu dumneavoastră. Cum îmi sunteți foarte simpatic, vă voi da un bilet pentru el. Vă voi explica totodată cum să ajungeți, fie la buticul lui, fie la un prieten italian, Mario Buzetti, care are o piscină. Din nefericire nu am numărul lui de telefon. Îi voi trimite o telegramă. Sper să ajungă la timp.

Bărbatul care-i deschise ușa lui Malko avea pe el tot atâta aur ca Goldfinger. Cu un corp foarte bronzat, bine păstrat, contrastând cu o față boțită și o gură ce părea fără dinți, el purta la brațul stâng patru brățări Cartier înșurubate și o brățară cu ochiuri plate care cântărea probabil mai mult de o livră. Ai fi crezut că ura simetria, căci la brațul drept nu avea decât trei brățări. El mergea un pic cocoșat din cauză

că gâtul îi dispărea sub toate modelele de lanțuri de aur care formau apoi un plastron de sub care torsul său abia se mai zărea.

El se uită la Malko mai întâi suspicios și puțin condescendent, așa cum fac de obicei homosexualii de lux.

— Aș dori să-l văd pe Karim Ouzar, din partea unuia dintre prietenii lui din Tunis, Michel Lepoutre, spuse Malko.

Un licăr de lăcomie trecu prin ochii bronzatului personaj îmbrăcat în aur masiv. El îl măsurase cu privirea pe Malko și-și dăduse seama că nu era unul de-ai lor, din care cauză îi scăzuse interesul pentru el.

— Karim este la piscină, urmați-mă, îi spuse el cu o voce indiferentă.

El îl precedă pe Malko traversând o peluză tunsă ca un gazon de Kent presărat cu portocali foarte bine întreținuți. Proprietatea era înconjurată de un zid înalt la marginea Hammametului, lângă malul mării. Era o casă mare și albă pe care Malko o găsise ușor. Omul cu lanțurile de aur mergea cu un mers ușor legănat în fața lui Malko. Ei ajunseră la o piscină înconjurată de plante ornamentale. Vreo jumătate de duzină de efebi, mai mult sau mai puțin despuiați, stăteau tolăniți pe saltele sau în apă. Ghidul lui Malko se opri legănându-și grațios șoldurile:

— Karim, strigă el cu vocea ușor pițigăiată, ai un musafir.

Ochii tuturor tinerilor curioși se-ntoarseră spre Malko. Unul dintre ei, îmbrăcat cu un slip minuscul ca pielea de panteră, foarte umflat, un bărbos cu pielea foarte închisă la culoare, cu ochii de căprioară, alungiți și un surâs fermecător, veni spre el. Strângerea sa de mână fu ca o mângâiere pentru Malko. Bine că nu-l adusese cu el pe Jonathan. Americanul ar fi declanșat niște pasiuni de necontrolat, cu tonele lui de mușchi.

— Este foarte drăguț din partea dumneavoastră că ați venit să mă vedeți, se maimuțări el. Michel mi-a trimis o telegramă anunțându-mi vizita dumneavoastră și atunci am dat un telefon. Doriți să beți ceva?

— Doar un suc de fructe.

Ei se îndreptară spre o masă mare instalată pe marginile piscinei, unde se găseau toate băuturile, inclusiv toate sucurile de fructe posibile. După ce pierduse un kilogram din greutate deshidratându-se

pe timpul drumului fierbinte, Malko bău o jumătate de litru dintr-o înghițitură. Karim se uită la el cu o expresie ambiguă.

— Aceasta este o casă minunată, spuse Malko. Ea aparține celui care mi-a deschis?

— Da, confirmă Karim. Este a lui Mario. El a câștigat o mulțime de bani în Italia cu stațiile sale de benzină și cum nu are prea multă treabă, petrece pe aici trei luni pe an cu prietenii pe care-i invită. Organizează niște serbări superbe. Nici la Roma, nici la Tunis, lumea nu prea știe să se distreze. În aparență, la Hammamet lumea știe s-o facă mai bine.

Stăpânul casei tocmai se adăpostise sub o umbrelă lipit de un efeb cu pielea mată și crupa cambrată. Karim își înăbuși un surâs.

— Evident, aici nu sunt decât băieți, dar la Hammamet sunt și niște fete superbe. Dacă rămâneți o să vedeți. Michel mi-a spus că s-au petrecut niște lucruri îngrozitoare în imobilul în care avem apartamentul nostru.

— Exact, spuse Malko. Voiam să vă întreb dacă n-ați remarcat ceva insolit, sau dacă o cunoașteți pe această fată.

El scoase din buzunar fotografia Touryei peste care tunisianul aruncă o privire scurtă.

— Știți, eu nu mă uit prea mult la femei și în afară de asta nu am remarcat nimic special deoarece folosesc acest apartament ocazional. Eu nu locuiesc, ci doar dorm acolo...

Ochii lui frumoși, migdalați, îl mângâiau pe Malko, vrând să-l facă să-nțeleagă că era oricând bine venit acolo. Nu Karim era cel care se juca cu explozivul. Era deci altceva la mijloc.

— Vi se întâmplă să împrumutați acest apartament unor prieteni? întrebă el.

De data asta candoarea din priviri îi dispăru. El se întoarse spre piscină și spuse pe un ton fals degajat:

— S-a întâmplat uneori, dar numai unor prieteni pe care-i cunosc bine, replică el cu oarecare enervare în glas.

Acesta voia să spună „jos laba". Malko nu se lăsă intimidat ci se uită în ochii lui Karim, fapt care-l făcu pe acesta să șovăie.

— Unor oameni pentru care îmi asum răspunderea, spuse el ușor agasat, unor prieteni foarte scumpi care nu pot fi implicați în

asemenea orori. Acum trebuie să mă duc să închid magazinul. Nu văd cu ce v-aş putea ajuta.

— Eu văd, spuse Malko, aşezându-se în mijlocul potecii. Am nevoie de numele tuturor acelora cărora le-aţi împrumutat apartamentul. Cred că unul dintre ei a abuzat de încrederea dumneavoastră şi cred deasemenea că este mai bine să-l descopăr eu decât poliţia tunisiană.

Karim, speriat, deschise ochii mari.

— De ce poliţia?

— Trei persoane au fost omorâte în imobil, aşa cum probabil v-a povestit prietenul dumneavoastră Michel Lepoutre, căruia i-am promis că o să merg eu pe filieră pentru ca să nu aibă probleme cei care nu au ce-şi reproşa, ca dumneavoastră. Trebuie însă să cooperaţi.

Karim, bulversat de această ştire proastă, îşi turnă un pahar mare de suc de portocale. Mărul lui Adam îi urca şi cobora nervos. El avea aceeaşi reacţie ca Michel Lepoutre. Oamenii ca el aveau oroare de apropierea poliţiei. Pederastia era în aceste locuri un păcat mai mult decât neînsemnat, dar totuşi incomod.

— Văd, spuse el. Recent am împrumutat acest apartament unei singure persoane dar trebuie să-i cer permisiunea înainte să divulg numele ei. Este vorba de un băiat foarte susceptibil care nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Este urgent, sublinie Malko.

Karim îşi mângâie părul bine uns, cu ochii spre tinerii cu fesele bronzate din piscină, apoi oftă.

— Ascultaţi! Îmi sunteţi foarte simpatic. O să iau legătura cu prietenul meu, dacă funcţionează telefonul. În seara aceasta se organizează o serată la Fauconnier. O să vă comunic acolo cine-i persoana.

— Nu-l cunosc pe Fauconnier, remarcă Malko.

Karim făcu un gest neglijent.

— N-are importanţă. Lor le plac oamenii ca dumneavoastră. Veniţi în jur de ora nouă şi căutaţi-mă pe mine. Îi veţi săruta mâna doamnei Fauconnier şi ea vă va oferi tot ce are. Este teribil de snoabă. În afară de asta, casa este superbă şi se găseşte chiar alături de Sheraton. Toată lumea o cunoaşte. Pe diseară deci...

Karim porni pe poteca ce ducea spre poartă și Malko îl urmă, sub privirile în același timp lacome și reprobatoare ale prietenilor lui. Acesta îi deschise poarta grea de lemn.

— Pe diseară, în ținută relaxantă, fără haină.

Zidul înalt de piatră care înconjura proprietatea costase probabil cât salariul unei familii tunisiene pe un secol. Malko se urcă în mașină și porni spre Sheraton Hammamet. Nu avea poftă să parcurgă ruta Hammamet — Tunis în plină noapte. Măcar de s-ar ține Karim de cuvânt! Îi părea rău că nu pusese telefonul lui Mario sub ascultare.

În fața proprietății Fauconnierilor erau staționate vreo treizeci de mașini. Un valet îmbrăcat în alb îi deschise ușa lui Malko. O doamnă, apetisantă încă, îmbrăcată într-o rochie roz, veni spre el cu mâna întinsă.

— Dumneavoastră sunteți prietenul lui Karim, țipă ea cu o voce ascuțită. Sunteți foarte drăguț că ați venit.

Malko nu crezu de cuviință să spună că este o obligație profesională...

Grădina era absolut feerică, cu lumini disimulate în vegetația tropicală, o piscină imensă, niște bufete superbe și mici construcții în stil mexican. Stăpâna casei, după ce-i puse lui Malko în mână un pahar de șampanie, se agăță de brațul lui.

— Veniți să vă prezint modesta noastră locuință!

Ea îl conduse spre niște bungalouri presărate cam peste tot prin grădină. În fund se zărea marea. Tufe masive de plante ornamentale cu flori diferite, formau un zid care despărțea proprietatea de plajă.

— Avem chiar și un port privat pentru micul nostru vaporaș, se răsfăță proprietăreasa. Dacă vreți să faceți baie la miezul nopții, cred că veți găsi una sau două creaturi încântătoare.

Pe moment, Malko vedea mai degrabă niște mătuși acoperite cu bijuterii și ușor zbârcite. După cinci minute reuși să scape de proprietăreasă și plecă în căutarea lui Karim. În grupuri mici, invitații discutau pe peluză iar temperatura era aproape suportabilă. Pe un ring de dans instalat sub o verandă, evoluau lent vreo douăsprezece

cupluri lipite ca niște timbre pe plic într-o obscuritate propice unor alăturări încă și mai intime. Malko nu-i învrednici decât cu o scurtă privire. Nu acesta era locul unde putea fi găsit Karim. În trecere, o foarte tânără fată în ținută mini, cu un piept prezentând toată aroganța tinereții, îi aruncă o privire ucigătoare.

El continuă traversarea grădinii. Deodată o voce îl strigă:

— Malko!

El se întoarse și fu întâmpinat de surâsul larg al Leilei Kadouni, îmbrăcată într-o rochie de mătase albă cu un decolteu larg pentru a scoate la iveală un piept la fel de bronzat ca restul corpului. Privirea ochilor ei albaștri deborda de senzualitate, ca de obicei. Ea se apropie cu mersul ușor legănat, ținând în mână un pahar de șampanie. Rochia ei, foarte adânc despicată, punea în evidență coapsele cărnoase, la fiecare pală de vânt.

— Nu știam că sunteți la Hammamet, spuse ea, și nici că-i cunoașteți pe Fauconnieri.

— Nu-i cunosc, spuse Malko. Sunt aici pentru a mă întâlni cu Karim Ouzal. Dar dumneavoastră?

Leila Kadouni surâse lacom și reprobator.

— Karim! Să nu-mi spuneți că...

— Între noi nu există decât relații profesionale, o liniști Malko. L-ați văzut pe undeva?

— Da, spuse ea, mai adineauri, dar proprietatea asta este imensă. Dacă a apucat să se întâlnească cu unul din tinerii lui prieteni, nu va mai apărea până la sfârșitul seratei. Aveți într-adevăr nevoie de el?

— Într-adevăr, am nevoie de el.

— O să vă ajut. Veniți!

Ea îl luă de mână ducându-l în fundul grădinii spre un mic bungalou cu arhitectura ciudată.

— Domnul Fauconnier este foarte avar, explică ea. Casa lui este construită pe etape. De fiecare dată după ce face o afacere reușită, mai face un bungalou. Există cinci asemenea construcții.

Ei ocoliră mica piscină rotundă trecând de o perdea de plante agățătoare. Grupuri mici de invitați conversau peste tot. Leila Kadouni deschise mai multe uși fără rezultat. La ultima, ea se opri și scoase un țipăt înduioșător.

— Oh! Veniți să vedeți!

O pisică mică dormea pe un pat într-o cameră mobilată în stil maur. Leila se întoarse cu ochii strălucind, lovindu-l pe Malko așa ca din greșeală. Sfârcurile sânilor ei se frecau de mătasea cămășii acestuia și se lipi de el, sărutându-l îndelung. Prin ușa deschisă se auzeau conversațiile invitaților dar lui Leila părea să nu-i pese. Mâna ei se strecură impudică între corpurile lor, activându-se fără rușine pe sexul lui Malko. Celălalt braț era solid agățat de ceafa lui, pentru a-l împiedica s-o întrerupă.

Gâfâind puțin, ea se retrase, cu ochii din ce în ce mai strălucitori, ținând în mână sexul lui inundat de sânge, apoi cu un gest grațios îngenunchie pe pardoseala de marmură și îl băgă în gură.

Urmă o felație ultra rapidă și profesională, ținând cont de experiența ei. Leila acționă ca și când viața ei ar fi depins de asta, frământând în mână ceea ce nu putea cuprinde cu gura, cu măiestria unui maseur. Gura ei efectua o mișcare de du-te-vino, ca într-un remake exotic de *Deep Throat.* În ritmul acesta, Malko nu putu rezista mult timp și explodă împleticindu-se de atâta plăcere. Speriat, el auzi apropiindu-se niște voci. Cu un gest suplu, ea se ridică, având încă gura umedă și spuse cu voce tare:

— Nu-i nici aici. Veniți!

Când să iasă, se ciocniră cu un cuplu care le aruncă o privire intrigată. Puțin mai departe, ea se opri și-l privi cu tandrețe pe Malko.

— Scuzați-mă, spuse ea, dar ador să fac dragoste în felul ăsta. Am simțit aceeași plăcere ca și dumneavoastră. Faptul că v-am văzut în seara aceasta m-a excitat. A fost amuzant să vă fac să juisați în mijlocul acestei recepții plicticoase.

— Nu sunteți deloc egoistă, remarcă Malko.

Leila Kadouni surâse vorace și-și scoase rujul din poșetă.

— Nu vă dați în lături! Eu doresc de asemenea să mă penetrați. Aveți acum o datorie la mine.

Ei se întoarseră acum spre zona piscinei. Malko se gândea la cuplul care-i văzuse. Leila anticipă gândul lui.

— Nu vă temeți, spuse ea. Este amantul, nu soțul. Ei căutau un loc liniștit ca să facă amor, în timp ce soțul ei savurează daikiri.

— Și Karim?

Leila arătă spre fundul grădinii cu vegetația tropicală.

— Acolo trebuie să fie. La fiecare serată organizată aici. ei se refugiază în colțul acela. Bye! Bye! Acum mă duc să-mi caut soțul. Pe curând!

Malko o privi dispărând în mulțime, legănându-și ușor coapsele. Ce femeie! Ea adora erotismul și nu se ferea s-o arate. Niște bărbați plăteau averi ca să obțină de la ea ceea ce obținuse el în doar două întâlniri.

El merse pe poteca ce ducea spre mare, depărtându-se de grosul invitaților, coborând spre fundul grădinii printre ronduri mari de flori. Malko zări printre frunzișurile bananierilor două siluete și se apropie. Leila nu se înșelase. Un băiat îngenunchiat în fața altuia, îi aplică același tratament de care tocmai beneficiase și el. Ei erau atât de absorbiți, încât nici nu-l observară. Malko se-ntoarse și-și văzu de drum. Zgomotul serbării abia dacă mai ajungea la el. Ajunse la un mic ponton de care era legată o șalupă Riva care strălucea de nouă ce era. Marea era calmă. În acest labirint de poteci, Karim putea să se fi întors pe alt drum, după ce-și dăduse frâu liber viciului său. Malko se hotărî să-și înceapă din nou cercetările de la zero. Numai de n-ar dispărea Karim!

El se blestemă în gând pentru intermediul cu Leila Kadouni. Ar fi fost posibil ca în timp ce ea îi aplica felația, Karim să vină și să plece.

Un freamăt de frunze venit din apropierea lui, făcu să i se accelereze bătăile inimii. El se opri. Apărură doi tineri ciufuliți râzând și aruncându-i o privire verde — albăstruie. Lui Malko nu-i mai rămăseseră de parcurs decât câțiva metri, când zări un corp întins într-un mic luminiș lângă un bazin ascuns de un mare cocotier.

El se apropie. Părea că-i un om care doarme. Cămașa îi era descheiată, pantalonul lăsat până la jumătatea coapselor, cu partea de jos a burții dezvelită. Privirea lui Malko urcă spre fața lui și își stăpâni un acces de greață. În sfârșit îl găsise pe Karim Ouzar, numai că acesta nu-i mai putea comunica nimic. Capul îi era dat pe spate, ochii deschiși contemplau cerul înstelat iar gâtul îi era despicat de la o ureche la cealaltă.

Capitolul X

Câteva muște mai îndrăznețe decât altele dădeau târcoale rănii deschise, așezându-se acolo pentru o mică gustare de sânge încă proaspăt. Cu ambele carotide secționate, Karim se golise probabil de sânge în câteva minute ca un iepure de casă. Solul era impregnat de sânge și căldura accentua mirosul fad. Malko reuși cu greutate să-și mute privirea de pe rana adâncă, evocând măiestria unui măcelar. Karim Ouzar avea încă gura deschisă într-un strigăt mut. Lama asasinului îi tăiase corzile vocale. Malko încercă să reconstituie cele întâmplate. În mod sigur, tunisianul avusese întâlnire cu asasinul lui. Acesta din urmă îi oferise un moment de plăcere și în timp ce-l sodomiza, un complice îi tăiase gâtul. Numai un arab putea ucide în felul acesta. Era aproape o crimă-ritual. Malko percheziționă rapid victima. Nu găsi decât ceva bani și niște hârtii.

El privi în jurul său. Asasinul putuse veni dinspre mare și probabil că plecase cu vaporul, plaja de sus în jos fiind invizibilă din cauza grădinii. Sau se putuse amesteca printre invitați, plecând nestingherit. În orice caz, Karim își semnase sentința la moarte telefonând celui căruia îi pusese apartamentul său la dispoziție. Malko își impută superficialitatea. El nu ar fi trebuit să-l părăsească pe tunisian pentru nici un motiv! Karim ar mai fi trăit încă și el ar fi știut cine-i complicele sau șeful lui Tourya. Asasinarea homosexualului demonstra că ipoteza sa era corectă.

El se îndreptă reprimându-și greața cauzată de mirosul dezgustător de sânge. Urcând repede pe potecă, ajunse sub piscină. Între timp apăruse o orchestră care cânta rock and roll atât de tare că producea dureri de cap, monopolizând atenția. Totuși Malko avea impresia că toată lumea se uită la el. Ajungând la barul cel mai apropiat,

el destupă o sticlă de vodcă și se servi cu un pahar plin ochi cu gheață. Aruncă apoi discret gheața pe peluză și-l bău dintr-o înghițitură.

În timp ce aștepta ca alcoolul să-și facă efectul, el îi privi pe invitați. Fata foarte tânără care-i reținuse deja privirea, foarte sexi, se legăna într-un mod aproape obscen în brațele unui bărbat care ar fi putut fi bunicul ei. Puțin câte puțin, o căldură reconfortantă estompa oroarea cauzată de descoperirea sa. Furia făcea loc dezgustului. Malko începu să se plimbe încet în jurul piscinei fără să se amestece printre ceilalți invitați. În fiecare secundă se aștepta să audă un țipăt groaznic. Cum să afle cui îi dăduse Karim telefon?

O singură persoană îi dădea de bănuit lui Malko: Mario, italianul cu lanțuri de aur. El aparținea lumii în care evolua Karim. Malko se îndreptă spre ieșire. O voce îl opri, strigând foarte tare:

— L-ați găsit?

Acesta era inevitabilul: Leila Kadouni înconjurată de mai mulți bărbați. Sângele îi îngheță în vine. În mod normal urmau să descopere cadavrul. Exista riscul ca Leila să-l considere asasin. Nu exista decât un singur mod de a o face să fie de partea lui. Întorcându-se, el se apropie de ea. O jumătate de duzină de bărbați îl priviră imediat cu asprime. Femeia clocotea de furie.

— L-am găsit, spuse Malko și el tocmai vă căuta pe dumneavoastră. Vreți să veniți câteva clipe cu mine?

Leila Kadouni îl privi cu un aer comic și apoi se întoarse spre cei care o înconjurau:

— Vă rog să mă scuzați! Vin imediat.

Ea îl luă de braț pe Malko și după ce se depărtară la câțiva metri, pufni în râs.

— Domnule, sunteți un nerușinat. Nu puteați să așteptați să ajungem la Tunis ca să ne întâlnim? Puteți să mă compromiteți.

— Într-adevăr l-am găsit pe Karim, spuse Malko și dorește să vă vorbească.

— Să vorbească cu mine? Dar abia dacă-l cunosc...

Malko nu răspunse și o ducea cu el în ciuda șușotelilor sale. Când fură la adăpost de vederea celorlalți din cauza vegetației, ea se lipi de el și-l sărută murmurând:

— Ticălosule! Tu știi bine ce efect produci asupra mea...

Dintr-odată, ea începuse să-l tutuiască.

După ce mai parcurseră douăzeci de metri, ei ajunseră la micul luminiș. Malko o împinse pe Leila înaintea sa. El o simți încordată și se opri brusc, după care ea își întoarse fața schimbată spre el, cu cearcăne mari sub ochi. Era o femeie dură, nu din cele care-și pierd prezența de spirit și încep să țipe, dar era marcată de surpriză.

— Ce vrea să însemne asta? murmură ea. Dumneavoastră l-ați...

— Nu, spuse Malko. El era în posesia unei informații pe care trebuia să mi-o comunice și l-au ucis ca să-l împiedice să facă asta, chiar aici. L-ați văzut cu cineva?

Leila se gândi repede și răspunse dintr-o suflare:

— Nu! El era cu oameni din aceia... Știți dumneavoastră...

— Nu știu.

Ea îl fixă cu o privire iscoditoare.

— Cine sunteți dumneavoastră?

Malko o luă pe ocolite.

— Vă mai amintiți de fata pe care voiam s-o găsesc. Ei bine, v-am mințit. Aceasta este o foarte primejdioasă teroristă, pe care o bănuim că a ucis un diplomat american. Ea se ascunde la Tunis. Karim îl cunoștea pe cel care știe unde se găsește ea. Credeți că mă puteți ajuta acum?

Leila îi aruncă o privire ambiguă. Zumzetul serbării ajungea până la ei: fragmente de muzică, niște exclamații, zgomote cauzate de oameni care săreau în piscină iar acolo, la doi metri de ei, era cadavrul lui Karim.

— Eu nu mă amestec în politică, așa că n-am cum să vă ajut, spuse Leila cu voce înceată.

— Cred că această fată folosește niște circuite neobișnuite pentru a înșela vigilența serviciilor secrete. Dumneavoastră cunoașteți multe secrete la Tunis. Ea poate să treacă ușor drept o call-girl. O femeie frumoasă poate obține mai ușor ajutor, nu-i așa...

— Să mergem, spuse Leila cu vocea schimbată. Nu trebuie să rămânem mult aici.

Ei ajunseră pe potecă. Un alt cuplu se apropia. Automat, Leila își petrecu brațul în jurul taliei lui Malko. Bun reflex... Totuși el simți că,

lipită de el, îi tremura tot corpul. Ea se desprinse și-și întoarse fața spre el.

— Țin foarte mult să vă ajut, dar nimeni nu trebuie să știe. Știți telefonul meu de la Tunis?

— Da.

— Bine! Ne despărțim aici... Mai știe cineva în afară de mine că l-ați găsit pe Karim?

— Numai stăpâna casei.

— Este senilă... Probabil a uitat deja...

Ea îl îmbrățișă lipindu-se de el cu tot corpul, după care fiecare plecă pe drumul lui, pierzându-se în mulțimea invitaților. Malko ajunse la ieșire, fără să fie băgat în seamă, încă în stare de șoc. Vodca nu fusese de-ajuns să-l facă euforic. Acum trebuia să rupă „nodul gordian". El se simțea acum hotărât și necruțător. Omorâseră deja patru oameni. Ce operațiune trebuia protejată astfel?

Un cap ridat împodobit cu un văl vechi roșu se strecură prin crăpătura ușii și-l cercetă pe Malko de sus până jos. Erau zece minute încheiate de când acesta bătea la poarta vilei lui Mario. Bătrânul scutură din cap și bâlbâi ceva în franceză după care vru să închidă poarta din nou. Uitând de bunele maniere, Malko îl împiedică să facă aceasta.

— Mario? întrebă el.

Celălalt spuse câteva vorbe în limba arabă, opunându-se trecerii sale. Malko îi băgă atunci sub nas o bancnotă de zece dinari. Servitorul dădu din cap ceva mai încet. Malko îi băgă cu forța hârtia în mână, după care îl dădu deoparte și pătrunse în curte. O cărare luminată ducea până la casă. El o străbătu, urmat de smiorcăiturile servitorului care totuși nu-i înapoie cei zece dinari. Portocalii răspândeau parfumul lor plăcut și totul era liniștit. Malko își spuse că dacă Mario nu era acolo, îl va aștepta.

Servitorul îl prinse din urmă și-l trase de mânecă.

— Sex, sex, strigă el, în timp ce Malko urca scările spre peron. Șef sex.

Cu alte cuvinte, Mario era pe punctul de a-și oferi un moment de perversiune. Malko pătrunse în holul cu dale de marmură neagră, unde erau agățate niște tablouri superbe.

Spre stânga se ajungea într-o sufragerie care era pustie. El își spuse că dormitoarele trebuiau să fie la primul etaj și urcă pe scara cea mare. Îngrozit, servitorul rămase pe hol cu capul ridicat. Un culoar deservea toate camerele. Malko deschise cu brutalitate ușile tuturor camerelor pe rând. În cea de-a treia, el distinse o lumină slabă venind de la o sursă indirectă, reflectată de o mochetă albă. Un pat mare instalat pe un podium ocupa o mare parte din încăpere.

Gâfâieli ușor de recunoscut îl făcură la-nceput să creadă că a surprins un cuplu în plină copulație. Apoi zări pe pat două forme imobile și un post de televiziune cuplat cu un magnetoscop. El privi pe ecran. Un negru cu corp de culturist se pregătea să sodomizeze cu lovituri de șolduri ample un băiat tânăr cu fața extaziată stând în picioare, rezemat de un camion.

Privirea lui Malko se mută apoi pe patul în care stăteau lungiți doi bărbați cu fundurile complet goale.

Unul dintre ei era Mario, celălalt un tunisian foarte tânăr. Ei se masturbau împreună cu lentoare, punctând mângâielile lor cu râsete ascuțite.

Deodată, Mario întoarse capul și-l zări pe Malko oglindit în televizor.

El se ridică dintr-o săritură și scoase un țipăt:

— Ce faceți aici? Cine sunteți?

Uitând starea în care se găsea, el se ridică, în timp ce partenerul lui se încovrigă alene pe pat. Italianul ajunse la zece centimetri de Malko și se opri stupefiat.

— Ce doriți? întrebă el cu un ton mai puțin arogant. Cum ați intrat?

— Pe ușă, spuse Malko. Vreau să vă vorbesc imediat. Spuneți-i prietenului dumneavoastră să se ducă să se odihnească pentru un moment. Este o treabă foarte serioasă.

— Dar n-aveți dreptul să intrați aici, protestă fără vigoare italianul.

Malko îi aruncă o privire glacială.

— S-a petrecut o treabă foarte gravă în care sunteți implicat. Este mai bine să vorbiți cu mine decât cu poliția tunisiană, nu-i așa?

Mereu același șantaj. Mario coborî capul, și la fel se-ntâmplă și cu erecția sa. El îi strigă un ordin în arabă tipului cu care se distra și acesta se grăbi să dispară, apoi reveni spre Malko după ce-și încinse fesele cu un prosop.

— Ce s-a întâmplat?

— Karim este mort, spuse Malko.

— Karim!

Era un adevărat țipăt de durere. Bătrânul homosexual se agăță de el, desfigurat, cu ochii ieșiți din orbite.

— A suferit un accident?

— I-au tăiat gâtul la reședința Fauconnier. Aveam întâlnire cu el, dar am ajuns prea târziu.

Italianul încerca să-și regăsească sângele rece.

— Cine a făcut asta?

— Cineva care a vrut să-l împiedice să vorbească cu mine, spuse Malko, un bun prieten al lui care cel mai probabil locuiește la Tunis și căruia îi împrumutase apartamentul său. Sunt sigur că dumneavoastră îl cunoașteți, căci i-a telefonat de la dumneavoastră astăzi, după ce ne-am văzut.

Mario se-ncruntă și scutură brățările de la mâna stângă, după care spuse cu o voce nesigură:

— Nu știu, nu înțeleg. Karim nu avea decât prieteni. Era un băiat formidabil, plin de viață, vesel.

— Acum este mort și vreau să știu cine l-a ucis.

Liniște. Nu se mai auzea decât zgomotul fântânii, dialogurile cu voce slabă și oftaturile din filmul porno. Partenerul lui Mario se făcuse nevăzut. Italianul se juca nervos cu lănțișoarele sale. El îl fixă pe Malko pe sub sprâncene și-i spuse:

— Aș dori să vă ajut, dar nu văd cum. Karim era doar un prieten de petrecere și nu știam nimic despre viața lui. Eu cred că cel mai bine ar fi să fie anunțată poliția. Mă duc să mă odihnesc. Vestea pe care mi-ați adus-o, m-a bulversat.

El se ridică vizibil hotărât să-l conducă pe Malko la ușă. Acesta din urmă fu cuprins deodată de furie și îl prinse de lanțurile de la mână. El îl trase până la un fel de toaletă și-l pocni cu capul de marmură. Se auzi un zgomot de cartilagii rupte și Mario scoase un țipăt puternic.

Malko slăbi strânsoarea și-l lăsă să se ridice. După sângele care-i curgea din nări se pare că avea nasul spart. Ducându-și mâinile la față, italianul se smiorcăi:

— Lăsați-mă, plecați, sunteți nebun. Eu nu știu nimic.

Fără să răspundă, Malko apucă din nou lanțurile cu putere și de data asta îl lovi cu fruntea de masa de toaletă. Pielea plezni pe zece centimetri și el își lăsă victima. Malko era dezgustat în sinea sa, dar știa că dacă-l slăbește pe homosexual acesta s-ar închide ca într-o cochilie și n-ar mai scoate niciodată adevărul de la el. Trebuia să-l facă să vorbească acum cât era în stare de șoc. De fapt italianul se clătina în fața oglinzii, spunând cuvinte fără coerență, fără măcar să-ncerce să se apere sau să strige după ajutor. Malko îl prinse pentru a treia oară și-l trase încet înapoi.

— De data asta, îl preveni el, vă desfigurez.

Italianul scoase un țipăt ca de șoarece.

— Nu, vă rog, lăsați-mă să vă spun...

Malko ținu lanțurile strâns în pumn.

— Știați că el a telefonat?

— Da.

— Cum?

— Eu eram de mult timp cu Karim, mărturisi playboyul italian dintr-o răsuflare, și-l iubeam foarte mult, numai că, Karim nu se gândea decât să meargă cu băieți mai tineri. Pentru asta însă, îi trebuiau mulți bani și eu nu voiam să-i dau pentru că eram gelos. Atunci, el a găsit un alt prieten la Tunis care-l subvenționa cu generozitate.

— Cine-i acela?

Mario luă un prosop și-și tamponă fața tumefiată după care murmură:

— Jur că nu știu. Karim n-a vrut niciodată să-mi spună, căci știa că sunt gelos. Nu știu decât prenumele lui: Fahd.

— Asta-i tot?

— Nu! Acesta este algerian, un membru al corpului diplomatic. Într-o zi l-am urmărit pe Karim la Tunis și l-am văzut urcând în mașina acestuia. Era o mașină cu număr CD.

Fahd este un diplomat algerian. Acesta constituia deja un bun început de pistă. Malko insistă:

— Ce s-a întâmplat după plecarea mea?

— Karim mi-a cerut voie să dea un telefon. În casă există mai multe aparate legate în serie. Când a format numărul, eu m-am hotărât să ascult convorbirea. El însă se ferea. Am auzit spunând doar „Fahd?"și apoi și-a dat seama că-l ascultam. El a pus receptorul în furcă și a venit să mă caute, așa că am fost obligat să închid și eu telefonul meu.

— Apoi, el a sunat din altă parte?

— Nu. La prăvălie el nu avea telefon și nici acasă la el, așa că toate telefoanele le dădea de aici.

— Știți cumva cum arată acest Fahd?

— Are în jur de vreo patruzeci de ani, este slab și aproape chel.

— L-ați recunoaște?

Mario lăsă capul în jos.

— Nu știu. Nu l-am văzut decât odată și nu vreau să fiu amestecat în povestea asta. Totul este oribil. Nu-mi vine încă să cred că a murit.

— Din păcate este adevărat, spuse Malko.

— Plecați!Vă implor, îl rugă italianul.

El ținea în continuare prosopul apăsat pe fața tumefiată.

Lui Malko i se făcu milă de el. Spera ca acum să fie pe drumul cel bun.

Trebuia să-l identifice pe acest misterios Fahd. În treaba asta generalul Marchana și poate chiar Michel Lepoutre îi puteau da o mână de ajutor. El se lăsă condus până în grădină fără nici un cuvânt. Erau bune șanse ca gazda lui să nu-l mai onoreze cu atenția sa pe amantul lui.

Călătoria sa la Hammamet fusese fructuoasă, făcând să avanseze ancheta. Faptul că asasinul venise de la Tunis la Hammamet să-l execute pe Karim, asumându-și riscuri enorme, dovedea încă odată că la Tunis se pregătea o operațiune de anvergură. Manipularea polițistului de către Tourya dovedea că se avea în vedere un atentat contra lui Bourguiba. Asta era însă totul?

El se hotărî să plece chiar în noaptea aceea la Tunis și să-l viziteze pe generalul Marchana a doua zi dimineață devreme, ca și pe Michel Lepoutre, deși nu credea că francezul îi va fi de folos în cazul asasinării lui Karim. El fusese foarte transparent...

Ofițerul superior intră ca vântul în biroul său, cu un teanc de hârtii în mână. Malko îi telefonase deja și acesta era la curent cu cele întâmplate la Hammamet.

— Există un diplomat algerian care poartă prenumele de Fahd, îi spuse el. După descrierea pe care mi-ați făcut-o, el pare a fi al treilea secretar.

El scoase o fișă din teancul de hârtii și-i citi lui Malko:

— Fahd Belkacem. Membru al securității algeriene din 1975. Stagiul și l-a satisfăcut în Serviciul de Acțiune algerian în 1977, atașat în Yemenul de Sud la Ambasada Algeriei. Rămâne acolo trei ani în care timp desfășoară o activitate intensă cu diverse rețele teroriste care activează la Aden. Se crede că el a satisfăcut și un stagiu secret în Uniunea Sovietică în 1979. A fost numit la Ambasada Algeriei la Tunis în ianuarie '80. Mai știm că a fost însărcinat să ia contact cu opoziția tunisiană. Nu este cunoscut ca homosexual. Vreți să știți cum arată?

Generalul îi arătă fotografia. Malko văzu o față hotărâtă, cu pomeți pronunțați, un păr scurt și o privire inteligentă, vioaie. Numai gura puțin senzuală putea indica apartenența sa celui de al treilea sex. Malko exulta. Reușise cel puțin să-l identifice pe asasinul lui Karim și deci pe complicele lui Tourya.

— Din nefericire, și el este protejat de imunitatea diplomatică. Tot ce putem face, este să-l expulzăm

— Puteți totuși să-l puneți sub urmărire, sugeră Malko.

— El este deja acasă la el, dar probabil că pentru comunicările „sensibile" el trebuie să se folosească de cabinele publice și în plus noi nu putem supraveghea liniile telefonice ale ambasadei. Nu avem mijloace. Eu am interogat serviciile care se ocupă de „construcția" liniilor. Nici o mențiune despre acest Karim. El are probabil un alt număr pe care noi nu-l cunoaștem, de unde a chemat ambasada.

— Să-ncercăm să facem o vizită discretă la apartamentul său. Mi-ar face plăcere să mai trec odată pe la apartamentul ocupat de

Karim. Dacă acest algerian este vinovat, el poate nu știe că Mario a interceptat convorbirea lor. El poate deci să comită o imprudență.

— Este o idee bună, aprobă generalul Marchana. Am să vă dau pe doi din oamenii mei.

* * *

Blocul mare, arăta la fel de sinistru sub soarele arzător. Cei trei bărbați sosiră la etajul cinci fără să întâlnească pe cineva. Înainte să introducă cheia confecționată de Jonathan în broască, Malko ascultă cu urechea lipită de ușă, apoi protejat de cei doi polițiști, deschise ușa.

Apartamentul era în continuare nelocuit. Totuși, ceva îi atrase imediat atenția: cutia conținând explozibilul fusese scoasă de sub pat.

Malko se grăbi s-o cerceteze. Revistele porno erau la locul lor, dar nici urmă de explozibil. Ei căutară prin toate ascunzișurile posibile, fără prea multă convingere. Malko își simțea gâtul sugrumat de angoasă. Sub nici o formă, n-ar fi trebuit să lase explozibilul acolo.

— Acest apartament nu este supravegheat permanent? îi întrebă el pe polițiști.

— Nu, mărturisi unul dintre ei. Nu dispunem de atâta personal. I s-a cerut doar unui gardian să ne informeze despre toți vizitatorii suspecți.

Malko nu mai insistă, pentru că nu avea rost. Ei părăsiră blocul. Oricum, Fahd Belkacem urma să nu mai calce pe acolo. De ce venise oare să ia explozibilul? Voia doar să schimbe ascunzătoarea, sau urma să se folosească de el?

Capitolul XI

Cuprins de furie, Malko conducea cu viteză maximă pe panglica rectilinie a drumului Cartagina — Tunis, claxonând în continuu. Tourya și Fahd Belkacem, dacă într-adevăr algerianul era vinovat, reușiseră lovitura, adică eliminarea unui complice inoportun care devenea periculos, recuperarea explozibilului iar în cele din urmă să și dispară. Vizita sa la Michel Lepoutre fusese scurtă, penibilă și inutilă. Diplomatul homosexual, bulversat de moartea lui Karim Ouzar, în mod sigur că nu-i putuse spune nimic în plus amantului lui. El nu știa nici măcar despre existența lui Fahd Belkacem. Malko nu putea pune la îndoială sinceritatea lui.

Generalul Marchana, prevenit de către oamenii săi asupra dispariției explozibilului, nu spusese nimic și nu-și ascunsese neliniștea. Din păcate, din cauza imunității diplomatice, el nu putea face nimic contra lui Fahd Belkacem. Malko se hotărâse să verifice el însuși o ipoteză îndrăzneață. Dacă Tourya se ascundea pur și simplu în apartamentul diplomatului algerian? El nu vorbise nimic despre asta nici măcar lui Richard Bubble, apelând direct la Jonathan Groparul. Americanul nu ezitase nici o secundă, încântat că Malko trecuse la ofensivă. În orice caz, în lipsa lui Tourya, ei ar putea să găsească explozibilul. Apartamentul lui Michel Lepoutre nu mai prezenta interes. Cu privire la acest subiect, Jonathan mormăise:

— Putem să-l dăm uitării. Tipul n-o să mai calce deloc pe acolo, chiar dacă i-ați spune că-l așteaptă Raquel Welch în pielea goală.

Înainte să plece de la cimitirul U.S., ei consultaseră o hartă a marelui Tunis elaborată personal de către american. Ea nu exista în comerț. Apoi, verificându-și revolverul enorm, el își încredințase

mormintele adjunctului său tunisian și se urcase în Golful lui Malko pe care-l umplea aproape în întregime cu volumul lui impresionant.

— La dreapta, spuse el.

Malko se angajă pe un drum șerpuind printre imobilele în construcție ale cartierului El Menzah 5.

Americanul avea un remarcabil simț al orientării, dirijându-l fără nici o ezitare în labirintul de blocuri și vile neterminate. Ei ajunseră la o reședință mai puțin urâtă ca celelalte, înconjurată de un gazon rahitic. Americanul își ridică poala cămășii dând la iveală o uriașă trusă de chei agățată de centura sa. El îi făcu cu ochiul lui Malko.

— Am lucrat un timp la TD [1] și am prins niște mici trucuri.

Ei mai hurducăiră pe drumul plin cu gropi și se opriră în apropierea unei cabine telefonice.

— O să-i telefonez băiatului nostru, spuse el, ca să nu riscăm să dăm nas în nas cu el.

Malko rămase în mașină în timp ce americanul forma numărul Ambasadei Algeriei.

Ud leoarcă de transpirație, el observa împrejurimile cu gândul la Tourya. Ceva îi spunea că nu aceasta era filiera pe care o va regăsi. Fahd Belkacem, agent al Serviciilor algeriene, putea fi supravegheat de tunisieni, deci ea nu-și putea alege o astfel de retragere. Jonathan Groparul ieși din cabina telefonică cu fața veselă și ochii strălucind de bucurie.

— L-am invitat la o serată la ambasadă. El e la birou și cum acesta se află în celălalt capăt al orașului, avem timp cel puțin un sfert de oră. Mergem acolo.

Ei traversară gazonul aproape în fugă și pătrunseră în imobil. La etajul doi, Jonathan sună la una din uși, bătu la ea și în final apelă la trusa sa de chei false. Malko supraveghea holul.

La a șasea cheie se auzi un „clic" încurajator. Americanul deschise ușa și urmări cu privirea un fragment de chibrit înfipt în pervaz care tocmai căzuse. El îl ridică cu un surâs ironic.

— Acesta este mai puțin bun decât toate protecțiile electronice. Va trebui să nu omitem să-l fixăm la loc.

---

1. Technical Division (n.a.)

Apartamentul era mic: un living, o cameră și o bucătărie. Vizita nu le fu de mare folos. Ei nu găsiră nici o urmă de prezență feminină. Malko nu îndrăzni să pună mâna pe hârtii. Totuși se asigurară că explozibilul nu se găsea acolo.

Ei părăsiră apartamentul după ce fixară chibritul la loc apoi se urcară în Golf.

— Așteptați să vedem dacă băiatul nostru este cumva nervos. Porniți și plecați pe acolo.

Malko urmă instrucțiunile acestuia și ocoliră reședința ajungând pe un mic promotoriu de unde puteau vedea perfect intrarea în imobil. Nu trebuiră să aștepte prea mult timp. Exact după douăsprezece minute, un 504 verde pătrunse cu toată viteza în parking. Din el coborî un bărbat în bluză bleu care fugi până la intrare. Jonathan Groparul scoase un fluierat ca un șarpe cu clopoței.

— Iată-l pe prietenul nostru Fahd. Probabil că a mirosit că telefonul este o plasă. E tare tipul.

De zece minute, cuprins de valurile de căldură arzătoare stârnite de sirocco, Malko aștepta în fața intrării Hiltonului. Deși era spre sfârșitul zilei, căldura, în loc să scadă, se accentuase. După cele două eșecuri ale sale, el stătuse îndelung de vorbă cu Richard Bubble. Șeful stației C.I.A. era din ce în ce mai îngrijorat, fiind convins că Tourya nu era decât partea vizibilă a unui aisberg mortal. Faptul că ea reușea să se sustragă cercetărilor tunisienilor era mai mult decât neliniștitor. Reținut de o recepție dată de ambasadorul american, Richard Bubble îi trasase sarcină lui Malko să discute cu șeful Serviciilor tunisiene.

Generalul Marchana întârzia. Ceasul său Seyko-quartz indica ora 19,30 atunci când Malko zări în sfârșit Golful de culoare kaki al generalului.

— Veniți repede că mor de foame, spuse el fără nici o introducere. O să pot mânca peste o jumătate de oră.

Șoferul demară în trombă. Probabil că și lui îi era foame. În mașină, generalul își ridică djellabaua dezvelindu-și coapsa păroasă și

se scărpină. Pe dedesubt el nu purta decât un chilot alb. Malko avea o senzație curioasă: arabii erau categoric niște oameni nostimi.

— Aveți ceva noutăți? întrebă tunisianul. Puteți vorbi pentru că șoferul este absolut de încredere.

— N-am găsit nimic, mărturisi Malko. Sunt însă sigur că se pregătește o mașinărie infernală.

Șoferul se opri în dreptul bazarelor și ei merseră pe jos prin bazarul Et 'Trouk, care era pustiu, după care pătrunseră o sută de metri mai departe pe sub o copertină care ducea spre un restaurant tipic, având firma M'rabet. Fură instalați într-o grădină ceva mai aerisită unde se mai găseau câțiva turiști.

Generalul nu scoase nici un cuvânt, până ce nu mâncă un ou răscopt. După cinci minute, avea voie să mănânce și altceva. El trase cu grijă un fum din țigareta sa.

— Aceasta nu ar fi prima dată când libienii se aliază cu algerienii, remarcă el. Fără ei, aceștia nu ar dispune de logistică. Totul este fals. Algerienii nu vor să ne facă încurcături pe față din cauza solidarității arabe și noi nu-i putem înfrunta direct pentru că sunt foarte puternici. La Gafsa însă, comandoul a venit din Algeria.

— Ce-o să faceți acum? întrebă Malko.

Tunisianul atacă peștele cu lăcomie și Malko îl lăsă să-și umple burta.

— Vom întări supravegherea lui Fahd Belkacem, dar nu-mi fac nici o iluzie. La lungimea de avans de care dispune, el nu va comite nici o eroare. Modul feroce în care a fost asasinat acel Karim, face parte din modul lui de lucru. Acesta este un sălbatic. Știu că el a sugrumat la Sétif cu mâna sa zeci de trădători. Este un fanatic capabil să treacă drept pederast pentru a-și duce misiunea la îndeplinire.

— Care misiune? întrebă Malko. Care este legătura lui cu Tourya?

Generalul, acum sătul, frământă în mână gânditor o bucățică de pâine.

— Bună întrebare! Dacă Fahd Belkacem este amestecat în asta, este o treabă foarte serioasă. El a lucrat prea mult aici pentru a-și periclita complicii, dacă nu este neapărat necesar. Tocmai am obținut de la Serviciile franceze o informație care ar putea avea legătură cu această istorie. Unul din oponenții marxiști ai regimului Bourguiba,

Salah ben Ribai în exil la Paris, a dispărut de câteva zile. S-ar putea să-ncerce să revină clandestin în Tunisia.

— Treaba asta e ușoară?

— Destul de ușoară! Este imposibil să supraveghezi frontiera dintre Libia și Tunisia. Ar trebui câteva sute de mii de oameni de care noi nu dispunem. Este suficientă organizarea unei structuri de primire.

Deja le fuseseră aduse desertul constând din câteva creme caramel anemice. O mică orchestră începuse să cânte, acompaniind evoluțiile unei dansatoare care-și agita ușor pernuțele celulitice într-un mod care se voia teribil de erotic. Gândul lui Malko se îndreptă spre Cathy Miller, care plecase să viziteze niște prieteni din Tunis, bosumflată că nu-l putuse întâlni pe Malko la Hammamet.

— Bănuiți că ar putea fi vorba de o lovitură de stat? întrebă Malko.

Tunisianul urmărea mecanic cu ochii evoluția dansatoarei.

— Eu am bănuit totdeauna că o tentativă de destabilizare ar începe cu o campanie de atentate cu exploziv, spuse el. Sper să mă înșel.

Sfârșitul cinei se petrecu într-o liniște mormântală. Ei se găseau în impas. După ce generalul îl conduse la Hilton, Malko mai zăbovi câteva clipe prin hol. Intuiția sa îi spunea că generalul tunisian avea dreptate. Singurul mijloc de-a înăbuși tentativa din față, era găsirea lui Tourya Soltane.

* * *

Malko nu putea să adoarmă. El chemase de mai multe ori camera lui Cathy Miller dar nu primise răspuns. Și totuși tânăra americană îi jurase că ea va lua cina cuminte la prietenii săi și, cel mai târziu la miezul nopții, va fi la hotel la dispoziția sa. Iar acum era ora trei dimineața.

Agasat, Malko deschise ușa de la balcon și fu izbit în față de un val de aer cald. Probabil că afară erau 35 de grade. Era monstruos. Luminile tuturor blocurilor din El Menzah scânteiau în zare. Privirea sa coborî în parking și lui i se păru atunci că distinge o umbră aproape de mașina lui, adăpostită sub niște pomi.

Intrigat, el privi mai atent, dar nu mai văzu nimic. Din cauza prezenței delegaților Ligii Arabe, Hiltonul se afla sub protecția armatei

tunisiene care instalase posturi de pază cam peste tot. În orice caz, nu era nimic de furat în Golf. El intră din nou în cameră în care regăsi răcoarea aerului condiționat, se lungi în pat și încercă să adoarmă. Era exasperant să fii totalmente blocat. El își spuse că poate Jonathan Groparul va avea vreo idee și asta îl ajută să-și găsească odihna.

* * *

Jonathan Groparul, întruparea imaginii omului liniștit se pregătea să regleze stropirea peluzei sale presărată cu cruci albe. Malko se uita la cruci, spunându-și că într-o zi se va odihni și el poate sub un frumos gazon verde la Arlington, cimitirul rezervat agenților merituoși. Vexat, el nu-i lăsase nici un mesaj lui Cathy Miller. Americanul își părăsi ocupația și intrară în camera răcoroasă, instalându-se în fața unor beri.

După trei beri, ei se aflau în același punct. Jonathan Groparul după ce râgâi emise un adevăr primordial:

— Atâta timp cât nu o vom găsi pe această cocotă libiană, suntem fazani. Ar trebui să-l prindem pe algerian și să-i smulgem una sau două unghii.

În fața acestei lipse de diplomație, lui Malko nu-i rămânea altceva de făcut decât să se reîntoarcă la Tunis, lăsându-l pe Jonathan cu treburile lui de grădinărie. Americanul îi adresă un surâs rece.

— Veți vedea că metodele dumneavoastră nu vă vor duce la nici un rezultat, decât la un mare bluf. Ei nu au aceleași scrupule. Amintiți-vă de pederastul dumneavoastră...

Bietul Karim! El nu avea impresia că trăiește periculos. Malko avea de reflectat, mai să-și ardă circuitele. Nu vedea nici un început de pistă, iar căldura îi golea creierul. El plecă din Cartagina, vizibil descurajat. Abia ajunse în cameră și auzi telefonul. Aceasta trebuia să fie Cathy, în sfârșit revenită. Malko ridică receptorul și auzi o voce de femeie care nu era aceea a tinerei americane.

Era Leila Kadouni. El nu avusese nici un contact cu ea după serata de la Hammamet.

— Ați găsit-o pe Tourya? întrebă Malko.

La început fu o pauză, apoi tânăra femeie spuse cu o voce încordată:

— Nu vorbiţi la telefon. Aş dori să vă văd.

Lui Malko îi făcu impresia că nu era singură şi deci nu mai insistă. La urma urmei îi era dator pe toate planurile.

— La dispoziţia dumneavoastră, spuse el. Când?

— Ştiţi unde se află Clubul Vacances din Golful Singes? întrebă Leila.

— Îl găsesc eu, spuse Malko, oarecum mirat. Leila nu prea avea obiceiul „vacanţelor în grup".

— Vă aştept acolo ca să luăm masa. Veniţi în jur de 12,30.

Ea închise şi Malko îşi dădu deodată seama despre ceea ce se petrecea. Ea îşi dorea nespus o aventură amoroasă, fapt care explica laconismul său. Mai avea de aşteptat o oră. Abia închise şi telefonul sună din nou. De data asta era Cathy Miller.

— Unde aţi fost? întrebă ea cu o voce dulce.

Malko era pe punctul să explodeze în faţa acestui cinism.

— V-am aşteptat până la ora trei dimineaţa...

— Este adevărat. Prietenii mei au insistat să mă culc la ei, dar azi dimineaţă v-am căutat. Voiam să vă văd.

Din nou ea era foarte alintată. Malko era cât pe ce s-o trimită la plimbare, apoi îşi spuse că nu va găsi alta ca ea la Tunis. Telefonul lui Leila îl mai detensionase şi acum Cathy era cea care umbla cu binişorul.

— Veniţi, îl invită ea cu o voce care l-ar fi putut scoate din minţi şi pe papă.

* * *

Tânăra americană era întinsă pe pat, doar cu un slip pe ea. Abia intră Malko că ea se şi ridică şi-şi înlănţui braţele de gâtul lui.

— Sunteţi foarte drăguţ că aţi venit. Mi-aţi lipsit. Piscina este aglomerată de nu-ţi poţi scoate nici sutienul, aşa că prefer să rămân aici, unde cel puţin e răcoare.

Încet, mâinile lui Mako erau pe punctul de a se strecura sub slipul alb. El avea dreptul la o compensaţie. Cathy surâse şmechereşte.

— Nu pot face dragoste căci am o criză de lumbago. Am ridicat ceva foarte greu şi acum mă doare.

Asta le-ntrecea pe toate. El preferă să nu o întrebe ce anume ridicase. Era ciudat cum „criza" ei corespundea cu dispariţia sa nocturnă. Probabil că făcuse nebunii până-n zori. Excitat de această idee, el îşi puse mâinile pe pieptul gol şi o excită. Imediat ea reacţionă conform aşteptărilor lui şi-l atrase pe pat. Cathy începu să-l mângâie cu ochii închişi, fără tact, dar cu eficacitate.

La rândul său, îi făcu acelaşi serviciu. Puţin câte puţin, el simţi că ea se tulbură şi imediat femeia nu mai putu să ascundă efectul pe care această mângâiere i-l producea. Ea gâfâia de plăcere. El cunoştea mişcarea rapidă care o conducea spre orgasm şi nu se cruţă. În final, uitând de criza ei de lumbago, el plonjă în ea cu toată puterea. Cu un oftat de extaz, gambele lui Cathy se repliară şi bazinul ei începu să se agite spre înainte şi înapoi cu toată viteza încât era pe punctul să-l scoată din ea. Nu era nici o mirare că avea criză de lumbago. Ea lăsă în sfârşit picioarele jos.

— Nu sunteţi drăguţ, murmură ea. Acum mă doare mijlocul mai rău.

Cinismul la aceste cote era admirabil.

— Mi-e foame, oftă Cathy. Unde mă duceţi să mănânc?

— Mi-e imposibil, spuse Malko. Trebuie să iau dejunul cu o damă în scop de afaceri.

— Unde?

— La Club des Vacances din Golful Singes.

— O! Luaţi-mă şi pe mine, îl imploră ea. Aş vrea să mă bronzez puţin. Nu voi sta cu dumneavoastră.

— Bine, zise Malko, dar ea nu va trebui să vă vadă. Este din categoria „panterelor". Vin să vă iau imediat ce termin dejunul.

Cathy Miller se apropie şi-şi frecă pielea mătăsoasă de el.

— Ticălosule! Nici n-am plecat bine şi mă şi trişezi.

— Deloc, afirmă Malko. Ţi-am spus că este vorba de afaceri.

El o privi în timp ce se-mbrăca cu un şort alb ultra-scurt şi un tricou la limita indecenţei. Era ca un mic animal bucurându-se de viaţă. Ei coborâră în „cuptor". Deşi toate geamurile erau deschise, căldura era insuportabilă. Malko îşi puse mâna pe coapsa bronzată a lui Cathy care-i adresă un surâs zburdalnic. Ea-i puse mâna pe coapsa lui încântată, aşa fără nici un gând.

— Îr. seara asta, spuse ea, aş dori să iau cina în bazar. Se pare că este un restaurant cu o dansatoare din buric. Vreau să văd cum face ca să mă amuz pe urmă cu tine.

Era gata să facă orice ca să şteargă amintirea trădării. În sfârşit ajunseră. Club des Vacances ocupase cea mai mare parte din plajă iar intrarea acestuia era într-o piaţă animată plină de turişti care se pregăteau să plece în excursie. Cathy fredona un cântec. Malko claxonă ca să-şi croiască drum prin mulţime. Lumea se dădea la o parte cu mişcări leneşe, mai ales nişte străini roşii ca racii. În faţa porţii clubului, era o coadă în faţa unor autobuze pe punctul de a pleca. Malko îşi spuse că era un loc ciudat pentru o întâlnire cu o femeie ca Leila Kadouni.

El opri în faţa barierei păzite de un portar care-i făcu semn că intrarea este interzisă. Trebuia să trateze.

— Aşteptaţi-mă, îi spuse el lui Cathy Miller.

Coborând din maşină, el se-ndreptă spre gardian şi începu să-i explice că are întâlnire în interiorul clubului.

— Bine, aprobă tânărul arab.

Malko se întoarse. Autobuzul oprit lângă maşina lui demarase şi astfel Malko putu să vadă o parte din piaţă. În grupul de gură cască, privirea îi fu atrasă de un bărbat îmbrăcat într-o bluză bleu care părea să străbată mulţimea în direcţia lui. Pe Malko îl frapă un detaliu: bărbatul purta o servietă diplomat care nu cadra cu personajul. El se opri brusc privind în direcţia Golfului.

Malko avu impresia că pieptul îi e strâns de-o menghină. Într-o fracţiune de secundă ceafa îi fu acoperită de o sudoare rece. Acolo, omul în bluză bleu bătea în retragere în mulţime, cu servieta în mână.

Capitolul XII

Yasser Nidal, stând în picioare în spatele unuia din stâlpii ce susţineau arcadele care adăposteau buticurile, înjură furios în arabă. Golful pe care-l pândea, dispăruse din câmpul lui vizual, ascuns de un autobuz enorm. El bătu grăbit în retragere îmbrâncindu-i pe turiştii înghesuiţi în piaţă şi îşi reluă locul de sub arcadele care adăposteau buticurile. Golful reapăru în câmpul său vizual chiar în faţa intrării clubului, în mijlocul unei mulţimi compacte.

Imediat, el ocoli unul din stâlpii arcadelor şi se ghemui în spate, deschizând diplomatul ca pentru a lua ceva de-acolo.

Mâna sa dădu mai întâi de un buton în stânga pe care-l răsuci. El ghici mai mult decât văzu beculeţul roşu aprins. Cu inima bătând puternic, răsuci un al doilea buton care deplasa cursorul pe o regletă marcată de la 1 la 25. El îl opri la 7 şi-l blocă în poziţia aceea cu ajutorul unui alt buton mic de culoare neagră. Ţinând mâna dreaptă în servietă el îşi ridică ochii şi căută maşina. Aceasta era în continuare în aceeaşi poziţie. Degetele sale începură să pipăie în căutarea unui al treilea buton. Pe acesta el trebuia să apese în jos. Strângând din dinţi ca şi când i-ar fi trebuit un efort supraomenesc, el apăsă cu toată puterea.

* * *

Înmărmurit, Malko îl privi pe bărbatul în bluză bleu dispărând sub arcade, apoi ghemuindu-se şi aşezând diplomatul în faţa lui. Acest gest sfârşi prin a-l convinge. Copleşit de oroare, el privi spre mulţime şi apoi spre Cathy care continua să stea liniştită în maşină. El ştia că-i

mai rămâneau — dacă nu se înșela — câteva secunde la dispoziție ca să acționeze.

El porni în fugă urlând:

— Cathy! Cathy!

Un puternic scrâșnet de frână îl opri și-l făcu să-ntoarcă capul. O camionetă care ieșea, era cât pe ce să-l strivească. El începu s-o ocolească ca un automat.

În aceeași secundă se auzi o explozie asurzitoare în cealaltă parte a camionetei. Un val de aer cald îl învălui pe Malko, aprinzându-i cămașa și pârlindu-i părul. Suflul îl trânti la pământ, în ciuda adăpostului de care dispunea. El se ridică imediat și fugi spre locul exploziei, descoperind o scenă de coșmar.

Golful fusese transformat într-o torță deasupra căreia se ridica un sinistru val de fum negru. Peste tot erau întinse corpuri omenești. Mai multe mașini ardeau, țipete de durere răzbăteau din autobuzul ale cărui geamuri sparte fuseseră transformate în proiectile mortale.

Un om cu ambele mâini crispate pe stomac, încerca în zadar să oprească sângele care se scurgea din el. Un altul întindea mâna fără să-și dea seama că era retezat în două. Malko își smulse de pe el cămașa care ardea și-și acoperi părul, zăpăcit, pe jumătate buimac.

Golful nu mai era decât o grămadă de tablă gata să se consume în mirosul acru de vopsea. El o căută pe Cathy Miller: fata dispăruse literalmente, proiectată de explozie la mare distanță. Zeci de corpuri, morți și răniți, zăceau pe jos.

O femeie dezbrăcată de suflu, cu obrazul pe jumătate smuls, se târa și se prăbuși în fața lui Malko. Mai multe victime nu se mai mișcau, fiind ucise de lovitură.

Malko, mut de durere și de ură, privea Golful arzând. Presimțirea sa nu-l înșelase. Adversarii lui reușiră două lovituri dintr-un foc: să declanșeze campania de teroare de care vorbise generalul Marchana și să se debaraseze de el în același timp...

Iată deci ce făcea omul care se-nvârtea în jurul mașinii sale în noaptea precedentă!

El îl căută cu privirea pe cel pe care-l văzuse ghemuindu-se după stâlp, spunându-și că el trebuie să fie departe acum. Veneau oameni în fugă de peste tot. Niște șoferi de autobuz încercau să stingă focul

cu extinctoare mari. Malko zări în sfârșit într-un colț corpul lui Cathy Miller, ceea ce mai rămăsese dintr-o fată superbă de douăzeci și trei de ani. Niște membre arse și sfârtecate, de nerecunoscut. În mintea sa stăruia acum numai dorința răzbunării. El se simți luat de brațe și dus pe sus. Începeau să sosească mai mulți polițiști care încercau să înlăture panica. Malko auzi în depărtare o sirenă de pompieri.

Cineva îl tampona pe frunte. El ajunse într-o farmacie și se simțea rău. Îi dădură să inspire eter. Niște țipete isterice amestecate cu cuvinte arabe îl făcură să realizeze că turiștii nu fuseseră singurele victime. El se ridică clătinându-se și încercă să-și adune gândurile.

Trebuia s-o vadă pe Leila Kadouni. Trebuia să meargă la Leila. Ea îi dăduse întâlnire în acel loc. Malko nu voia să creadă că ea îl atrăsese într-o capcană înspăimântătoare. Altceva era la mijloc. Ea, deasemenea, era victimă.

El ieși din farmacie agitând brațele pentru a opri o mașină. După felul în care era privit, înțelese că arăta îngrozitor. Ajunse cu mersul nesigur în mijlocul șoselei și văzu un om la volanul unei mașini cu o expresie de spaimă pe față.

Cu un efort supraomenesc, Malko ocoli vehiculul și se lăsă să cadă pe scaun lângă necunoscut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta.

— O bombă într-o mașină, murmură Malko, duceți-mă repede.

— Desigur. Unde vreți să mergeți? La ce spital?

— Nu la spital, spuse Malko, la prieteni... U.S. Cemetery la Cartagina... Repede...

În starea în care se găsea, nu mai încăpeau discuții. Dealtfel, Cartagina era la zece minute depărtare. El puse capul pe tetiera scaunului și închise ochii, revăzând surâsul vesel al lui Cathy Miller.

— Sunteți sigur că nu vreți să mergeți la spital? îl întrebă bunul său samaritean.

Malko făcu semn din cap că nu. Fiecare secundă conta. Cel care declanșase explozia, îl credea probabil mort, deci avea un minim avantaj pe care trebuia să-l exploateze la maximum, el însuși. Pradă unei amețeli, el strânse din dinți. Ce lovitură bine regizată! El avea într-adevăr de-a face cu profesioniști de mare clasă căci nu era ceva mai greu de condus decât o mașină capcană.

Yasser Nidal ajunse gâfâind pe mica stradă unde parcase maşina. Fuga sa se confundase cu cea a celor care fuseseră cruţaţi de explozia cauzată de maşinăria infernală. El roti privirea în jur cu inima bătându-i puternic în piept şi constată că nimeni nu-l urmărise. Din momentul în care se depărtase de locul sinistrului, el iuţise pasul. Violenţa exploziei îl surprinsese în ciuda faptului că era antrenat.

El aruncă servieta pe scaun, introduse cheia în contact şi învârti. Nu porni. Enervat, el forţă şi simţi că metalul se îndoaie. Apoi trase pentru a scoate cheia. Imposibil.

După aceea suci cu toată puterea la stânga, fără alt efect decât că cheia se strâmbă puţin mai mult. Rostind o cascadă de înjurături, el se opri, cu faţa plină de sudoare şi mâinile tremurând. Nu putea să cheme un taxi, căci era prea primejdios, nu putea nici să plece pe jos, nici să rămână acolo.

El mai încercă să pornească la cheie. Sirenele poliţiei şi pompierilor îi accentuară panica. Un motociclist trecu în trombă prin faţa lui. Urmau probabil să înconjoare cartierul. Simţea cum creierul i se lichefiază. Mai făcu o încercare fără rezultat. Cheia era definitiv blocată.

Nu mai era decât o soluţie. Trecând mâna pe sub volan, el smulse cu un gest firele care duceau la contact. Asta era culmea: să fie obligat să fure propria-i maşină. Din fericire, el avea câteva noţiuni de electricitate. Instructorul lui est german, în lagărul de la Benghazi, îl considera cel mai talentat. El însuşi inventase o răşină specială care permitea lipirea sub o maşină a explozivului, care să reziste tuturor şocurilor şi intemperiilor.

Aplecând capul sub tabloul de bord el începu să mânuiască firele cu febrilitate. Găsi în fine pe cele care făceau contactul. Nu-i mai rămânea decât să plece. Deschizând capota, declanşă manual demarorul şi motorul porni. El demară cu mâinile pline de unsoare uzată, înjurând pentru minutele pierdute.

* * *

Jonathan Groparul scoase un răcnet și fugi spre Malko, care era cu pieptul gol și fața plină de sânge, buimac și care tocmai cobora din mașina salvatorului său, oprită la intrarea cimitirului.

Șoferul voluntar se grăbi să explice:

— L-am găsit în fața Clubului de Vacances din Golful Singes. A fost victima exploziei unei mașini capcană. Cred că-i foarte grav și ar trebui dus la spital.

— OK, OK, vă mulțumesc. O să mă ocup eu de el, mormăi Jonathan luându-l pe Malko de talie și ducându-l ca pe o glugă de coceni.

Celălalt, înciudat, urcă în mașina sa și ieși din cimitir spunându-și că există într-adevăr ingrați.

Jonathan Groparul strecură gâtul unei sticle de J&B între buzele lui Malko. Acesta din urmă îndepărtă sticla cu mâinile tremurânde.

— Stați, spuse el. Trebuie mers la Leila Kadouni. Ei au obligat-o să-mi dea telefon pentru a mă face să mă duc acolo! Probabil ei cred că încă sunt la ea.

Jonathan Groparul nu pierdu timpul. Cât ai clipi din ochi își puse enormul 357 Magnum la centură și băgă un pumn de gloanțe în buzunarul de la jeans. El îl ajută pe Malko să se ridice și să se urce în Chevroletul său.

Acesta din urmă nu prezenta decât tăieturi superficiale pe față și, în ciuda faptului că bluza americanului îi venea cam mare, arăta destul de prezentabil.

Treizeci de secunde mai târziu, ei rulau cu toată viteza spre vila lui Leila Kadouni. Malko turba de furie. Măcar dacă i-ar fi putut preveni pe tunisieni! Din păcate ei ar ajunge prea târziu. După ce parcurseră cinci kilometri ei virară pe drumul care ducea spre Sidi-Bou-Said.

— La stânga, spuse Malko, atunci când veți vedea un panou pe care scrie „Hotel de la Reine Didon".

Jonathan Groparul făcu să scârțâie pneurile mașinii, când pătrunse în plină viteză pe o potecă îngustă, o fundătură. Vila Leilei Kadouni era în spate.

Când se mai aflau doar la o sută de metri depărtare de vilă, Malko zări o maşină mică de fabricaţie franceză parcată în faţă şi un bărbat în bleu care dispărea pe scara grădinii, cu o servietă-diplomat în mână, semănând cu necunoscutul şi probabil responsabilul pentru explozia care o ucisese pe Cathy Miller şi pe atâţia alţii.

— *Mein Gott!* murmură el. Uite-l!

Jonathan frână şi coborî din maşină cu o agilitate neaşteptată la un bărbat corpolent ca el. Bascheţii săi vechi îi permiteau să se deplaseze fără să facă nici un zgomot. El îl zări pe urmărit aproape la capătul scării. Deodată, acesta din urmă se întoarse. Americanul îi văzu faţa cu trăsături orientale deformată de frică. Deja el dusese mâna la buzunar din care scoase un brici pe care-l deschise. Din fugă, Jonathan smulse revolverul de la centură. Vederea ţevii albăstrii, ajurate, părea să-l fi paralizat pe fugar. Jonathan Groparul îl ajunse din urmă.

O lovitură puternică peste mână, îl făcu să scape briciul în iarbă. Celălalt deschise gura şi începu să urle. Cu o mişcare rapidă, americanul îi strivi cu ţeava grea dinţii, lovindu-l imediat şi în zona mărului lui Adam. Fugarul căzu cu un grohăit înăbuşit, scăpând servieta din mână. Jonathan îl ridică trăgându-l de păr. Fără nici o altă vorbă, el începu să-l lovească metodic peste faţă cu ţeava armei, făcând să-i pleznească pielea, strivindu-i cartilagiile, buzele şi pomeţii, întocmai ca un sculptor în metal lucrând pe o matriţă. Când ajunse şi Malko, găsi o bucată de carne însângerată.

Jonathan tocmai se oprise. El îşi trase victima inertă pe iarbă, în afara razei vizuale a vilei şi îi mai sparse încă doi dinţi înfundându-i ţeava revolverului până la omuşor. Celălalt vărsa lacrimi însângerate. Jonathan îl întrebă în arabă:

— Tu eşti ticălosul ăla cu bomba?

Îşi retrase politicos ţeava armei ca să-i poată da posibilitatea să răspundă, dar acesta tăcu. Americanul se aplecă şi deschise servieta. El zări telecomanda în interior şi arabul emise un gâlgâit disperat, încercând să se caţere ca o şenilă. Lent, degetul mare al americanului începu să ridice piedica armei, privindu-şi adversarul în ochi.

— Pe cine cauţi tu?

Celălat bâlbâi câteva cuvinte de neînţeles.

Jonathan Groparul aproape terminase de ridicat piedica revolverului și întrebă:

— Câți sunt?

Arabul ridică un deget, cu privirea fixată pe gaura țevii Magnum-ului.

— Numele lui?

— Rașid, reuși să articuleze el cu cei câțiva dinți rămași.

Malko se simțea un pic mai bine. El privi spre obloanele închise ale vilei. Măcar să nu o fi omorât pe Leila Kadouni. Dar cum s-o scoți de acolo?

Jonathan Groparul ridică ce mai rămăsese din arab și-i înfipse țeava Magnum-ului în gât spunându-i în arabă:

— Mai ai o șansă. Du-te să bați la ușă și să-l chemi pe complicele tău. Repede!

El îl târî de-a lungul peretelui casei. Malko mergea după ei numărând picăturile de sânge. Arabul ajunse în fața ușii, iar americanul îi făcu un semn convingător fără să-ndepărteze arma. Celălalt se-ntoarse pentru a scuipa sângele care-l înăbușea și să-și șteargă gura cu dosul mâinii. Malko îl privea incredul, cu dezgust. Ăsta era într-adevăr cel care omorâse dintr-o lovitură zeci de oameni din pur fanatism?

Yasser Nidal bătu o dată la ușă, apoi de trei ori, apoi încă odată. Malko și Jonathan se ascunseseră de-a lungul peretelui arzător. Fără să deschidă obloanele, nu-i puteau vedea din interior. Se scurseră mai multe momente. Malko vedea că prizonierul lor începea să intre în panică. Dacă complicele lui îi tăiase gâtul lui Leila Kadouni și plecase, viața lui nu mai valora nici doi bani.

În fine, se auzi un foșnet în spatele ușii. Imediat el zise:

— Rașid! Eu sunt. Deschide!

Ușa se întredeschise și totul se petrecu foarte repede. Cel care deschise încremeni văzând imaginea de coșmar a colegului lui și vru să-nchidă la loc, dar atunci își făcu apariția Jonathan cu revolverul în mână. Rașid ridică un automat, dar revolverul lui Jonathan trase două focuri lipindu-l pe arab de peretele intrării, cu două găuri în el mari ca niște farfurioare, mort înainte să fi atins solul. Imediat americanul se-ntoarse și cu o lovitură puternică de crosă, el îl ucise pe cel pe care

deja îl distrusese. Malko se năpusti pe scară. Jonathan îl ajunse din doi paşi. Ţinând arma în mână, el deschise cu lovituri de picior toate uşile una câte una. La cea de-a patra se opri. Pe un pat era trântită o femeie complet dezbrăcată, cu picioarele depărtate astfel încât să-i depărteze gambele, cu încheieturile mâinilor legate de capul patului de aramă şi cu un prosop înfundat în gură. După urmele albe vizibile pe coapse, se vedea clar ce-i făcuseră. Ochii ei albaştri plini de teroare îl fixară pe cel care deschise uşa. Jonathan se apropie şi-i smulse căluşul din gură. Malko apăru la rândul său.

— Leila!

Tânăra scoase un ţipăt înăbuşit, apoi izbucni în suspine. După ce fu dezlegată, ea se ghemui, pradă unei crize de nervi, fără să poată scoate un cuvânt.

Malko se aşeză pe pat, deoarece îi curgea sânge din nas, aflat şi el într-o stare de plâns. Timpanele îl dureau ca şi când ar fi fost sparte. El mângâie umărul dezgolit al Leilei Kadouni care se calmă într-un târziu şi bâigui:

— Au omorât-o pe bonă.

Jonathan Groparul reapăru după ce făcu înconjurul casei, mai impresionat ca niciodată. Leila fu din nou cuprinsă de panică.

— Malko!

Ea se cuibări în braţele lui, goală precum o făcuse maică-sa. Jonathan, fără a se preocupa de aceste efuziuni, cobora deja. Leila Kadouni nu reuşea să se oprească din plâns. Malko îi mângâie părul roşcat. El nu reuşea să-nţeleagă ce spunea ea.

— Linişteţi-vă, spuse el. Am înţeles ce s-a întâmplat. Sunteţi rănită?

Un fulger de mânie îi trecu prin priviri.

— Rănită, nu! Dar aceşti ticăloşi s-au servit de corpul meu. Unde sunt să-i omor cu mâna mea?

— Unul este deja mort, spuse Malko şi după ce se linişti puţin o întrebă: Ce s-a întâmplat?

— Nu înţeleg, începu să explice Leila. Mă odihneam azi de dimineaţă. Am auzit zgomot jos. Era acolo Fatma — bona. Eu credeam că-i un furnizor. Am auzit apoi un ţipăt îngrozitor. M-am năpustit pe scară. Un bărbat m-a ameninţat cu un brici plin de sânge.

El tocmai îi tăiase gâtul lui Fatma. A venit apoi un altul. El mi-a arătat cadavrul și mi-a spus că vor proceda la fel și cu mine dacă nu le dau ascultare. Întâi am crezut că am de-a face cu hoți, dar nu vorbeau ca cei de pe-aici. Ei m-au obligat să urc în cameră. Cel mai mic, Rașid, era foarte nervos. Tot timpul se uita la ceas. A sunat telefonul și el a fost cel care a răspuns.

După ce a închis, a venit la mine mi-a pus briciul la gât spunându-mi: „Dacă faci ce-ți cerem noi, n-o să ți se întâmple nimic. Tu ești o cățea care-i ajuți pe sioniști și pe bandiții imperialiști. Ar trebui să-ți tăiem gâtul". Eu nu înțelegeam. El mi-a cerut atunci să-ți telefonez ca să fixăm o întâlnire. La-nceput eu am refuzat și au început să mă bată. Cel care se numea Rașid m-a bătut și m-a violat cu o brutalitate incredibilă. Celălalt își ținea briciul la gâtul meu. Mi-a fost atât de frică. Jur că nu înțelegeam ce voiau. Am rezistat o jumătate de oră. Mă strângeau de sfârcurile sânilor, îmi băgau briciul în sex. Nu știam ce fac. Am sfârșit prin a-ți telefona.

— Înțeleg, spuse Malko. Dar de unde știau că mă cunoașteți?

— Am aflat mai târziu când cel care se numea Yasser a plecat. Rașid m-a mai violat, apoi mi-a spus că cineva ne-a văzut împreună la serata de la Hammamet.

Jonathan Groparul intră în cameră transpirat și-i spuse lui Malko, fără ca măcar să arunce o privire spre Leila Kadouni:

— Ar trebui să mergem la spital acum. Eu am făcut cele necesare. Ea să telefoneze la poliție. Noi vom telefona generalului Marchana în legătură cu cel care-i la intrare și pentru bonă.

Leila Kadouni se agăță imediat de Malko.

— Doar n-o să mă lăsați singură. Mi-e frică! Ei se pot întoarce să mă omoare.

Malko se simțea din ce în ce mai rău ca urmare a exploziei din care scăpase ca prin minune. Capul i se-nvârtea și-l dureau toate.

Leila se înveli într-un halat verde și veni după el pe scări.

— Ce să spun poliției?

— Nu vă faceți griji, spuse Malko. Mă ocup eu de asta imediat. Nu vă vor plictisi. Când mă voi simți mai bine, vin să vă văd.

Jonathan Groparul îl aștepta la intrare nervos. Ei dădură la o parte cu piciorul corpul lui Rașid și americanul preciză:

— L-am percheziționat. Actele lui sunt la mine. Este algerian.

Marele Chevrolet coborî în trombă spre drumul care ducea la Cartagina. Deodată Malko își aduse aminte de ceva:

— Ce-i cu Yasser? Unde este el? A fugit?

— Ei! A încercat și, închipuiți-vă că haimanaua în fuga lui, a ajuns în portbagajul mașinii mele. Nu-mi rămânea decât să-l încui. O să avem o conversație liniștită cu acest derbedeu.

— De ce să nu-l predăm tunisienilor?

Americanul răspunse cu o mimică dezgustată:

— Nu sunt prea sigur de ei. Sunt prea moi, or acest tip are multe să ne spună și acolo la mine, o să-l pot stoarce pe-ndelete.

Malko se simțea prea slab pentru a protesta. Odată în plus, el era antrenat într-o afacere necurată, dar îi dădea dreptate lui Jonathan. Yasser Nidal nu merita nici o milă, după ce omorâse și mutilase zeci de oameni inocenți. El simți deodată că i se pune ceață în fața ochilor. Auzi ca din depărtare vocea americanului spunând:

— Hei, ține-te bine.

Abia își dădu seama că-i pe punctul să leșine. Ultimul lui gând fu la Tourya Soltane. Prizonierul lor putea ști unde se ascundea.

* * *

Jonathan Groparul privi după ambulanța militară tunisiană care ieșea din cimitir, ducându-l pe Malko, escortată de o mașină a Securității militare. Bine că Malko nu era serios rănit. El avea totuși nevoie de un consult și câteva reparații ușoare.

Americanul le predase tunisienilor actele omului pe care-l ucisese la vila lui Leila Kadouni, cu numele de Rașid, fără să sufle nici un cuvânt despre cel pe care-l dusese în portbagajul său. Acesta era micul său cadou personal. El era sigur că tratamentul său va fi mai eficient decât al omologilor, nefiind afectat de nici un fel de constrângeri. După plecarea mașinilor el închise poarta cimitirului și se îndreptă spre o mică clădire vecină cu pavilionul său.

Capitolul XIII

Yasser Nidal ţinea capul plecat şi numai mişcarea convulsivă a mărului lui Adam exprima frica sa. Jonathan Groparul nu-i lăsase pe el decât slipul, şi-l legase cu un fir electric de un fotoliu metalic fixat în duşumea.

În cameră era o temperatură siberiană, ceea ce scădea şi mai mult rezistenţa arabului. Această încăpere servise odinioară pentru a ţine corpurile până la înmormântare. Marile stelaje metalice încastrate în sol, erau o dovadă în acest sens şi asta nu era de bun augur pentru moralul lui Nidal, ca şi tranzistorul pe care-l adusese americanul şi care transmitea în permanenţă ştiri despre atentatul de la Club de Vacances.

Radio Tunis întrerupsese toate emisiunile pentru a vorbi despre oribilul atentat. Erau deja cincisprezece morţi şi cincizeci şi unu de răniţi dintre care mulţi în stare gravă. Panica domnea printre turişti şi se hotărâse evacuarea localităţii. Atentatul nu fusese revendicat dar bineînţeles că toată lumea se gândea la palestinieni din cauza conferinţei Ligii Arabe. Nimeni nu văzuse nimic şi ancheta urma să fie dificilă. Preşedintele Bourguiba urma să se adreseze ţării la orele douăzeci.

Jonathan Groparul se apropie de prizonierul său, impasibil ca un jucător de poker. El vorbea araba la perfecţie. În mâna dreaptă ţinea un foarfece enorm pentru tuns trandafiri. Era un instrument pe care-l ascuţea cu regularitate şi tăia ca un brici.

Yasser Nidal se uită la el îngrozit.

— N-o să-ţi pun multe întrebări, spuse americanul. Vei răspunde la toate, repede sau mai puţin repede. Eu nu mă grăbesc. Dacă

trebuie, treaba asta va dura și cincisprezece zile. Este deci alegerea ta. Începem. Care-i numele tău?

— Yasser Nidal.

— Ce ești?

— Tunisian.

— Stai în Tunisia?

Schiță o ezitare imperceptibilă.

— Nu.

— Unde stai?

— În Libia.

— Cum ai venit?

O nouă ezitare. De data asta, Jonathan Groparul își clănțăni forfecele la câțiva centimetri de obrazul prizonierului. Tunisianul încercă să se retragă.

— Prin Algeria, murmură teroristul.

— Cum?

Nu veni nici un răspuns. Yasser Nidal strânse maxilarele pentru ca ultimii săi dinți să nu clănțăne.

— Ah, spuse calm Jonathan Groparul, încep micile probleme.

Tunisianul îl privea încăpățânat. Jonathan Groparul se aplecă, mâinile sale depărtară lamele foarfecelui, vârfurile se apropiară de urechea stângă a lui Yasser Nidal și se strânseră ca un maxilar de oțel. Urletul tunisianului ar fi scuturat pe unul mai puțin blazat decât Jonathan. Lobul urechii căzu pe jos și un jet de sânge roșu împroșcă gâtul prizonierului. Arsura atroce produsă de amputare îi tăia răsuflarea și îi făcea greață. El se scutură ca pentru a se debarasa de o muscă, proiectând sânge în toate direcțiile. Americanul se retrase repede.

— Înțelege, spuse el. Nu-mi place să eziți. Acum știi care-i tariful. Tu eziți, eu tai o bucățică. Tu taci, eu tai, până ce începi să vorbești. Așa că...

Yasser Nidal privea sângele care-i inunda umărul.

— Mă golesc de sânge, o să mor.

— Este foarte posibil, zise Jonathan Groparul flegmatic, dar nu imediat. Poate într-o oră și jumătate, după părerea mea, dacă eu nu mai fac nimic.

Yasser Nidal începu să vorbească foarte repede.

— Noi am venit cu autobuzul de Tebessa, dându-ne drept o echipă algeriană de fotbal.

— Erați unsprezece?

— Doisprezece, toţi cu acte algeriene.

— Şi pe urmă?

— Autobuzul ne-a dus până la Tunis. Ne-am întâlnit într-un anumit loc cu un bărbat care nu ne-a spus numele său şi ne-am despărţit în grupe de câte doi. Nu i-am revăzut niciodată pe ceilalţi.

— Unde ai locuit după ce ai ajuns aici?

— Într-un apartament, pe strada Mongi Slim.

— La ce număr?

— Nu ştiu. Vă jur. Era la al patrulea etaj. O casă veche. Pot să vă duc acolo...

Era desigur o ascunzătoare închisă, fără interes. Jonathan continuă:

— Cum ţi-au parvenit instrucţiunile?

— Prin telefon.

— De la cine?

Yasser Nidal îşi înghiţi saliva. Părea să se fi obişnuit cu sângele care-i curgea din ureche. De data asta, Jonathan acţiona încă şi mai repede.

Cu o pocnitură seacă, foarfecele se închise pe celălalt lob al urechii care se dezlipi şi căzu, însoţit de un urlet dement al tunisianului.

— De la Fouhaidi.[1]

— Cine-i acest Fouhaidi? Un bărbat sau o femeie?

— O femeie.

— Spune-mi tot ce ştii despre ea...

Cu toată durerea sa, Yasser Nidal tăcu din nou. Atunci, Jonathan Groparul, fără să repete întrebarea, începu un dans macabru în jurul lui atacându-l cu vârful foarfecelui său cu rapiditatea unui ţânţar. O bucată de nas, zbură, apoi sfârcul unui sân, în fine extremitatea inelarului stâng. Tunisianul ţipa fără încetare, cu ochii ieşiţi din orbite. Era o baie de sânge, un măcel. Jonathan se opri la fel de repede precum începuse şi se aplecă asupra victimei sale aproape mută, căreia îi curgeau balele, acoperită de sânge şi sudoare.

— Tu ştii că nu-mi plac tipii ca tine, spuse el, cei care sunt în stare să arunce bombe în mulţime... În acest moment, încerc să mă stăpânesc.

---

1. Micul leopard (n.a.)

Tranzistorul continua să transmită detalii atroce...

— Este o libiană, murmură Yasser, nu-i știu numele, jur pe Allah. Ea este cea care mi-a dat explozivul. M-ar fi omorât dacă n-o ascultam.

— Unde te-ai întâlnit cu ea?

— La bazarul El Attarine, există un magazin de parfumuri. Mă aștepta acolo. Este foarte frumoasă. N-am văzut-o decât o singură dată. După ce fac treaba, plec cu avionul în Algeria. Am bilet. Dumneavoastră l-ați văzut...

El insista asupra acestui lucru, ca și când asta i-ar diminua răspunderea. Jonathan știa că el spune adevărul. Îi era prea frică și prea rău și asta corespundea modului cum se organizează asemenea operațiuni.

— Unde sunt ceilalți?

— Jur pe Allah că nu știu. Să mor dacă mint...

— Cunoști pe un oarecare Fahd Belkacem? Un algerian.

— Nu, pe cuvânt. Jur! Vă rog îngrijiți-mă, o să mor, o să mor...

El avea două tăieturi simetrice care formau pe pieptul său niște bretele de sânge. Jonathan se făcu că nu aude.

— Tu ești un bun profesionist, spuse el pe un ton fals admirativ. Unde te-ai antrenat? Genul ăsta de muncă e dificil.

— În Libia, murmură rănitul.

— Te-ai antrenat timp îndelungat?

— O lună. Eu conduceam în fiecare zi o mașină cu explozivul lipit dedesupt cu o rășină specială care trebuia să reziste la șocuri și căldură.

— Foarte bine, foarte bine.

Dându-și seama că vorbise prea mult, tunisianul tăcu. Jonathan Groparul continuă:

— Și ai venit chiar pentru treaba asta, nu? După care ce făceai, plecai?

Americanul era pe punctul de a-și forma o idee despre prada lui. Era un simplu executant care venise pentru o treabă anume. El avea biletul de avion în buzunar și nu știa nimic mai mult despre complot. Era o mașină de omorât oameni. Șefii lui fuseseră destul de inteligenți pentru a așeza un perete etanș între el și ei.

Yasser Nidal îl fixa pe american cu o privire patetică. Jonathan Groparul nu mai avea chef de joacă. Cu un gest de scârbă, el aruncă foarfecele de tăiat trandafiri.

Yasser Nidal scoase un țipăt oribil.

— Așteptați, mai știu încă multe lucruri: amplasamentul lagărului unde m-am antrenat, numele celor care erau cu mine...

— Fata, spuse Jonathan Groparul. Știi unde-i fata asta?

Yasser Nidal rămase tăcut, încercând cu disperare să găsească o minciună plauzibilă, dar panica îi golea creierul. El îl văzu ca într-un coșmar pe american scoțând de sub cămașă revolverul cu țeava albăstruie. Cei doi bărbați se priviră câteva secunde. În privirea americanului nu exista nici măcar ură. El își spuse că-i făcea un cadou teroristului. Tunisienii l-ar fi făcut să plătească mult mai mult.

La ce bun? Morții nu-i răzbună pe morți. Privirea lui Yasser Nidal se schimbase, trăsăturile lui păreau să se fi alungit. El nu mai spunea nimic dar buzele și bărbia îi tremurau. „Clicul" piedicii îi păru un zgomot foarte puternic. Jonathan Groparul puse extremitatea țevii pe pieptul acoperit de sânge în dreptul inimii.

— *Sorry*, spuse el.

Explozia se auzi ca un tunet și șocul îl aruncă pe Yasser Nidal pe spate. Țipătul lui se confundă cu zgomotul. Având aorta spartă, el muri în câteva secunde. Americanul privi gânditor cadavrul agitat încă de câteva spasme nervoase și-și puse revolverul la centură. Lui nu-i plăcea să omoare, dar Yasser Nidal nu era o ființă umană. Când fanatismul înlocuiește morala până la acest punct, nu se mai pot aplica aceleași legi. După ce se va lăsa noaptea, el se va duce să abandoneze cadavrul într-o groapă de gunoi, că doar nu era să-l înmormânteze alături de bravii soldați americani care-și dăduseră viața pentru această țară.

* * *

Generalul Marchana arăta mai bătrân cu zece ani. Două riduri mari îi subliniau gura cărnoasă. Nici Richard Bubble nu se simțea mai bine. În ce-l privește pe Malko, el reușise să iasă din spitalul militar semnând o declarație de asumare de răspundere, dar avea în continuare migrene atroce, amețeli și contuzii multiple. Doar voința sa și câteva injecții îi permiteau să se țină pe picioare.

— Acest atentat este gravisim, spuse Marchana. Înseamnă o declarație de război și noi știm că aceasta dă semnalul declanșării unor evenimente foarte grave. Dacă nu reușim să le oprim, asta înseamnă sfârșitul Tunisiei, aceasta pe care o cunoaștem noi.

— L-ați identificat pe mort? întrebă Malko.

— Da, spuse șeful Serviciilor secrete. Este un compatriot din opoziția marxistă care fugise din Tunisia. El avea asupra sa un pașaport algerian.

— V-ați mai confruntat vreodată cu un atentat de acest fel? întrebă Malko.

— Nu. Este prea sofisticat pentru cei din opoziția noastră. Cred că a fost nevoie de participarea serviciilor europene. Nici măcar libienii nu sunt capabili să fabrice acest gen de mașini infernale. Nu am identificat încă explozivul. dar cred că vine din țările estice.

Malko îi comunicase generalului tunisian ceea ce știa el.

— Și Fahd Belkacem?

— Oamenii mei nu-l slăbesc deloc... Telefoanele îi sunt ascultate. Este imposibil de explicat această istorie. El continuă să ducă o viață în aparență normală, mergând la cocktailuri și la birou. Probabil nu-și va mai asuma alte riscuri acum când a tăiat pista care conducea la el.

— Ce sugerați în acest caz? întrebă Malko.

— Nu am nici o sugestie, mărturisi tunisianul. Datorită dumneavoastră, o parte din operație a fost contracarată dar nu bănuim care ar fi urmarea. Mă neliniștește ceva, Am primit confirmarea dispariției lui Salah Ben Ribai. După anumite zvonuri, el s-ar găsi în Tunisia. Mi-e teamă ca toate astea să n-aibă legătură între ele.

— Veți lua măsuri contra altor atentate posibile? întrebă Richard Bubble.

Generalul Marchana făcu un gest de neputință

— Ce măsuri? Noi ne aflăm în plin sezon turistic. Turiștii vor pleca ei înșiși, ceea ce ar însemna o catastrofă financiară. Este imposibil de prevăzut acest gen de atentate. Odată ce vom fi destabilizați, ei vor da lovitura finală. Din punct de vedere militar, nu putem face față. Dacă lucrurile se vor petrece în felul acesta, aliații noștri nu vor putea măcar interveni.

Spectrul descurajării le trecu pe dinaintea ochilor. Șeful stației C.I.A începu să se agite în sinea lui, gândindu-se la telexurile pe care

urma să le trimită, furios pe neputința lui. Generalul se ridică, ceea ce însemna sfârșitul întrevederii. Ajunși în ascensorul Ministerului Apărării, Richard Bubble îi spuse lui Malko pe un ton sumbru:

— Tot Tunisul vorbește de mașina capcană. Ei au marcat un punct foarte important. M-am dus să mă plimb puțin mai devreme prin bazare și lumea nu discuta decât despre asta. Ei se-ntreabă dacă nu cumva acesta este sfârșitul regimului. Burghezii stau la coadă ca să fugă din Tunis. Nu se mai găsesc locuri la avion. Ei pretind că pleacă în vacanță. Bătrânul Bourguiba nu-și dă seama de gravitatea situației. Trebuie găsită urma acestei fete.

— Și dacă l-ar fi răpit pe Fahd Belkacem, sugeră Malko, pentru a-l face să vorbească?

— Tunisienii nu vor accepta niciodată. Acesta ar fi un *casus belli.* Ei preferă să acuze Libia. Le este frică. Atunci când se vor trezi, va fi prea târziu.

— Poate că Jonathan a obținut vreun rezultat, spuse Malko. El a capturat un prizonier.

Americanul îl privi stupefiat timp de câteva secunde.

— Dumneavoastră vreți să spuneți că știați asta și nu i-ați relatat nimic lui Marchana? El va fi foarte furios...

— Așteptați, spuse Malko. Noi nu știm încă nimic. Dacă există ceva interesant, am să-i povestesc eu însumi. Pe moment vreau să dorm puțin la hotel, căci altfel o să-mi fie și mai rău.

Ei ieșiră din clădire și pătrunseră în valul de căldură.

— Vă duc la Hilton, propuse americanul. Mai am încă ceva să vă spun.

— Încă o veste proastă?

— Mă tem că da. Una din navele noastre ELINT [1] a interceptat niște mesaje ale armatei libiene. Se pare că două brigăzi de blindate, cele care au participat la aventura din Ciad, se mișcă spre frontiera tunisiană...

— Tunisienii nu sunt la curent?

— Nu este vina lor. Aceste mesaje circulă pe banda aleatorie, ceva foarte sofisticat. Cu materialul pe care-l au, le-ar trebui două luni pentru a decripta un astfel de mesaj. În acest moment, asta nu prezintă nici o valoare. Ei se mulțumesc să intercepteze comunicații

---

1. Electronic Intelligence (n.a.)

decriptate la eșalon de regiment sau de escadron, pe o foarte mică rază de acțiune. Noi avem în permanență nave de-a lungul coastei libiene. Ele au calculatoare puternice. Ne transmit tot ceea ce le pare „sensibil". Informația asta datează de ieri.

— Ce înseamnă asta după părerea dumneavoastră?

În mașină era o răcoare plăcută datorită aerului condiționat și Malko începea să se învioreze puțin.

— Poate nimic, poate un necaz mare. Colonelul este nervos în acest moment. Puțină presiune morală asupra Tunisiei n-ar prinde rău. S-ar putea să fie vorba despre vreo aplicație, sau o diversiune. Ar fi inoportună pentru Kadhafi invadarea Tunisiei în acest moment. Din punct de vedere politic ar fi o sinucidere. Bătrânul Bourguiba se bucură în acest moment de un prestigiu enorm în lumea arabă și chiar dincolo de ea. Eu știu că președintele Reagan n-ar tolera asta, la fel ca și francezii.

Malko era pe punctul de a-și pune creierii la lucru. Se adunaseră prea multe coincidențe: mișcările trupelor libiene, manevrele lui Tourya în vederea pregătirii unui atentat, liderul opoziției dispărut de la Paris și mașina capcană.

— Din punct de vedere militar tunisienii nu sunt în stare să reziste? întrebă el.

— Din păcate nu. În materie de armament, din motive de economie, cumpără ce-i mai slab. Ei dispun de un regiment de tancuri M.60, niște M 113, niște tancuri Kuirassier pe care nimeni nu le-a văzut încă la lucru și restul asemenea acestora. Noi tocmai le-am deschis un credit de optzeci și cinci de milioane de dolari, care nu reprezintă mare lucru. Radarele pe care le au ei la frontiera libiană nu sunt prea sofisticate.

Chevroletul oprise în fața Hiltonului.

— Țineți-mă și pe mine la curent, îi spuse Richard Bubble. Nu vreau să-l chem pe Jonathan.

Malko pătrunse în hol. În momentul în care urma să intre în ascensor, fu îmbrâncit de vreo șase mustăcioși cu mutre bune de spânzurat. El avu timpul necesar să vadă o dichdacha albă și un obraz ridat. În fața aerului său total nemulțumit, un funcționar îi șopti:

— Este delegatul Qatarului. El are închiriat o mare parte din etajul șase. Este un om foarte bogat și puternic. A investit mult în țara noastră. El a închiriat două apartamente pentru soțiile sale. Acestea

nu ies niciodată și sunt păzite de doi bărbați înarmați care se culcă în fața ușilor lor.

În vocea tunisianului se simțea o oarecare invidie. Malko se urcă în cel de-al doilea ascensor simțind un gust amar în gură. Cathy Miller îi rămăsese în inimă și-i simțea încă atingerea. Ea nu mai era decât o bucată de carne însângerată la morga din Tunis. Chiar dacă asasinul ei plătise, aceasta n-o putea învia. Ea era moartă, dispărută pentru totdeauna. Aceast lucru îi conducea gândul spre Leila Kadouni. Ea trăia încă și el voia să rămână în viață.

* * *

Malko luă un taxi pentru a se duce la Cartagina. Leila îl aștepta. El o găsi mai puțin șocată decât se așteptase. Remachiată, coafată, numai o oarecare umbră de panică indica ceea ce trăise mai devreme. Ei se instalară pe perne în grădină, în jurul veșnicului ceai fierbinte. La un magnetofon se auzeau melodiile lui Oum Khaltoum. Imediat, Malko scoase o fotografie din buzunar.

— Îl cunoașteți pe acest bărbat?

Leila Kadouni aruncă o scurtă privire și exclamă:

— Desigur! Acesta este Fahd Belkacem, un diplomat de la Ambasada Algeriei. Este un om încântător. El a fost la reședința Fauconnierilor la Hammamet. Chiar i-am arătat fotografia libienei pentru că el cunoaște toate fetele frumoase din Tunis.

— *Gott im Himmel!* zise Malko cu ochii cât cepele.

Cercul era închis. El se-ntreba cum de făcuseră adversarii lui legătura între el și Leila Kadouni, uitând că Tunisul este un oraș foarte mic. Atunci când îi explică totul tinerei femei, ea se albise la față.

— Vă iau cu mine, spuse el. Nici vorbă să vă las aici. Dumneavoastră sunteți în pericol de moarte. Cunosc eu pe cineva care vă poate proteja eficient.

Doar atunci când ajunseră pe drumul spre cimitirul U.S., îi explică unde o duce. Ea luase B.M.W.-ul său negru care valora trei sute de mii de franci la Tunis, cu 300% taxe vamale.

Jonathan Groparul îi aruncă o privire lacomă iar ea se uită invidioasă la mușchii acestuia. O instală în livingul lui și-l luă pe Malko deoparte.

— Micul ticălos nu va mai putea arunca pe nimeni în aer, spuse el. Mi-a povestit totuşi câte ceva înainte...

— L-aţi...

— Să nu spunem cuvinte mari, spuse Jonathan. În Vietnam se spunea totdeauna că vietcongii au reuşit să fugă. Asta s-a întâmplat şi de data asta. Înainte mi-a lăsat acest tub de cartuş.

Malko era prea şocat ca să facă o dramă din moartea teroristului. Din momentul în care Jonathan vorbise de bazarul El Attarine, el se-ntoarse în livingroom şi o întrebă pe Leila Kadouni:

— Cunoaşteţi bazarul El Attarine?

Ea îl privi surprinsă:

— Sigur! De ce?

— Acolo sunt mulţi negustori de parfumuri?

— Da, zise ea, mai mulţi. Cel mai bun însă este un bărbat bătrân, foarte cunoscut, ale cărei prăvălii există de un secol. De acolo se aprovizionează toată lumea. De ce?

Deodată Malko se gândi la mirosul care plutea în cokpitul lui *Shangry-la*, parfumul asasinei lui Ian Parker.

Tourya Soltane comisese probabil în sfârşit o imprudenţă.

Capitolul XIV

— Îl cunosc pe acest bătrân negustor. El se numește Khaled, spuse Leila Kadouni. Am cumpărat uneori parfumuri de la el. Pot să vă duc acolo.

— Să-l luăm pe Jonathan ca baby-sitter, sugeră Malko. Cred că pe moment nu aveți de ce vă teme, dar nu se știe niciodată.

Trecând pe la Hilton, el își luase pistolul extraplat. Încărcătorul conținea gloanțe cu viteză supersonică și, în ciuda calibrului lor modest, provocau răni la fel de grave ca și cele de calibru mare, deșirând în trecere toate țesuturile și doborând victima ca efect al undei de șoc. Cu bucăți mari de leucoplast confecționat în acest scop, el fixase arma în lungul pulpei piciorului drept pentru a o putea prinde ușor.

După ce-i dădură răgaz lui Jonathan Groparul să-și revizuiască artileria, ei plecaseră. Leilei nu-i trebuiră decât douăzeci de minute ca să ajungă la Tunis.

Împrejurimile Medinei erau pline de lume. Toate terasele cafenelelor erau pline de obișnuitele persoane care respectau postul Ramadanului stând în fața ceștilor goale, jucând domino pentru a uita de foame și de sete. Leila își parcă B.M.W-ul negru cu aer condiționat. Corpul său cărnos era îmbrăcat într-o rochie de pânză de un verde orbitor. Cu Malko la braț, ei pătrunseră în labirintul de bazare, vegheați de Jonathan. Acesta urca și cobora printr-o animație zgomotoasă, dar străzile erau de o curățenie uimitoare. Zece minute mai târziu, ei ajunseră la un butic minuscul așezat între un negustor de suveniruri și unul de bureți. Aici nu existau decât parfumuri și pe firmă era scris: „Fondat în anul 1885". Omul de la tejghea era contemporan cu magazinul, având barbișon cenușiu, un fes care fusese cândva roșu,

haine negre și mâinile incredibil de ridate. El se năpusti spre Leila Kadouni și-i sărută mâinile, apoi începu să-și etaleze cele mai bune esențe, pentru a impresiona cel mai bun „nas".

Leila îl lăsă să se amuze puțin, după care abordă în arabă subiectul care-i interesa. Temător, bătrânul se retrase în spatele tejghelei, luă fotografia Touryei ca și când ar fi fost un document porno, schimbă nenumărate perechi de ochelari cu lentilele sparte, după care o examină scoțând niște mici zgomote din gură și mișcând din cap ca un metronom defect. În final el o restitui și debită o lungă tiradă în arabă, tradusă imediat de Leila.

— Nu-și amintește prea bine. Crede că a văzut-o, dar nu e sigur. Ar trebui să se lămurească. În afară de asta, are vederea foarte slabă.

În orice caz, ochii lui obosiți făceau perfect diferența între un bilet de cinci dinari și o bucată de hârtie de ziar. El băgă în buzunar banii oferiți de Malko cu îndemânarea unei șopârle care vânează o muscă. Leila Kadouni insistă în arabă ca el să încerce s-o recunoască pe tânără.

Celălalt mototolea bancnota, părând să nu înțeleagă, înveselindu-se văzând cu ochii. În final, el îi strânse cu vigoare mâna lui Malko, îl stropi cu apă de colonie și-i promise că va face minuni.

— Ce i-ați povestit? întrebă Malko în timp ce străbăteau bazarul, urmați de Jonathan Groparul.

— Că dumneavoastră sunteți amorezat de această femeie și că doriți s-o întâlniți cu orice preț. Arabii sunt niște romantici. Acesta este un motiv pe care ei îl înțeleg. Am mai adăugat că dumneavoastră o veți copleși cu parfumuri...

— Credeți că va reuși? De ce a venit Tourya aici?

— Nu știu. Poate că are vreo ascunzătoare în bazar. Bătrânul este șiret. El cunoaște pe toată lumea de-aici. Oamenii vorbesc între ei. Tourya a fost probabil imprudentă. Inch Allah.

Ajunși afară, căldura îi învălui necruțătoare. Jonathan Groparul se urcă în B.M.W., leoarcă de apă.

— Trebuie să trec pe la mine, spuse Leila, să aranjez niște lucruri, mai ales dacă trebuie s-o găsesc pe Tourya.

— Foarte bine, spuse Malko. Îl păstrați pe Jonathan și eu iau un taxi. Sunt destul de mare ca să mă apăr singur.

El o privi pe Leila instalându-se în B.M.W. Femeia era o aliată bună pentru că trebuia să-și salveze propria-i piele. Ea știa că nimeni n-o va apăra de teroriști dacă aceștia nu erau neutralizați.

Malko cumpără niște ziare înainte să se urce într-un taxi condus de un arab volubil. Mașeta lui *Tunis Soir* evoca atentatul din Baie des Singes.

Viața continua să se scurgă lent într-o căldură care făcea imposibilă orice activitate. El urcă pentru a se odihni și a-și face un duș. Urechile încă-i mai vuiau și umerii îi erau presărați cu mici găuri datorate unor cioburi minuscule. Continua să resimtă efectul exploziei și, în final, căzu într-un somn adânc.

Telefonul îl trezi cu un mic țârâit aproape patru ore mai târziu. Având în vedere temperatura din cameră, era singurul lucru care mai putea țârâi. Legătura era încă și mai proastă ca de obicei și Malko recunoscu cu greutate vocea lui Leila Kadouni.

— Bătrânul de la bazar mi-a telefonat, îl anunță ea. El crede că a găsit ceva, dar nu vrea să vorbească la telefon. M-a sunat de la o cafenea. Trebuie să mergem să-l vedem după închiderea buticurilor. În timpul primei săptămâni de Ramadan, se închide la ora șase. Vreți să vin?

— Vorbește franceza?

— Da.

— Atunci rămâneți sub protecția lui Jonathan. Voi merge singur.

El își fixă din nou arma de piciorul său și se-mbrăcă. Chiar cu aparatul de aer condiționat nu puteai sta decât dezbrăcat.

Cu toate buticurile închise, bazarele erau parcă și mai sinistre. Lui Malko îi veni în minte Bazarul din Teheran în momentul pre-revoluției în 1962, în timpul misiunii sale în Iran [1]. Aici însă, stradelele erau mult mai înguste. Doar câteva magazine aparținând indienilor nemusulmani mai erau încă deschise, oferind calabalâcul lor turiștilor distrați.

---

1. Vezi SAS contra C.I.A. (n.a.)

El regăsi ușor baraca negustorului de parfumuri în bazarul El Attarine, chiar alături de cel al unui negustor de bureți, încă deschis. Obloanele verzi erau trase. Între cele două buticuri exista un spațiu în care și unui șoarece mort de foame i-ar fi fost greu să se strecoare.

Malko intră pe-acolo, ajungând la o poartă de lemn verde. El o împinse și ea se deschise scârțâind. În interiorul buticului era întuneric ca într-un cuptor. El întrebă încet în limba franceză:

— Este cineva aici?

Nu primi nici un răspuns. I se păru deodată că mirosul de parfum era neobișnuit de puternic. El pipăi, căutând un comutator și strigă din nou. De data asta el auzi un vaiet venind dintr-un colț al prăvăliei. În același moment, mâna sa simți forma rotundă a unui întrerupător pe care-l acționă și se aprinse lumina, dând la iveală un spectacol deprimant.

Etajerele erau golite de conținutul lor care era răspândit pe jos, ca și când ar fi fost căutat ceva cu furie. Zeci și zeci de fiole răsturnate și sparte, provocau mirosul îngrozitor, intoxicant care-l frapase pe Malko.

Bătrânul negustor de parfumuri zăcea întins pe burtă într-o baltă mare de parfum. Malko îl răsuci. Hainele îi erau impregnate și miroseau de-ți provoca greață.

Bătrânul abia mai respira cu gura deschisă și ochii sticloși. Pulsul îi era foarte rapid și neregulat, asemănător pulsului unui muribund. Îl examină repede, fără să găsească nici o rană. Deodată, simțindu-i respirația, el înțelese repede ce se petrecuse. Îl obligaseră să-și bea propriile parfumuri până ce el intrase într-o comă etilică mortală. Privindu-i de aproape gura, el zări tăieturi pe buzele sale și sânge care-i curgea din gingii. Îl scutură și încercă să-l trezească.

— Domnul Khaled! Domnul Khaled!

Bătrânul tunisian horcăi și rămase cu gura deschisă. Murise.

Malko se ridică cu cămașa lipită de omoplați de sudoare. Bătrânul fusese imprudent. Odată în plus, Tourya tăiase în mod sălbatic pista ce ducea spre ea.

El parcurse bazarul El Attarine fără să vadă pe nimeni. Întorcându-se, distinse două siluete care-l urmăreau de la distanță. Generalul Marchana îi dăduse doi îngeri păzitori. Aceasta nu era o măsură de precauție inutilă în ciuda pistolului lipit de gamba sa. Un

taxi îl duse la Hilton de unde începu din nou să dea telefoane pentru a-i avertiza pe tunisieni cu privire la noua lovitură a Touryei. El se simțea foarte vinovat pentru toate aceste morți. Vocea caldă a Leilei Kadouni îl învioră.

— Prietenul dumneavoastră este foarte drăguț. L-am instalat într-o cameră vecină cu a mea...

Era pentru prima dată probabil când Jonathan Groparul era catalogat drept „drăguț". Bucuria lui Leila fu de scurtă durată atunci când Malko îi povesti cele petrecute la bazarul El Attarine.

— Îngrozitor, spuse ea. Această fată este un demon. N-aș vrea să vă produc o iluzie falsă, dar cred că am de data asta o pistă serioasă.

— Ce?

— Nu vă spun încă. Mâine organizez o după-amiază cu prietenii la mare. Va fi foarte agreabil.

— Care-i legătura cu Tourya?

— Veți vedea. Întâlnirea e la Sidi-Bou-Said în port pe la amiază. pe vaporul care se numește *Nefta*. L-am închiriat pentru toată ziua.

Totul părea foarte misterios, dar lui Malko nu-i rămânea altă posibilitate. În orice caz, Leila Kadouni nu se dădea bătută.

Era sâmbătă și orașul se golea în favoarea Hammametului și plajelor. Oamenii erau din ce în ce mai nervoși și alarmele false privind existența bombelor se succedau, fapt care ținea poliția în stare de alertă. De undeva din Tunis, Tourya dirija toate astea, așteptând momentul propice pentru lovitura decisivă.

Sună telefonul. Era generalul Marchana.

— Nu l-am putut convinge pe Comandantul Suprem să părăsească Tunisul, îl anunță el. Vom întări garda în jurul său.

— Mansour face parte din dispozitiv în continuare? întrebă Malko.

— Da.

— Nu și-a amintit de nici un detaliu care să ne conducă la Tourya?

— Nimic.

— Atunci nu rămâne altceva de făcut decât să vă rugați lui Allah, sau cui vreți dumneavoastră.

După ce închise telefonul, Malko se așeză dezbrăcat pe pat și începu să reflecteze. Ceea ce se întâmplase până acum, erau incidente fără legătură cu scopul real al comandoului. Doar explozia mașinii capcană făcea parte din complot. Ce urmărea acesta?

Eliminarea fizică a lui Bourguiba și o lovitură de forță cu ajutorul Libiei și Algeriei...

El îmbrăcă o cămașă de pânză, își lipi revolverul de gambă și se pregăti să plece la Sidi-Bou-Said. Poate că frumoasa Leila Kadouni să-i aducă într-adevăr vești noi.

Vasul de croazieră era ancorat chiar lângă sloop-ul abandonat al lui Ian Parker. *Nefta* măsura douăzeci de metri lungime. Malko zări pe punte un valet îmbrăcat în alb, care servea Gaston de Lagrange și J&B, apoi o văzu pe Leila îmbrăcată într-un fel de sari cu un pahar de coniac în mână. Ea îi făcu un semn și imediat ce trecu puntea îl sărută tandră, murmurându-i la ureche:

— O să vă prezint spunându-vă doar prenumele. Pe acest vapor așa se obișnuiește. În afara echipajului, suntem șase la bord. Trei bărbați și trei femei. Bărbații se numesc Ahmed și Fuad. Celelalte fete sunt Monika și Fawzia.

— Este o orgie pe mare ? întrebă Malko puțin surprins.

Leila îi răspunse cu un surâs ambiguu.

— Fără vorbe mari! Fiecare face ce vrea. După dejun, personalul nu mai are dreptul să iasă din cele două cabine ale sale din apropierea bucătăriei, dacă nu este chemat.

— Ține cârma?

— Suntem ancorați. Marea e mereu foarte calmă.

Ahmed și Fuad păreau să coboare din „O mie și una de nopți", grași, cu ochii și mustățile negre, cu ceasuri cu diamante și atitudinea puțin disprețuitoare a miliardarilor din Golf. Ei nu vorbeau decât arabă și câteva cuvinte englezești. Monika era o blondă bine făcută de naționalitate nedefinită cu un piept impresionant ieșind dintr-un costum de baie făcut dintr-o bucată. Colega ei Fawzia era o falsă roșcovană cărnoasă, cu un nas cârn și niște ochi de târâtură.

Leila Kadouni se aplecă la urechea lui Malko.

— Dumneavoastră îmi veţi spune pe care o preferaţi. Aici dejunul este „à la carte". Foarte scump. Ei plătesc între o mie cinci sute şi două mii de dinari. După cadoul pe care mi l-aţi făcut, meritaţi cu prisosinţă asemenea invitaţie.

Aparent, musculatura lui Jonathan Groparul, o impresionase. Malko se pregătea s-o întrebe cu privire la Tourya, dar Leila îi luă vorba din gură.

— Am avut noroc, spuse ea, şi cred că am dat de urma Touryei. Unul din cei doi bărbaţi care sunt aici, Ahmed, ştie unde se ascunde ea, numai că nu vorbeşte prea uşor. Imediat după ce-o să bea, îl fac eu să vorbească.

— Dar de unde ştie?

Leila îi închise gura cu un sărut.

— Să mergem mai întâi pe punte. Am să vă povestesc imediat.

În faţa cockpitului, nişte imense perne albastre formau un vast dreptunghi ocupat deja de celelalte două cupluri. Malko se duse să se dezbrace în cabina din faţă. Un magnetoscop Akai cuplat la un televizor şi o grămadă de filme porno indicau că *Nefta* nu era la prima sa croazieră de acest fel. În costum de baie, Malko urcă din nou la aer liber şi se duse pe puntea din faţă.

Chelnerul le oferi nişte pahare enorme pline cu whisky. Cei doi arabi luară fiecare câte unul şi începură să bea ca şi când ar fi fost apă. Monika se-ntoarse spre Malko cu sânii dezveliţi şi-i întinse un tub cu cremă pentru bronzat.

— Vreţi să mă ungeţi peste tot? Pieptul mai ales este foarte sensibil. În aparenţă, ea nu ştia cui îi era destinată, doar dacă nu era special adusă pentru el. Degetele lui Malko alunecară pe pielea moale şi tânăra închise ochii, atunci când îi masă îndelung sânii mari. În acest timp, ei ridicară ancora.

Din momentul în care ieşiră din port, Monika se dezbrăcă de costumul alb de baie, dând la iveală un corp incredibil de bronzat, cu un păr pubian tuns în formă de inimă. Cei doi arabi priviră cu ochii ieşiţi din orbite. Tânăra se aşeză pe burtă, arătând nişte fese în stare să facă să explodeze şi un eunuc şi îl rugă cu voce suavă:

— Puneţi vaselină şi aici.

Pentru a nu fi mai prejos, Fawzia se dezbrăcă și ea de costum și-i ceru companionului ei să-i facă același serviciu.

Vasul mergea cu viteza de cincisprezece noduri. După ce-și îndeplini datoria, el își abandonă partenera și se duse s-o caute pe Leila Kadouni.

El coborî scara care ducea spre cabina din față și o găsi în costum de baie. Fără să spună vreun cuvânt, ea se lipi de el, îl sărută cu mâinile înlănțuite de gâtul lui...

— Sunt tristă că trebuie să vă părăsesc, dar trebuie să-l fac să vorbească. Monika este o companie foarte agreabilă. Ea n-o să vă decepționeze.

— Dumneavoastră organizați deseori asemenea croaziere?

Leila Kadouni se depărtă de el gâfâind, cu un surâs vesel.

— De fiecare dată când găsesc clienți capabili să plătească și fete bine dresate. Dumneavoastră nu vă puteți imagina câți oameni renumiți din Tunis au fost pe acest vapor. Vom lua masa în câteva minute. Adevărata sărbătoare va începe mai târziu. Oamenii din Golf totdeauna se aprind mai greu.

În genunchi pe pernele de pe puntea din față, cu gura deschisă suflând ca niște foale de forjă, Fuad o sodomiza pe Fawzia ca un nebun. Aceasta, cu fesele foarte ridicate, cu mâinile grăsuțe crispate de coapsele partenerului ei și cu capul pe perne, puncta supliciul cu niște mici țipete complice care voiau să exprime o plăcere incredibilă.

Monika contempla spectacolul fumând, mângâindu-l distrată pe Malko cu mâna cealaltă. Deodată, ea se aplecă și îi luă sexul în gură cu o încetineală exasperantă, fără să-și lase țigara. Fuad galopa în linie dreaptă, coapsele sale lovind cu toată viteza fesele strânse ale Fawziei. El își exprimă plăcerea cu un țipăt de vier, apoi se prăbuși peste partenera sa frământându-i sânii ca un bolnav obscen și hidos.

Fawzia așteptă puțin și apoi se strecură spre cockpit, lăsându-l să-și savureze plăcerea. Monika își continua munca sa de nevăstuică cu o abilitate meritând cu prisosință trei stele. Ea se întrerupse pentru a-l întreba politicoasă pe Malko cu o voce voit răgușită și joasă:

— Cum vreți să ejaculați? În abdomenul meu? În gura mea?

Fața ei nu exprima nimic. Malko nu se putu abține să nu întrebe:

— Dar dumneavoastră?

Ea surâse absent:

— Nu asta este problema. Eu sunt aici pentru plăcerea dumneavoastră.

— Atunci faceți cum vă place, insistă Malko.

Gura coborî din nou spre sexul lui, dar, de data asta una din mâinile ei îi dispăru între picioare și foarte repede, el își dădu seama că ea se mângâia cu furie, cu ochii închiși.

Ea se întrerupse pentru a-i spune privindu-l în ochi:

— O să juisezi în gura mea, apoi mă vei viola.

Aplecându-se din nou asupra lui, ea își începu felația îndrăcită, până ce el simți un formidabil val de plăcere ce urca pe coloana vertebrală. Imediat, Monika îl strânse violent de testicole ca pentru a-i extrage ultima picătură de lichid seminal.Revenit la viață, Fuad îi privea cu ochii dilatați spunându-și că el a fost acela care n-a ales bine. La rândul lui, el părăsi puntea din față pentru a se duce pe puntea din spate unde se refugiase Fawzia.

Brusc, Monika lăsă din gură sexul lui Malko și se-ntoarse oferindu-i fesele, pe care el nu avea nici o poftă să le refuze, îmbătat încă de plăcere.

Imediat, ea începu să țipe cu o voce de nerecunoscut, cu unghiile zgârind pernele. Aproape în același timp, apăru Leila Kadouni cu picioarele goale înfășurată cu o bucată de mătase în jurul șoldurilor, mai mult demachiată. Ea îi aruncă lui Malko o privire tandră, apoi schimbă câteva cuvinte în arabă cu Monika.

— Se pare că ești o brută, îi spuse ea lui Malko.

Ea râse.

— Este o persoană complicată. Sper că ați păstrat puțină forță și pentru mine.

— Credeam că dumneavoastră sunteți ocupată, spuse el.

— Am aflat ce voiam de la Ahmed. Acum vreau să mă dezintoxic de porcul ăsta...

— Știți unde se găsește Tourya?

— Da.

— Unde?

Ea avu un surâs gurmand, nesătul.

— Ce-mi dați?

Femeia dispăru din nou în interiorul vasului. Din spate se auzi un țipăt sălbatic. Era vocea Fawziei. Fuad se pusese din nou pe treabă.

Malko zări deodată o mică șalupă rapidă care venea direct spre ei, cu mai mulți bărbați la bord. Dintr-o săritură, el o părăsi pe Monika și se îndreptă spre cockpit. El o găsi acolo pe Leila îngenunchiată pe mochetă și cu sexul lui Ahmed în gură. Ea ridică spre Malko o privire întrebătoare.

— Așteptăm musafiri? întrebă el.

Leila Kadouni nu avu nici măcar timpul necesar să răspundă. Se auziră niște detunături și o parte din parbriz se volatiliză sub lovituri.

Capitolul XV

Instinctiv, Malko se aruncă pe mocheta cockpitului, trăgând-o pe Leila după el, ceea ce le prinse bine. O a doua rafală mătură îndelung deschiderile laterale acoperindu-i cu resturi de geam și pulverizând radarul. Ei auziră strigăte pe punte, niște tropăituri de picioare goale și ușa laterală culisă trasă cu violență de Fuad care avea ochii ieșiți din orbite. Arabul deschise gura, tuși vomitând un jet de sânge și se prăbuși de-a curmezișul ușii cu spinarea găurită de mai multe proiectile. Leila Kadouni scoase un țipăt de oroare.

— Ce-i asta, sunt nebuni?

Ea vru să se ridice, dar Malko o forță să rămână la pământ.

— Unde este radioul? întrebă el. Trebuie să chemăm ajutoare. Aceștia sunt oamenii din comandoul lui Tourya. Eram sigur că vor încerca din nou ceva. N-aveți arme la bord?

Ahmed, trântit lângă ei, dădea peste cap ochii înnebunit. El o apostrofă pe Leila în arabă și ea îi răspunse cu o frază seacă. Afară se lăsase liniștea. Ce se întâmplase cu Monika și Fawzia?

Leila era palidă ca o moartă. Ea negă din cap:

— Nu. Dumneavoastră sunteți înarmat?

— Da, spuse Malko. Am un pistolet, dar ei au arme de război, așa că nu le putem face față.

El încercă să vadă ce se întâmpla pe puntea din față, ceea ce fu imposibil. Atunci strigă:

— Fawzia, Monika! Nu vă mișcați. Rămâneți culcate la pământ.

Dar din păcate nu primi nici un răspuns.

— Radioul nu merge, spuse Leila. Dealtfel, ei n-au nici o vedetă de intercepție. Trebuie să ne descurcăm singuri.

— Bine, spuse Malko. Spuneți echipajului să ridice ancora. Aceasta este singura noastră șansă.

Mergând în patru labe, Leila Kadouni ajunse în spatele cockpitului, apoi în micul coridor care deservea cabinele echipajului și bucătăria. Malko ciuli urechea. La exterior nu se mai auzea zgomot de motor, numai clipocitul apei care se lovea de cocă mai spărgea liniștea. Mai ales, nu trebuia ca agresorii să pună mâna pe vas pentru a-i captura. Deodată pe punte se auziră niște țipete de femeie, acoperite de o nouă rafală. Țipetele se opriră brusc, înlocuite de gemete groaznice, apoi se auzi zgomotul unui motor puternic.

Malko percepu o discuție violentă în arabă, apoi Leila reveni, mergând tot în patru labe.

— Nu vor să se miște. Le este frică, ne urăsc.

Nu era momentul să facă agitație socială.

— Mă duc să-mi iau pistoletul și să încerc să ridic ancora. Nu vă mișcați!

El se-ndreptă cu toată viteza spre cabina din față unde se dezbrăcase. Era o răcoare plăcută și magnetoscopul Akai continua să transmită filme porno. Își luă pistolul și-i ridică piedica apoi ridică puțin un oblon și se apropie cu precauție. El zări un speed-boat de tip Riva.

Acesta se îndrepta spre *Nefta*. Pe puntea din spate stătea un bărbat în costum de baie de culoare închisă cu ochelari negri ținând în mână un pistol mitraliară skorpio. Un al doilea, cu pieptul protejat de dulii de pânză pline cu încărcătoare îngenunchiat pe puntea din față, ținea îndreptat un Kalașnikov spre vasul Leilei. El mai purta o centură militară de pânză de care atârnau mai multe grenade. Dar ceea ce-i produse panică lui Malko fu un colac mare de coardă de tipul celei utilizate pentru a-i culege pe naufragiați, terminat cu cârlige enorme.

Ei se pregăteau să captureze *Nefta* prin abordaj. Dacă ajungeau la bord, Malko și Leila erau pierduți.

Șalupa se pregătea să manevreze pentru a se apropia de *Nefta*. Malko distinse un al treilea bărbat ghemuit pe planșeul Rivei, meșterind ceva. Toți purtau veste antiglonț peste costumele de baie. Era o adevărată expediție militară.

Speed-boat-ul mergea acum aproape paralel cu vaporul. Nu le mai rămânea decât să facă câteva manevre pentru a fi bord lângă bord și pentru ca să poată lansa coarda. Pe urmă ar urca la bord și ar curăța totul cu o grenadă.

Grăbit, Malko încercă chepengul hubloului. Acesta nu fusese deschis de mult timp și refuza cu încăpățânare să se miște. Servindu-se de pistol ca de un levier, el reuși să-l dea deoparte. Din păcate scârțâitul groaznic al acestuia, atrase atenția oamenilor de pe șalupă. Malko apucă să tragă doar un foc la nimereală și o rafală de skorpio mătură coca. Niște gloanțe pătrunseră în cabină spărgând un tablou și se înfipseră în perete. În același moment, Ahmed, cu ochii ieșiți din orbite, coborî scara și se precipită spre Malko încercând să-l dezarmeze.

— *Give them the money. Don't fight!* [1]

Malko îl împinse cu putere și îi strigă:

— *They don't want the money, they want to kill us...* [2]

Îngrozit, arabul se trânti pe pat, pradă unei crize de nervi. O altă rafală se auzi și un glonte șuieră în interior. Malko ratase surpriza. Prudent, el închise hubloul la loc și-l zăvorî. Adversarii lor puteau arunca pe acolo o grenadă incendiară. Apoi se năpusti pe scară. Leila era în aceeași poziție, lungită pe mochetă. Corpul lui Fuad zăcea de-a curmezișul ușii. Briza marină mătura cockpitul, pătrunzând prin geamurile sparte. Nu venea nici un semn de la Fawzia și Monika.

— Încearcă să ne prindă la abordaj, spuse Malko. Trebuie să mergem înainte. În continuare echipajul nu vrea să ne ajute?

— Nu, spuse Leila. Fawzia este rănită. O aud strigând. Este oribil.

---

1. Dați-le banii. Nu vă bateți cu ei (n.a.)

2. Ei nu vor banii, vor să ne omoare (n.a.)

— Nu putem merge s-o căutăm, spuse Malko. Este prea periculos. Ei țin puntea sub foc. Știți cum să faceți să meargă vaporul?

— Da.

— Bine! Eu voi încrca să merg în față ca să detașez lanțul ancorei. Porniți motoarele. Când eu voi striga O.K., accelerați. Trebuie să fim la fel de rapizi ca și ei. Eu trec în partea cealaltă.

El culisă încet poarta de la tribord și aruncă o privire. Nu văzu nimic. Șalupa se găsea la babord. El se strecură repede afară și protejat de masa cockpitului și de puntea din față își continuă înaintarea, ghemuit. Marea era absolut pustie în jurul lor. Ei își aleseseră bine locul agresiunii. Deodată auzi o exclamație în arabă și se-ntoarse: Riva tocmai le dăduse ocol cu viteză redusă. Omul cu kalașnicovul era în picioare în echilibru, cu coarda în mână pregătindu-se s-o lanseze. Malko și el se văzură în același moment.

Malko acționă primul, învârtindu-se în jurul axei sale, pentru a se pune la adăpostul punții din față și trăgând în același timp. Celălalt scoase un țipăt, se clătină și se prăbuși încolăcit în coardă. Imediat, un alt kalașnikov deschise focul măturând flancul vasului în locul în care Malko se găsea cu câteva clipe mai devreme. Așchii de lemn săriră în toate direcțiile și gloanțele ricoșau pe bastingaj. Malko se trezi deodată nas în nas cu Monika, cu ochii mari deschiși și cu corpul ciuruit de gloanțe. Unul dintre degetele mici îi fusese smuls de gloanțe.

În spatele lui se auzeau interjecțiile furioase ale agresorilor pregătindu-se să sară în ajutorul colegului lor. Lăsând din mână arma care-l încurca, Malko se târî până la lanțul ancorei și se lungi la adăpostul cabestanului.

El apăsă pe declanșator și motorul electric porni. Cu o cuminte și exasperantă încetineală, lanțul începu să urce, verigă după verigă. În spatele lui urletele se întețiră. Niciodată n-ar fi avut timpul necesar să ridice ancora, care era prea adânc înfiptă. Deja Riva se apropia într-un val de spumă. Cu coada ochiului, Malko avu timp să vadă coarda în dezordine și pe cel pe care-l lovise, lungit pe spate. Apoi, el se aruncă de

partea cealaltă a punții, în chiar momentul în care kalașnicovul începea să tragă iar. Gloanțele începură să ricoșeze lovindu-se de lanț cu niște țiituri puternice, ciuruiră nițel mai mult puntea și deodată ancora încremeni.

Un proiectil lovise motorul electric.

Sub acel potop de gloanțe, nu era posibilă remedierea defecțiunii. Malko își recuperă din mers arma și alergă ghemuit spre poarta culisantă de la babord. El se opri brusc. Fawzia, rănită, era culcată în pasajul îngust, cu corpul îndoit și cu trei gloanțe în spate din care unul în șale.

Malko o ridică iar ea urlă de durere. Deja speed-boat-ul se pregătea să manevreze. Lui Malko nu-i rămâneau la dispoziție decât câteva secunde. Adunându-și toate forțele, el o trase pe rănită spre ușă. Ea începu să urle neîntrerupt. Malko strigă cu toată puterea ca să acopere cu vocea sa zgomotul:

— Leila, deschide repede!

Riva tocmai sosise în spatele său. Se temea ca tânăra femeie să nu-l audă, sau să nu cumva să-i fie frică să deschidă. El se-ntoarse și ținând pistoletul cu ambele mâini îl ochi pe skipperul Rivei. Acesta îi văzu gestul și făcu un salt brusc într-o parte, care-l împiedică pe omul cu kalașnicovul să tragă. Poarta culisă în sfârșit și Malko pătrunse în interior, trăgând-o pe Fawzia, într-un concert de vaiete. Leila închise imediat și întrebă:

— N-ați putut ridica ancora?

Ahmed revenise în cabină. Culcat sub masă, alb de frică, el se uita când la cadavrul prietenului său, când la Fawzia. Din păcate nu putea fi de nici un ajutor.

— Lanțul ancorei s-a înțepenit, spuse Malko. Trebuie să plecăm totuși, pentru că ne vor da foc dacă vor vedea că nu ne pot aborda. Dacă vaporul este incendiat și suntem pe mare, ei ne vor vâna ca pe porumbei.

— Dar ancora?

— Să vedem ce putem face! Încercați s-o duceți pe Fawzia în cabină împreună cu Ahmed. Ea va fi mai la adăpost.

Sfârșitul frazei sale fu acoperit de detunături. Gloanțele zburau peste tot și terminară de pulverizat ultimele geamuri. Compasul zbură făcut țăndări și o bucată din cârmă i se înfipse lui Malko în braț. În picioare pe Riva, asasinul îi împroșca cu gloanțe. Uitându-se cu coada ochiului, Malko înțelese manevra. Un al doilea era acum în spate și se pregătea să lanseze coarda. El însuși nu putea riposta, fără să-și asume un risc mortal.

Încercând să rămână în afara zonei tirului de pe Riva, el se aplecă doar atât cât să pornească motorul. Auzi în sfârșit zgomotul dieselului cu un sentiment de ușurare. Comanda fiind la punctul mort, el acceleră, apoi reveni la minimum. Mai multe gloanțe zburară în jurul capului său și Leila care urcase în cabină strigă:

— Au agățat coarda.

Malko se întoarse. Trei cârlige erau prinse de bastingaj. Era o chestiune de secunde. El apăsă pe demarorul celui de-al doilea motor, deoarece cu unul singur n-ar fi avut suficientă putere să smulgă ancora. Motorul nu voia să pornească. El reîncepu. Sudoarea îi șiroia pe frunte, așteptându-se la fiecare secundă să vadă apărând un cap la nivelul punții. Motorul tot nu voia să pornească. Era pe punctul de a-l îneca.

Disperat, el declanșă marche arrierul și împinse gazul la fund pentru a mai câștiga câteva secunde. Vaporul avu o mișcare de recul și frână într-un urlet de motoare, reținut de ancoră, dar oamenii de pe Riva nu putuseră să sară pe coardă.

— Apăsați pe butonul galben pentru a cupla ambele motoare, strigă Leila din spatele lui.

Malko privi tabloul de bord și-i trebuiră mai multe secunde pentru a repera butonul galben, după care apăsă pe el. Ambele motoare fiind la „neutral" el acceleră, apoi opri. Turometrul motorului drept urcă în fine brusc și coborî din nou stabilindu-se la o mie. Cele două motoare funcționau.

— Țineți-vă bine, ordonă el.

Malko nu putea să vadă Riva. Ridicând brațul, el apucă în mâna dreaptă comenzile motoarelor și accelerа în același timp,

dezlănțuind puterea la maximum. În ciuda inerției greutății sale, vaporul făcu un salt înainte. Malko pândea momentul în care lanțul ancorei va fi întins la maximum. Ce se va întâmpla?

„Bum". Se auzi o explozie, urmată de mai multe pocituri seci, apoi un șoc care scutură tot vaporul. Lângă el, Leila scoase un urlet. Malko crezu o secundă că o grenadă atinsese cockpitul, apoi *Nefta* țâșni înainte cu entrava afară din apă. Reușise deci. Ieșind din adăpostul său, el se aplecă peste punte și înțelese ce se-ntâmplase.

Sub presiunea motoarelor, lanțul, agățat de ancoră și de cabesta, mai întâi măturase o parte din bastingaj, apoi se rupsese iar bucata care a rămas agățată de *Nefta* lovise colțul cockpitului.

Cabestanul fusese în parte smuls cu puntea din față, dar ambele motoare mergeau rotund. Într-o jumătate de oră aveau să ajungă la Sidi-Bou-Said. Malko privi la Riva imobilă, a cărei siluetă se micșora. Deodată, din cockpit, Leila scoase un urlet și întinse brațul spre cealaltă parte a vaporului.

— *Chouf! Chouf!*[1]

Din cauza emoției, ea începuse să vorbească în arabă. Malko urmări direcția privirii sale și simți că i se urcă un nod în gât. Coarda era în continuare agățată de bastingaj în spate. Tocmai apăruse un cap, la nivelul punții, urmat de țeava unei arme. Ei îl luaseră pe unul din agresori. Acesta din urmă se cățără la bord, dând la iveală o centură de care atârnau mai multe grenade.

El putea să incendieze vasul și să-i omoare pe toți, apoi să se alăture complicilor lui care soseau deja. Malko înmărmuri. Pistoletul său rămăsese în cockpit.

Bărbatul, un arab tânăr, se ridică, ținând kalașnikovul la coapsă, agățat de umăr cu o curea și îi făcu semn lui Malko să ridice mâinile. El avea poftă să se amuze. Malko nu ezită decât o fracțiune de secundă. La această distanță, o rafală îl putea tăia în două. În depărtare, el vedea cum Riva se apropia în

1. *Privește! Privește! (n.a.)*

viteză. Tot ce făcuse, nu servise la nimic. El urma să moară împreună cu supraviețuitorii vasului. Liniștit, arabul, cu arma fixată pe coapsă, luă o grenadă de la centură și îi trase cuiul. Malko zări banda roșie indicând că e un proiectil incendiar.

Omul ridică brațul ochind panoul din spate unde se găseau motoarele. Totul urma să sară în aer.

Capitolul XVI

Malko studia mișcările asasinului, spunându-și că orice ar fi trebuia să încerce ceva. Lui îi rămânea o șansă la zece mii să recupereze grenada din zbor și să moară câteva minute mai devreme decât era prevăzut. Cu un nod în gât, el se aruncă înainte. În loc să arunce grenada incendiară, atentatorul o mută în mâna stângă și cu dreapta, îndreptă țeava kalașnicovului spre Malko și apăsă pe trăgaci. La distanța aceea își putea permite să tragă fără să ochească.

Exact în clipa în care apăsa pe trăgaci, vaporul păru să se năpustească înainte ca și când s-ar fi lovit de un obstacol invizibil, reducând viteza de la douăzeci de noduri la două sau trei. Frânarea fu atât de bruscă, încât asasinul, dezechilibrat, fu aruncat înainte, apăsând pe trăgaciul armei, dar rafala se pierdu în aer. El se lovi de bastingaj, pivotă în jurul său și, fără să scape grenada din mână, el căzu pe sub panoul din spate al cabinei cruiserului.

Malko, el însuși dezechilibrat, trebui să se țină de ușa cockpitului pentru a nu cădea. Se auzi o explozie surdă în siajul vasului. Grenada tocmai explodase, sfârtecându-l pe proprietarul său. Malko pătrunse în cockpit și se lovi de Leila. Ea fusese aceea care avusese prezența de spirit să reducă turația motoarelor.

În cea mai mare grabă, el readuse puterea motoarelor la maximum și vaporul porni din nou cu toată viteza. Riva, cu doi oameni valizi la bord, îi urmărea. Pe moment, Malko se mângâie cu speranța că vor opri pentru a recupera rămășițele prietenului lor, dar nu schițară nici un gest nici când trecură

peste pata roșie marcând locul unde acesta fusese sfârtecat. El se întoarse spre Leila Kadouni.

— Mergeți și spuneți echipajului să degajeze coarda. Aceasta ne stânjenește.

Ea se duse în spate. Reapăru capul lui Ahmed la nivelul scării, privindu-l plin de oroare.

— Au plecat?

— Da, spuse Malko. Ce fac fetele?

Arabul răspunse cu o mimică foarte expresivă:

— Rău, foarte rău.

— Duceți-vă și aveți grijă de ele, îi spuse Malko.

Arabul coborî din nou. Leila sfârșise prin a reuși să convingă echipajul să iasă din ascunzătoare. Ei se îndreptară spre partea din spate pentru a degaja coarda. Malko schimbă ușor direcția, îndreptând vasul spre Sidi-Bou-Said. Ei reușiseră să se îndepărteze la o distanță de cinci mile nautice. Malko ieși pe punte, sărind peste corpul nefericitului Fuad și se învioră când vântul îi mângâie ușor fața.

Vaporul arăta jalnic cu geamurile ciuruite de gloanțe. Era o minune faptul că motoarele nu fuseseră încă atinse. El se uită în urmă și simți un nod urcându-i-se în gât de spaimă.

Riva se năpustea direct spre ei, lăsând în spate o dâră de spumă albă. Era ca un fus lung cu motoare de patru sute de cai putere, capabile să-i imprime o viteză mai mare de treizeci și cinci de noduri, în timp ce ei abia reușeau să depășească douăzeci și cinci, admițând că motoarele n-au avut de suferit atunci când smulseseră ancora. În mod cert, Riva urma să-i ajungă înainte să sosească la Sidi-Bou-Said, sau, în cel mai bun caz la intrarea în port, iar Malko nu avea decât pistoletul său și câteva cartușe. Ei aveau de-a face cu un comando sinucigaș, gata să meargă până la sacrificarea vieții lor pentru a-și îndeplini misiunea, lucru dovedit de înverșunarea lor. Dealtfel, ce ajutor le putea da postul de poliție din Sidi-Bou-Said format din trei polițiști? Aceștia nu dispuneau decât de arme ușoare și nici o vedetă de interceptare. Cea mai apropiată era la Bizerta, la depărtare de două ore de mers pe mare... Ei puteau să dea liniștiți foc portului și să-i lichideze pe Malko și pe Leila. Aceasta i se alătură privind spre ambarcațiunea urmăritorilor

lor. Malko asculta temător zgomotul produs de motoare. I se părea din când în când că percepe câte un rateu.

Riva se apropia. I se vedea doar lunga etravă galbenă ridicată ca un rechin. Cei doi oameni la adăpostul cockpitului erau invizibili. A trage cu pistoletul asupra cocii, ar fi fost ca și cum ai ataca un rechin cu praștia.

Distanța dintre cele două ambarcațiuni se micșora văzând cu ochii. Malko privi din nou spre coastă. Reședința Ambasadei Statelor Unite se zărea pe o colină la est de Sidi-Bou-Said. Poate că diplomatul urmărea în acest moment cursa dintre cele două bastimente, modestă distracție de acest sfârșit de după-amiază.

Malko era sigur acum că mergând spre Sidi-Bou-Said, mergea spre o moarte sigură, admițând chiar că ceilalți nu-i vor ajunge înainte. Contra armelor și grenadelor lor, ei nu aveau nici o șansă. Deodată, Malko luă cârma și o întoarse spre babord, schimbând direcția cu treizeci de grade. Leila tresări.

— Ce vreți să faceți?

— Pun cap compas spre Palatul din Cartagina, îi explică Malko.

Leila Kadouni îl privi stupefiată.

— Dar aceea este o zonă formal interzisă navigației. Gărzile sunt autorizate să tragă fără somație asupra navelor care pătrund în această zonă interzisă.

— Tocmai de aceea, explică Malko. Ei vor trage asupra noastră dar și asupra urmăritorilor noștri și cum noi suntem, datorită dimensiunilor vasului nostru, mai bine protejați decât ei, avem o șansă mai mare să ieșim din încurcătură. S-ar putea ca urmăritorii noștri să renunțe. În orice caz, vor avea de-a face cu adversari mult mai serioși.

După ce termină de efectuat manevra de schimbare de direcție, Malko privi cum creșteau dimensiunile esplanadei de ciment care proteja reședința șefului statului. Mai erau până acolo doi kilometri, dar deja el vedea niște soldați fugind în toate direcțiile. Gărzile observau în permanență marea cu binoclul. Schimbarea de direcție nu trecuse neobservată. Riva făcu și ea aceeași manevră. Distanța care îi despărțea se micșora neîncetat. Malko o avertiză pe Leila:

— În mod sigur vor trage asupra noastră. Duceți-vă în cabină alături de ceilalți. Înainte însă, mergeți și-mi aduceți cămașa. Am s-o agăț în față ca să încerc să-i fac să-nțeleagă că n-am intenții dușmănoase.

Leila dispăru în interiorul *Neftei* și apăru cu cămașa lui Malko. Acesta o legă de antena-radio și reveni la cârmă.

Echipajul plecase din nou să se adăpostească în partea din spate. Malko nu scăpa din ochi pregătirile de luptă care se efectuau la sol. Deodată detunături seci acoperiră zgomotul motoarelor. Riva accelerase și ajunsese în dreptul lor. Unul dintre ocupanții săi trase o rafală de kalașnicov, în speranța că va atinge rezervorul lor de carburanți. Leila trecu prin fața lui Malko și fugi pe scara cabinei.

— Am prevenit echipajul. Fiți atent!

Coasta se apropia. Malko văzu brusc, clipind cu furie, un proiector portativ. Erau semnale morse pe care nu le înțelegea. Însemna în mod sigur ordinul de a face cale întoarsă. Peste treizeci de secunde, ei urmau să treacă de baliza marcând limita zonei interzise, cu Riva în spatele lor. Nu trebui să aștepte prea mult timp. Mai multe gheizere țâșniră chiar în fața și în stânga entravei cabin-cruizerului. Dinspre coastă, se trăgea asupra sa cu mitraliera de „50". Dealtfel, el auzi pum-pum-urile surde aduse de vânt. Riva făcu un salt brusc în lături și începu să meargă în zig-zag, apropiindu-se și mai mult de el.

Malko avea un nod în gât. Fără să audă exploziile, apărură mai multe găuri în lemn, lângă capul lui. Se trăgea de pe Riva. El era efectiv, prins între două focuri. Din nou apărură jerbe de apă în fața lui și bucăți din cămașa albă dispărură tăiate de proiectile. Mesajul lui nu fusese perceput. Riva își continua mișcarea în zig-zag, ocupanții ei râzând ca niște nebuni. Le mai rămânea de parcurs un kilometru. El încercă să nu se gândească la pagubele care puteau fi produse de un glonte de calibru 50. O mică ambarcațiune plină cu soldați părăsi țărmul. Prudent, Malko se lăsă jos în spatele cârmei. Era și timpul. O a doua mitralieră deschise focul trăgând spre ambarcațiunea lor din partea cealaltă. El simți șocul gloanțelor explozive scuturând coca, apoi vasul lor fu scuturat de o explozie surdă și un miros a ars se ridică din spate. El nu avu timp să se întrebe

ce se întâmpla. Simultan, ambele turometre începură să coboare vertiginos spre zero. Motoarele erau atinse. În același moment auzi țipete și apeluri care veneau din spate. Puntea părea să se ridice sub presiunea unei enorme coloane de foc și fum negru, antrenând cu ea unul dintre componenții echipajului.

Vasul înainta cu motoarele în flăcări. Mai rămăseseră patru sute de metri dinspre bord și mitralierele continuau să tragă.

Leila Kadouni, cu trăsăturile deformate de spaimă, veni în fugă dinspre scară.

— Ne scufundăm,strigă ea. Sunt multe găuri în cocă.

Asta le mai trebuia. Malko nu avu timp să comenteze. El supraveghea entrava Rivei care efectuase un viraj de 90 de grade și se năpustea asupra lor pentru a le da lovitura decisivă. Coca ei joasă oferea o țintă mai mică pentru mitralierele de pe mal. Deodată, Riva păru să se dezintegreze sub o explozie puternică. În locul ei apăru o bilă de foc și fum ridicându-se spre cer. Malko văzu o torță vie sărind peste bord, dispărând în apă. Etrava mai înaintă puțin, apoi, încet, începu să se scufunde în apă. Ei scăpaseră în sfârșit de principalii lor adversari. Malko o prinse pe Leila de braț.

— Repede! Trebuie să părăsim nava.

— Dar suntem prea departe de coastă.

— Este prea periculos să rămânem la bord. Ei se vor strădui s-o scufunde. Sper că nu vor mai trage atunci când vom fi în apă. Preveniți echipajul. S-o scoatem și pe Fawzia.

— Ea nu va suporta șocul. Este pe moarte.

— Să sperăm că vom reuși, spuse Malko.

El coborî și, cu ajutorul lui Ahmed și Leila, reuși s-o transporte pe Fawzia pe scară și s-o îmbrace cu o vestă de salvare. Tânăra fată horcăia și era palidă. Ahmed își dădu ochii peste cap îngrozit.

— *I can't swim!*[1] spuse el.

Malko îi aruncă un colac de salvare.

— Cu ăsta veți pluti.

---

1. Nu știu să înot (n.a.)

Acesta nu va uita probabil niciodată această petrecere. El își trecu neîndemânatic vesta peste haine. Loviturile surde ale mitralierelor grele continuau să ciuruiască vasul. Soldații tunisieni se credeau la Stalingrad, trăgând cu înverșunare asupra nenorocitei ambarcațiuni. Căldura cauzată de incendiu era din ce în ce mai insuportabilă, dar cel puțin fumul îi proteja de trăgătorii dezlănțuiți. Totuși în orice moment, un proiectil incendiar putea atinge rezervoarele pline cu motorină și *Nefta* ar fi împărtășit soarta Rivei.

— Să plecăm de aici, spuse Malko. Toți odată.

El își strecură pistoletul extraplat în costumul de baie. Era inutil să-l lase acolo. Profitând de o scurtă acalmie el o ridică pe Fawzia pe umărul său, se deplasă spre bastingaj, păși peste el și se lăsă în apă. Când reveni la suprafață, el zări capul Leilei la câțiva metri depărtare de el. Cabin-cruizerul mai plutea în derivă și se afla la vreo cincisprezece metri depărtare. Din fericire, gloanțele continuau să-i sfârtece coca. Toată suflarea care putea ține o pușcă în mână, trăgea într-o veselie. Malko înotă pentru a se apropia de Leila, trăgând-o după el pe Fawzia neînsuflețită, plutind în vesta de salvare. Ahmed se agita alături de el, mut de spaimă.

— Sunteți O.K.? strigă Malko spre Leila.

— Merge!, spuse ea. Să rămânem împreună. Și...

O explozie teribilă îi luă vorba din gură. Rezervoarele *Neftei* explodaseră și motorina aprinsă cădea în jerbă în jurul lor. Lui Ahmed îi căzură câteva picături aprinse pe umăr și începu să țipe de durere. Malko simți că Fawzia nu mai reacționează. Și pentru ea, această petrecere se terminase prost. El continuă totuși să-i țină capul afară din apă. Gloanțe trasoare continuau să treacă pe deasupra capului său. Soldații isterizați continuau să tragă ca niște nebuni.

Malko văzu un vas plin cu soldați în uniforme cenușii apropiindu-se cu armele ațintite asupra lor.

— Chemați-i, îi ceru el Leilei, să nu cumva să își închipuie că vrem să fugim.

Tânăra femeie începu să strige la ei în arabă și vaporul se îndreptă spre ei. Malko auzea vocile lor excitate. În sfârșit, văzu mai multe fețe aplecate asupra sa, cu țevile armelor îndreptate

spre el și fură ridicați la bordul ambarcațiunii. Îi luară revolverul și-i dădură mai multe lovituri de crosă, în ciuda protestelor indignate ale Leilei care nu înceta să reclame prezența generalului Marchana. Soldaților prea puțin le păsa de primul lor comandant. Fură duși în fundul vasului iar Ahmed, care protesta cu o voce ascuțită spunând că el este delegat al Ligii Arabe pentru Bahrein, își pierdu toți incisivii din cauza unei lovituri de crosă. Malko privi pentru ultima oară epava aflată pe punctul de a se scufunda. Ei scăpaseră cu bine. Cele câteva contuzii de pe corp nu erau un preț prea scump plătit. Cu morții din acest incident, numărul lor se ridica totuși la șapte. Pe mal, erau așteptați de zeci de soldați înarmați până-n dinți cu un aer sălbatic.

— Luați încă puțin ceai!

Căpitanul din garda națională nu știa ce să facă pentru a părea mai agreabil. Îi trebuiră totuși trei sferturi de oră pentru a-l găsi pe generalul Marchana. În sfârșit, Leila și Malko fură ajutați să capete o înfățișare decentă. În ceea ce-l privește pe nenorocitul delegat al Ligii Arabe, el ceruse un taxi pentru a fi dus la Hilton, jurând că nu va mai călca pe acolo.

Vedetele Gărzii Naționale brăzdaseră zona în care avusese loc lupta, fără să găsească nici o urmă a ocupanților Rivei. Scufundătorii urmau să caute epava pentru a culege maximul de informații. Din cauza blocajelor de circulație, generalul Marchana va avea nevoie de o oră și mai bine pentru a ajunge la ei.

Malko își privi djellabaua albă pe sub care nu mai purta nimic. Leila avea obrazul marcat de suferința prin care trecuse, cu cearcăne mari sub ochi. El își dădu seama deodată că ea nu-i spusese esențialul. Unde se găsea Tourya?

— Ce v-a spus arabul? întrebă el. Urma să-mi comunicați în momentul în care eram atacați.

— Este adevărat, spuse ea. Am fost atât de șocată încât nu-mi venea să cred. Totuși el a recunoscut-o în fotografie.

— Ce spuneți?

— Ahmed a văzut-o pe Tourya acum două zile. El este foarte bun prieten cu delegatul Qatarului, mare amator de femei. Acesta din urmă, l-a invitat ca să-i arate ultima „achiziție" o fată încântătoare, pe care o închiriase pe perioada șederii sale la Tunis. Aceasta era Tourya, care trecea acum drept tunisiană. Ea locuia la Hilton de mai multe zile sub protecția emirului, delegat din partea Qatarului.

Era absurd, când te gândeai că Malko o căutase în tot Tunisul iar ea locuia la câțiva metri de el, bucurându-se de imunitate. Niciodată nu era verificată identitatea femeilor care îi însoțeau pe demnitarii arabi. Aceasta ar fi fost o insultă.

— Cum a pătruns în acest circuit? întrebă el.

— Nu-mi dau seama. Probabil că există o mulțime de intermediari care caută fete pentru arabii bogați aflați în tranzit prin Tunis, sau pentru cei din Liga Arabă care se plictisesc de moarte atunci când sunt departe de cazinouri.

Malko reflectă, înviorat de ceaiul de mentă. Libiana era într-adevăr o forță, dacă era în stare să se pună sub protecția celor mai mari dușmani ai ei, sub nasul Serviciilor tunisiene. Prin telefon, ea putea să-și conducă foarte ușor treburile de la hotel.

Generalul Marchana, leoarcă de sudoare, însoțit de un ofițer al gărzii, sosi în sfârșit. El îi strânse cu căldură mâna lui Malko, cerându-și scuze pentru brutalitatea oamenilor săi.

— Ați fi putut fi omorât, remarcă el. Aveți norocul că sunt foarte prost antrenați. De ce acest masacru?

— Pentru că am dat din nou de urma Touryei, spuse Malko. Ea a aflat și a decis să ne elimine împreună cu martorul care putea s-o recunoască. Ceea ce nu știm încă, este cum a aflat.

Generalul ascultă cu atenție povestea lui Malko. El părea de asemenea zăpăcit. Marchana se scărpină pe gât gânditor.

— Mare încurcătură! Cel la care se află terorista este unul dintre oamenii cei mai bogați și mai susceptibili din Orientul Mijlociu. El este pe punctul de a semna un contract enorm pentru Tunisia. Dacă s-ar strecura o greșală și fata n-ar fi Tourya, consecințele ar fi dezastruoase pentru țara mea și pentru mine, adăugă el cu un surâs trist.

În continuare aceleași tergiversări arabe. Israelienii bombardau Libanul de o săptămână și ei nu reușiseră să se

pună de acord asupra modului cum aveau să acționeze. Atunci când era vorba de trecut la acțiune, ei se inhibau. Malko îl privi pe general cu simpatie și spuse:

— Înțeleg scrupulele dumneavoastră, dar acestea nu sunt și ale mele. Eu trebuie să pun mâna pe Tourya. Prea multă lume a murit din cauza ei.

— Așteptăm ca ea să părăsească Hiltonul. O vom intercepta la ieșire. Am să scotocesc hotelul și-i voi pune telefonul sub ascultare. Ea va fi neputincioasă. Atâta timp cât emirul se opune la arestare, noi suntem paralizați. Ei au toți haremuri. Ospitalitatea este o lege sacră.

Malko se ridică împiedicându-se de faldurile djellabalei.

— Generale, spuse el, noi avem interesul s-o găsim pe Tourya. Instituiți doar o strictă supraveghere în jurul Hiltonului, astfel încât ea să nu poată fugi și eu voi avea grijă de restul. Înainte să răsară soarele mâine dimineață, ea va fi în mâinile noastre și vom ști ce pune la cale.

Capitolul XVII

Holul Hiltonului îi păru schimbat lui Malko, deși decorul era același: mustăcioși tolăniți în fotolii, absența femeilor și câțiva turiști. El tocmai se informase. Delegatul Qatarului ocupa vreo douăsprezece camere și apartamente la etajul șase, pe partea care dădea spre piscină. El nu avea nici un fel de program și personalului îi era cu desăvârșire interzis să pătrundă în aceste încăperi. Vesela și tacâmurile erau lăsate afară iar curățenie urma să se facă atunci când el va pleca din hotel. Directorul Hiltonului veghea ca acest personaj să nu fie deranjat.

Malko intră în ascensor și apăsă pe butonul de la etajul șase. El avusese timp să se schimbe și să-și reia o alură cât de cât normală după ultima sa aventură. Pe cele trei drumuri care duceau spre Hilton, erau plasate mașini ale lui Marchana cu semnalmentele Touryiei. Mai mulți dintre oamenii săi erau la bar și în hol. Nimeni nu primise misiunea de a urca în hotel. Acesta era jobul lui Malko.

Ascensorul se opri la șase. Malko ieși și o luă spre dreapta. Culoarul făcea un „Z". În ultima parte a Z-ului, el se trezi nas în nas cu un mustăcios care îi bară calea, spunând ceva în arabă. Malko arboră cel mai frumos surâs și-i spuse:

— *I'm going to 655.*

Celălalt dădu din cap fără să se miște. El trebuia să cântărească o sută cincizeci de kilograme și în mod cert nu vorbea engleza. Cum Malko nu se mișca din loc, el mormăi ceva în arabă și o a doua gorilă la fel de impresionantă își făcu apariția. El îl luă pe Malko de braț și-l conduse spre lift fără menajamente, așteptând sosirea cabinei pentru a-l împinge

înăuntru. Furios la culme, el apăsă pe butonul pentru etajul patru. Generalul Marchana avusese dreptate. Această metodă nu era bună. Din camera sa, el telefonă la centrală.

— Aș dori să vorbesc cu emirul Qatarului. Este foarte important.

Se lăsă o liniște de mormânt, apoi de la celălalt capăt al firului centralista comunică:

— O să încerc să vă fac legătura.

După cinci minute, ea îl chemă:

— Imposibil! Emirul nu primește nici o comunicare.

Edificat, Malko închise telefonul, spunându-și că cel puțin dacă el nu putea ajunge la Tourya, aceasta era de asemenea țintuită locului de rolul ei de amantă. Măcar dacă ar fi știut în ce cameră se găsea. Tourya era conștientă de faptul că nu va putea rămâne o veșnicie acolo, deci ea plănuise probabil o ieșire din această situație. Nu-i rămânea decât o soluție: să aștepte să se înnopteze și să surprindă paza. Pentru asta, el avea nevoie de Jonathan Groparul, pentru că nu se simțea în stare să-i înfrunte pe cei doi mustăcioși.

Fără pălăria sa, Jonathan Groparul semăna cu o pasăre de pradă fără pene. Ochii săi albaștri ieșeau și mai mult în evidență. Malko se uita cu invidie la bicepșii săi scoși în evidență de țesătura mânecilor. Erau impresionanți. Americanul își supsese chiar și burta, mai mult pentru a nu fi prea vizibilă arma sa 357 Magnum lipită de stomacul său. Cei doi bărbați așteptau ascensorul la etajul patru. Era miezul nopții și Hiltonul dormea. Americanul încercă să nu facă explozie din cauza strânsorii în care erau ținuți mușchii săi de ținuta de om de serviciu pe etaj. Malko nu întrebase cum și-o procurase. Aceasta era singura posibilitate de a se putea apropia suficient de cele două gorile, fără să bată la ochi.

După neutralizarea celor două gorile, nu le mai rămânea decât să deschidă toate ușile până ce vor da de Tourya. Ei

urmau s-o ia pe sus pe libiană și s-o predea oamenilor lui Marchana care supravegheau Hiltonul.

Ascensorul sosi în sfârșit.

— Să megem acolo, spuse Malko.

Jonathan Groparul urcă pe scara de serviciu. Malko blocă ușa ascensorului, cu ochii pe ceas. El cronometrase timpul necesar pentru a urca două etaje. Odată timpul scurs, el se urcă în cabină și apăsă pe buton. Câteva secunde mai târziu, el debarcă la etajul șase. Pe culoar era liniște deplină, dar se simțea un miros ciudat pe care nu-l identifică de la început. Cu mâna pe crosa pistoletului, el avansă încet, trecând prin primul cot al Z-ului. Nu era nimeni.

Lăsând ochii jos, zări două picioare. Cineva era alungit pe dușumea pe culoar, după cot. Era nemaipomenit că mustăciosii adormiseră. El înaintă cu precauție și se opri brusc. Era într-adevăr unul din mustăcioși lungit de-a curmezișul uneia dintre uși, numai că nu dormea, ci era mort de-a binelea, cu un glonț în cap.

Malko nu avu timp să-și pună întrebări, căci își făcu apariția silueta lui Jonathan Groparul la capătul culoarului cu arma în mână. El se apropie, văzu cadavrul și-i aruncă o privire întrebătoare lui Malko:

— *Holly shit!* Este o epidemie.

Ei se priviră câteva clipe, după care Jonathan Groparul îl duse pe Malko spre fundul culoarului și-i arătă un al doilea mustăcios alungit pe jos, mort la fel ca primul, cu un glonte în mijlocul frunții. Sângele i se scurgea încă din rană.

— Cine i-a omorât, întrebă Malko?

— Eu așa i-am găsit, spuse americanul.

Culoarul era la fel de liniștit. Malko își dădu seama deodată ce se-ntâmplă. Odată în plus, ei ajunseseră prea târziu. El a încercat toate ușile. A treia era deschisă și camera goală.Existau încă obiecte de toaletă în baie și câteva rochii pline cu broderii în șifonier. Malko adulmecă aerul. Nu avea cum să se înșele. Era parfumul Touryei, cel pe care îl inhalase pe iahtul lui Ian Parker. Jonathan Groparul pătrunsese în altă

cameră. Deodată el îl chemă pe Malko. Acesta se duse imediat: americanul tocmai o ajutase să se ridice în picioare pe o bătrână arabă care plângea, cu fața plină de sânge. Ea se agăță de ei, vorbind fără încetare. Camera era mare și într-o dezordine teribilă. Peste tot erau valize Vuitton, reviste, o combină Akai, grămezi de filme, pachete nedesfăcute, sticle de whisky goale. Aceasta era probabil camera de orgie a emirului, numai că acesta dispăruse.

— Nenorocita l-a răpit pe emir, explodă Malko.

El se năpusti spre ascensor, urmat de Jonathan Groparul. Bătrâna arabă îi urmă, urlând ca o sirenă.

Holul Hiltonului era pustiu, dar mai mulți bărbați discutau cu însuflețire aproape de ușa turnantă. Malko se duse repede la ei.

— A ieșit cineva?

Ei nu avură când să răspundă. O mașină demară în trombă afară și trecu prin fața lor. Prin geamul deschis, Malko zări fața crispată a Touryei la volan și o masă albicioasă îngrămădită pe scaunul de alături, care trebuia să fie emirul Qatarului. Deodată spectatorii se însuflețiră.

— Acela e emirul, strigă portarul. L-a răpit pe emir. A spus că dacă încercăm s-o oprim îl omoară pe emir.

Tourya îi surprinsese prin viteza cu care lucrase. Nu din cauza lui Malko se hotărâse să părăsească Hiltonul. Malko fugi spre mașina sa urmat de Jonathan Groparul. Tourya virase la stânga spre centrul Tunisului. Peste cinci minute, ei urmau să dea peste barajele instalate de generalul Marchana. Un soldat cu armă de asalt le făcu semn să oprească. Un altul urla în arabă la un radio.

— A trecut? întrebă Malko în limba franceză. Eu sunt funcționar al Ambasadei Americane și lucrez cu generalul Marchana.

— Da, spuse subofițerul tunisian. Ea ținea un revolver la tâmpla emirului și ne-a spus că dacă o urmărim îl omoară. De aceea n-am îndrăznit să ne opunem.

Malko deja ocolise barajul. Tourya era infernală. Ea omorâse gărzile pentru a putea pleca liniștită cu ostaticul ei și să fie sigură că nu va fi interceptată. Ori avea un al șaselea simț, ori avea spioni peste tot. Ei ajunseră în piața Pasteur. Nici o mașină nu mai era în raza lor vizuală. Tourya putuse să se deplaseze în cinci sau șase direcții diferite. Bulevardul Mohammed al V-lea, Bulevardul Libertății, Bulevardul Taiel Mhiri, Alain Savary, etc...

— Să ne întoarcem la Hilton, spuse Malko, să-l așteptăm pe generalul Marchana.

— Ar fi mai bine ca eu să dispar discret, spuse americanul.

Generalul Marchana se îmbrăcă cu toată viteza, nebun de furie și mormăind singur. El tocmai auzise despre ultima ispravă a Touryei și-și blestema nehotărârea. Acum scandalul urma să ia proporții. Tourya era liberă cu un ostatic. Tunisianul se gândea deja la consecințele pe plan diplomatic. El își pusese uniforma, își strecură un revolver în buzunar și fugi la șoferul său care-l aștepta la volanul unui Golf de serviciu. Lui îi trebuiau, mergând prin cartierul El Menzah, vreo douăzeci de minute ca să ajungă la Hilton.

— Grăbiți-vă, îi ordonă el șoferului.

Acesta coborî în viteză nebună drumul lung, trecând prin cartierul El Menzah care era pustiu. Adâncit în gândurile sale, el nu văzu două faruri albe care se apropiau dinspre stânga sa. Șoferul făcu un semnal luminos și puse în funcțiune sirena, sigur de dreptul său de prioritate.

Camionul continuă totuși să vină spre ei și chiar accelerа. Șoferul generalului înțelese prea târziu situația și nu putu să evite accidentul. Proiectilul greu, un Deutz Magirus de douăzeci de tone, lovi Golful în plin. Șocul fu teribil și mașina, aruncată ca o mingie de biliard, se răsturnă într-o mică groapă de la marginea drumului accidentat. Imediat, camionul accelerа din nou și se depărtă în direcția Tunisului. Nimeni nu asistase la

accident. Atrași de zgomot, câțiva curioși ieșiră de la casele lor și văzură mașina răsturnată în groapă. Ei se grăbiră să-i ajute pe ocupanții ei, amândoi tunisieni. Doar după treizeci de minute, prima ambulanță sosi la fața locului. Peste o oră și jumătate, șeful statului află că nu mai are șef al serviciilor de informații. Generalul Marchana era în comă cu o fractură craniană.

* * *

Malko, postat în holul hotelului Hilton, văzu sărind dintr-o mașină de culoare oliv, pe Tahar Houssine, adjunctul generalului Marchana. Ofițerul veni spre el.

— Generalul Marchana a avut un accident foarte grav după ce a plecat de-acasă, îi comunică el și este internat la spitalul militar. Eu îi țin locul. El m-a pus la curent cu problema.

— Ce fel de accident a avut? întrebă Malko.

— Un camion a lovit mașina. Șoferul lui a murit pe loc. N-au fost martori și este foarte greu să știm ce s-a întâmplat.

— Dar șoferul camionului?

— A dispărut. Nu știm nimic despre el, dar îl căutăm. Singurul indiciu sunt urmele de vopsea de pe bara lui din față. Am dat ordin tuturor brigăzilor de jandarmerie să instaleze baraje rutiere și să controleze toate camioanele mari.

— Dumneavoastră credeți c-a fost într-adevăr un accident? Există o stranie coincidență nu?

Ofițerul rămase impasibil.

— Vom afla. Pe moment, trebuie s-o găsim pe această libiană cu ostaticul ei. Am împânzit tot orașul cu oameni și toate ieșirile sunt supravegheate. Trei elicoptere efectuează misiuni de patrulare în zona Bizertei și a Cartaginei. Aveți alte sugestii?

— Fahd Belkacem, diplomatul algerian, este supravegheat în continuare?

— Sigur că da. El trebuie să se ducă la birou. Afară de asta...

El se întrerupse. Șoferul său intrase în hol. Acesta se grăbise spre el, foarte excitat, spunând o frază lungă în arabă. Colonelul Houssine se întoarse spre Malko.

— A fost găsit emirul pe drumul spre Cartagina. Veniți repede!

Malko se urcă repede în Golful care demară imediat urmat de o mașină de protecție. Radioul emitea în continuu mesaje și colonelul cu trăsăturile supte, părea îngrozit. Emirul era sănătos, dar unde dispăruse Tourya? Dacă ea abandonase protecția Hiltonului, o făcea fie pentru a pleca definitiv, fie pentru a trece la acțiune. Cea de-a doua ipoteză îi părea mai plauzibilă.

Ei își făcură drum prin circulația matinală cu sunete de sirenă, urcând la nevoie și pe trotuare. În sfârșit, ajunseră lângă un mare grup de mașini de poliție aflat puțin înainte de a ajunge la vechiul aeroport al Tunisului, transformat în cazarmă a Gărzii Naționale. Șoferul dădu un ultim semnal de sirenă pentru a îndepărta barajul și polițistul stopă. Circulația era oprită pe jumătate din șosea. Malko și colonelul Houssine trecură prin cordonul de protecție și ajunseră la o mașină blindată a poliției înconjurată de soldați. Bătrânul emir era prăbușit pe-o bancă, cu capul în mâini, îmbrăcat într-o djellaba. Un locotenent se apropie de adjunctul lui Marchana și îi explică:

— Este foarte greu de vorbit cu el. E foarte șocat. Emirul este un om de șaptezeci și cinci de ani. Se simte foarte umilit. I-a fost foarte frică. Iată ce s-a întâmplat: această fată locuia într-o cameră vecină cu apartamentul lui de mai multe zile. Refuză să ne spună cum a cunoscut-o. El credea că este una din tinerele prostituate care dau târcoale delegaților din Golf. Bineînțeles, el n-a bănuit niciodată că este o teroristă.

— Ce s-a întâmplat în noaptea asta?

— Emirul nu dormea. El are adesea insomnii. A auzit deodată un zgomot care semăna cu niște explozii surde. A ieșit și a văzut-o pe fată pe culoar cu un revolver mare în mână, cu ceva lung la capătul țevii...

— În mod sigur că aceea era o surdină.

— Da! Ea îi asasinase pe oamenii de pază prin surprindere, probabil, pentru că aveau consemnul să-i interzică să iasă din cameră. Ei dormeau atunci când ea i-a omorât de aproape. Atunci când s-a trezit nas în nas cu emirul, a încercat să-l asasineze, dar acesta a fost diplomat și nu a strigat după ajutor. Pe urmă ea a amețit-o pe servitoarea lui cu o crosă de armă și l-a luat cu ea. Ea nu știa că hotelul este supravegheat. Terorista i-a spus emirului că are nevoie de el ca să părăsească hotelul. După aceea i-a promis că îl va elibera, că-i dăruiește viața numai ca el să poată confirma puterea Mișcării de Eliberare Islamică din care ea spunea că face parte. Este desigur o mișcare fantomă de care n-am auzit nimic niciodată, asta în paranteză. Ea s-a ținut de cuvânt. Au mers spre Cartagina și atunci când a fost sigură că nu mai este urmărită, l-a abandonat la marginea drumului.

Emirul se înviorase puțin și asculta, fără să-nțeleagă nimic, raportul ofițerului. Înainte să-și prindă capul din nou în mâini, emirul spuse o frază lungă în arabă.

— El spune că Tourya l-a anunțat că revoluția a început, că legea musulmană urma să domnească în sfârșit în Tunisia și că necredincioșii ca el care beau whisky și violează Coranul, vor fi decapitați în piață publică.

Frumos program! Emirul se redresă din nou aruncând o privire dușmănoasă în jurul lui și spuse câteva cuvinte pe un ton amenințător.

— El cere să i-o predăm pe această fată, pentru ca s-o ducă în țara sa, și să-i aplice pedeapsa pe care o merită.

Sfârtecată după ce a fost arsă, sau invers, își spuse Malko. Nu mai puteau scoate nimic de la bătrânul emir. Ei se-ntoarseră la mașină. Abia se instalaseră, când radioul începu să emită un nou val de informații. Colonelul Houssine se schimbă la față.

— Oamenii mei i-au pierdut urma lui Fahd Belkacem, anunță el. Acesta a mers pe niște sensuri interzise și oamenii mei l-au pierdut. Noi instalăm baraje și...

— Duceți-mă în piața Pasteur, spuse Malko, la biroul lui Richard Bubble. Am impresia că se pregătește ceva foarte grav.

Un soare radios strălucea deasupra Tunisului. Urma să fie o nouă zi agitată.

Era evident faptul că Richard Bubble se bărbierise cu toată viteza. El se tampona cu o batistă și pe bărbie apăreau pete mici roșii. El trase o înjurătură vrând să bea cafea fierbinte. Malko o răcise pe a sa cu puțină apă rece. În birourile școlii de limbă arabă domnea o agitație neobișnuită. Secretarele aduceau pe biroul șefului de stație telex decodate fără încetare. Acesta din urmă le parcurse și ridică ochii spre Malko.

— Suntem într-un mare necaz, după părerea mea. Stațiile noastre de interceptare ELINT, niște nave care se plimbă de-a lungul coastei libiene, au interceptat grămezi de mesaje codificate și necodificate. Se pare că sunt în curs mari mișcări de trupe, spre vest de-a lungul coastei, altfel spus, spre Tunisia.

— Asta-i tot?

— Nu! Dinspre partea algeriană, de asemenea a crescut volumul comunicărilor radio. Din păcate, noi nu le putem descifra pe toate. Acest lucru este anormal. Noi încercăm să le bruiem la maximum. Tare mult aș vrea însă să aflu ce se pregătește. Sateliții n-au detectat nimic special.

O puternică explozie scutură geamurile. Cei doi bărbați se priviră îngroziți. Aceasta venea dinspre centrul orașului.

Bubble strigă la secretară:

— Încercați să aflați ce s-a întâmplat!

Ei așteptară în tăcere până ce secretara băgă capul prin ușa întredeschisă.

— O bombă de foarte mare putere a explodat în holul hotelului Lac în momentul în care debarcau turiștii dintr-un autocar, anunță ea. Sunt numeroase victime.

Richard Bubble își șterse mâinile jilave.

— Transmiteți ordinul să se dubleze paza jos, spuse el. Trimiteți toate informațiile la Langley pe măsură ce vă parvin.

Malko asculta sirenele mașinilor de pompieri care se îndreptau spre bulevardul Bourguiba.

— Ne aflăm în fața unei tentative de lovitură de stat, spuse el. Tunisienii sunt depășiți. Dacă noi nu le venim în ajutor, nu vor face față. Generalul Marchana este scos din circuit și avem de-a face cu oameni foarte bine organizați. Am o idee. Îmi trebuie un telefon.

— Ocupați biroul vecin, îi propuse americanul.

Soneria suna în gol de aproape un minut. În momentul în care Malko era pe punctul de a închide, se auzi vocea somnoroasă a Leilei Kadouni:

— Alo!

— Leila! Sunt Malko. Se petrec lucruri grave. Fahd Belkacem a dispărut și Tourya a șters-o. Bănuiesc că Salah Ben Ribai se ascunde la Tunis. Jonathan este cu dumneavoastră?

— Da.

— Dați-mi-l la telefon!

— Atunci când l-ați interogat pe prizonierul dumneavoastră, îl întrebă Malko pe american când îi auzi vocea la telefon, nu v-a destăinuit unde se ascundea?

— Da, fără însă să precizeze. Strada Mongi Slim la etajul patru. El însă nu-și aducea aminte numărul.

— Bine, spuse Malko, smulgeți-vă de lângă Leila și veniți. Vă aștept în piața Pasteur.

* * *

Jonathan Groparul avea aerul și mai sinistru cu trăsăturile supte după noaptea agitată pe care o petrecuse cu Leila Kadouni. Ochii lui albaștri păreau spălăciți. Malko scruta cu atenție toată partea dreaptă a străzii Mongi Slim, în timp ce mașina lor urca cu viteză redusă de-a lungul Cazbahului.

Deodată, trecând prin fața unui imobil cu pridvor, el zări în spate o mașină verde.

— Stop! îi ordonă el americanului.

El coborî și pătrunse sub peron. Inima sa începu să bată mai repede. Un 504 verde cu o placă CD era ascunsă în curte, aproape invizibilă din stradă. Era mașina lui Belkacem.

Malko ridică ochii spre ferestrele imobilului de culoarea argilei și decrepit. Toate obloanele erau trase.

La cine se dusese Fahd Belkacem?

Din moment ce diplomatul spion căutase să se sustragă supravegherii autorităților tunisiene, avusese un motiv serios. Malko se întoarse la mașină și se aplecă spre Jonathan Groparul.

— De data asta, sper că vom ajunge la timp. Veniți repede!

Capitolul XVIII

Pe scară se vedea mucegai și gândaci striviți. În plus, treptele trozneau, ca și când urmau să se prăbușească sub pașii celor doi bărbați. Imobilul care data cel puțin de pe vremea cuceririi Tunisiei, nu fusese renovat niciodată. Fusese locuit, după cucerirea independenței, de mici burghezi tunisieni care prea puțin se îngrijeau de întreținerea lui. Malko făcu o pauză la palierul etajului trei. Jonathan își șterse fruntea, nădușit. Cu părul său rar în dezordine și nasul mai turtit ca niciodată, el inspira teamă. Ei ascultară cu atenție. În imobil domnea o liniște totală și doar rumoarea de pe Casbah ajungea la ei.

Ei ajunseră la ultimul etaj unul după altul, lipiți de perete pentru ca treptele să nu troznească prea tare. Patru apartamente dădeau pe palier. Care era ușa ce-i interesa? Nu existau nici etichete pe uși, nici cutii poștale. Ei ezitară nemișcați pe ultimele trepte.

Deodată se deschise o ușă în fața lor. Înainte ca Malko și americanul să se poată ascunde, ieși un bărbat care se îndreptă spre scară. El se opri brusc văzându-i pe vizitatori. Malko își simți bătăile inimii accelerându-se. Era Fahd Belkacem, diplomatul algerian, asasinul lui Karim.

Cei trei bărbați rămaseră înmărmuriți o fracțiune de secundă, apoi algerianul se-ntoarse brusc și se repezi spre ușa pe care apăruse. Malko se năpusti în urmărirea lui ca un jucător de rugby și-l apucă de glezne făcându-l să cadă pe scară... Cu suplețea unei pisici, Fahd Belkacem se întoarse, expedie o puternică lovitură de picior, se ridică cu o detentă puternică și duse mâna la buzunar. Malko se aștepta ca

algerianul să scoată un pistolet. Mâna diplomatului reapăru strângând un obiect lung. Se văzu un fulger argintiu și Malko abia avu timp să evite o lovitură de brici care i-ar fi tăiat beregata. Imediat, algerianul se năpusti la ușă și o deschise. El însă nu avu timp s-o închidă la loc. Jonathan Groparul își luase elan și plonjă prin culoar ca o bombă. El trecu literalmente prin ușă, strivindu-l pe Fahd Belkacem de resturile unei comode.

Malko ajunse pe urmele lui și închise ce mai rămăsese din ușă.

O voce venind din fundul apartamentului strigă ceva în arabă. Jonathan Groparul se îndreptă spre locul din care venea vocea, abandonându-și adversarul în stare de inconștiență. El dărâmă mai multe uși cu lovituri de umăr și ajunse în final într-o baie. În cadă era un bărbat, un arab cu fața plină de săpun, cu un aer îngrozit. El îl interpelă pe american în limba arabă și acesta îi făcu plăcerea să-i răspundă în limba lui, ținând țeava Magnumului 357 îndreptată spre capul lui.

— Continuă-ți baia scumpul meu, spuse el, dar ține-ți mâinile pe cap.

— Cine sunteți dumneavoastră? întrebă arabul.

El părea anormal de calm și respirația îi era regulată.

— Haide, scoate mâinile din apă, insistă americanul. Dacă nu, te fac să bei toată apa din cadă.

Încet, arabul scoase mâna stângă. Jonathan Groparul îl observa. Deodată se auzi o mișcare violentă în fundul apartamentului. Jonathan se întoarse instinctiv și strigă:

— Malko!

El nu văzu mâna dreaptă a arabului ieșind din apă cu un mare „38" automatic. Se auziră două explozii foc cu foc. Cele două gloanțe se înfipseră în spatele lui. Sub impactul șocului, Jonathan scăpă din mână arma.

Oricine altcineva s-ar fi prăbușit țeapăn sub efectul unor asemenea lovituri. Jonathan se clătină câteva clipe, respiră adânc cu ochii închiși încercând să-și adune gândurile, ceea ce-l induse în eroare pe adversarul lui, crezând că-l scosese din luptă. În loc să tragă al treilea proiectil, acesta sări afară din cadă ca să fugă. El greșise punând la îndoială vitalitatea

americanului. Cu un dos de palmă, Jonathan Groparul îi zbură din mână arma adversarului său, făcu un pas înainte și cu un gest imparabil, ambele sale palme se strânseră în jurul gâtului omului dezbrăcat. Acesta din urmă se retrase sub greutatea uriașului, alunecă și golul genunchilor săi lovi cada. El recăzu pe spate într-o mare împroșcare de apă cu săpun, împreună cu Jonathan Groparul care nu slăbea strânsoarea din jurul gâtului adversarului său. Acesta, sub greutatea americanului, căzu la fundul căzii. Arabul, cu mâinile agățate de pereții căzii, căuta să scape de bărbatul care încerca să-l sugrume și să-l înece.

* * *

Fahd Belkacem nu lăsase din mână briciul. Abia scăpat de Jonathan Groparul, el se ridică și sări asupra lui Malko care venea spre el. Acesta însă, voia să-l captureze viu și îi repugna ideea să se folosească de pistolet. În afară de asta, nu știa dacă nu mai există și alți complici la etaj. El prinse încheietura adversarului său și cei doi bărbați se luptară cu înverșunare. În final, Malko reuși să-și elibereze brațul său drept și cu o lovitură de crosă în tâmplă, îl neutraliză pe diplomatul algerian. Atunci, smulse cordelina de la perdele și îl legă pe Fahd Belkacem imobilizându-i gleznele și legându-i mâinile la spate. El îl percheziționă luându-i de la centură pistolul Tokarev calibru 7,65. Algerianul își recăpătase cunoștința și se zbătea ca un pește pe uscat. Pentru mai multă siguranță, el îl legă de calorifer. În fine, Malko se duse să vadă ce se întâmplase cu Jonathan Groparul. Din sala de baie nu mai ajungea nici un zgomot la el.

El se opri în ușă. Nu vedea decât spinarea americanului cufundat pe jumătate în baie cu brațele băgate în apă până la umeri. Imediat, el remarcă petele de sânge din spinare. Jonathan abia se mișca. Malko își dădu seama atunci că cineva era ținut în apă de american. Mâinile adversarului lui Jonathan erau agățate de bustul acestuia ca într-un dans macabru. În momentul în care Malko intră, mâinile căzură inerte.

Se mai auziră câteva zgomote în apă, apoi americanul se ridică cu greutate și se întoarse. Era o priveliște

înspăimântătoare. Tot pieptul îi era zgâriat, iar din nas și din gură îi curgea un val de sânge. Ochii îi erau sticloși. El bolborosi ceva care în mintea sa voia să însemne: „l-am înecat ca pe un pisic pe acest ticălos". Dar el nu emise decât o chirăială de neînțeles, după care se prăbuși mort pe pardoseala sălii de baie.

Malko văzuse destule cadavre în viața lui pentru a-și da seama că nu mai putea face nimic. Bulversat, el căută un telefon pentru a-i anunța pe tunisieni.

Aceștia urmau să fie bucuroși să-l recupereze pe Fahd Belkacem și pe necunoscutul din cadă, care părea să fie Salah Ben Ribai. Din păcate, Tourya continua să fie liberă.

Puțin câte puțin, printre atâtea alternative posibile, o presimțire începu să-și facă loc în mintea lui Malko.

* * *

Malko nu pricepea nimic din conversația însuflețită care se derula cu vociferări de partea cealaltă a peretelui despărțitor. Așezat în antreul micului apartament, el aștepta rezultatul interogatoriului diplomatului algerian. Colonelul Houssine în persoană, sosise cu o ceată de polițiști la un sfert de oră după apelul telefonic al lui Malko. Percheziția amănunțită a imobilului nu dusese la nici un rezultat. Mortul din cadă fusese formal identificat ca fiind Salah Ben Ribai, pătruns clandestin în Tunisia, foarte probabil pentru a servi drept cauțiune pentru o lovitură de stat. Cu câteva clipe mai devreme, patru oameni ai securității tunisiene evacuaseră, folosindu-se de o prelată, corpul lui Jonathan Groparul. El urma să fie dus la cimitirul său spre a rămâne acolo pentru totdeauna.

Interogatoriul diplomatului algerian dura de o oră, aparent fără rezultat.

Ușa se deschise deodată și apăru colonelul Houssine. El se apropie de Malko cu un aer tensionat. De partea cealaltă, telefonul suna neîncetat. În mod cert, tunisienii preferau să-l interogheze pe algerian fără el.

— Fahd Belkacem refuză să vorbească. El se prevalează de calitatea sa de diplomat și cere să fie eliberat imediat.

Pretinde că nu cunoștea identitatea exactă a mortului și că a fost atacat de dumneavoastră și de prietenul dumneavoastră.

— El l-a omorât pe Karim, spuse Malko și sunt sigur că este amestecat în atentatele cu exploziv.

— De asta și eu sunt sigur, spuse tunisianul. Se pare că generalul Marchana a ieșit din comă. O să-i cer instrucțiuni.

El dispăru din nou în camera vecină, închizând cu grijă ușa după el. Malko înțelegea încurcătura în care erau tunisienii. În asemenea situații era delicat să ai de-a face cu un diplomat. El se putea alege doar cu o expulzare, chiar dacă băgase țara în care era acreditat într-o istorie cu foc și vărsări de sânge. Pe de altă parte, el era grăbit să relateze cele petrecute la Ambasada Statelor Unite. Prezența lui Salah Ben Ribai întărea convingerea sa că se încerca punerea în aplicare a unui plan de destabilizare a Tunisiei, conceput de Algeria și Libia.

El auzi deodată o mișcare animată în partea cealaltă a peretelui despărțitor, ca și când s-ar bate mai multe persoane, apoi veniră zgomote de lovituri și înjurături în arabă. Malko se ridică, dar unul din cei doi polițiști care rămăseseră cu el se plasă de-a curmezișul ușii de comunicare.

— Ticăloșilor! Ticăloșilor! urlă o voce în limba franceză. Opriți-vă! O să...

Fraza fu întreruptă de un vacarm de voci. Câteva secunde mai târziu, ușa se deschise și apăru colonelul Houssine foarte palid.

— Fahd Belkacem s-a aruncat pe fereastră, spuse el cu o voce nesigură. Nu l-am putut împiedica.

Malko îl privi bănuitor.

— El s-a aruncat, sau dumneavoastră l-ați aruncat? Eu am auzit zgomot de luptă.

— Nu! Nu! El s-a sinucis, afirmă colonelul tunisian.

Malko se duse să deschidă fereastra. Mai multe persoane se adunaseră deja în curtea mică, în jurul corpului nemișcat. Capota mașinii verzi era turtită. Diplomatul-agent secret, căzuse peste ea înainte de a se strivi de pavaj.

În mod sigur, decedase pe loc. Malko se uită timp îndelungat la cadavru. Existau nouăzeci și nouă la sută șanse

ca tunisienii să fi ales acest mod discret de a scăpa de o problemă jenantă. El nu va afla niciodată adevărul. Oricum, Fahd Belkacem avea mâinile mânjite de sânge și nu putea să se aștepte să fie cruțat. Colonelul Houssine îl supraveghea neliniștit. Malko îi evită privirea ca să nu îl pună în încurcătură. Toate astea făceau parte dintr-un război subteran. El însuși ar fi putut fi omorât. În minte, revăzu „surâsul" lui Karim. Cine lovește cu sabia, de sabie va pieri...

— N-ați aflat nimic despre Tourya? întrebă el.

— Nimic, mărturisi colonelul, în afara numărului camerei ei de la Hilton notat pe o hârtie în buzunarul lui Belkacem.

Malko merse la bucătărie și bău un pahar cu apă. Unde era Tourya și mai ales ce punea ea la cale? Își recapitulă în minte toate evenimentele petrecute de când sosise el în Tunisia. Deodată, totul i se păru orbitor de luminos...

— Colonele, spuse el. Aș vrea să mă duceți urgent la palatul de la Cartagina.

* * *

Datorită Golfului militar, nu le trebuiră mai mult de douăzeci de minute ca să parcurgă distanța din centrul Tunisului până la Cartagina. Atmosfera din jurul palatul lui Bourguiba părea foarte calmă și lui Malko i se părură temerile sale exagerate. Niște soldați ai gărzii naționale patrulau prin fața grilajului și camerele TV se roteau fără-ncetare pe soclurile lor. După ce trecură de grilaj, ei se îndreptară spre un mic pavilion alb în care era instalat postul de securitate. Un căpitan al Gărzii Naționale asigura permanența.

— Care este programul pentru azi? întrebă Malko. Va ieși președintele din palat?

Căpitanul schimbă o privire cu colonelul Houssine. Acesta îi făcu semn că poate să răspundă.

— Comandantul Suprem va merge să facă o baie în jurul orei unsprezece, spuse căpitanul.

Malko își privi ceasul Seiko quartz care rezistase naufragiului său. Era ora zece și 40 de minute.

— Unde, întrebă el?

— În mare, puțin mai jos de reședință.

— Pe drumul construit pentru el?

— Da! El va ieși pe poarta laterală a palatului și va coborî de-a lungul treptelor. Treaba asta îi va răpi zece minute, căci se deplasează foarte greu. Noi am prevăzut o escortă și o gardă imobilă la fiecare zece metri. Eu însumi îl voi însoți în această promenadă.

— Cine este la curent cu această ieșire? întrebă Malko, și de când?

— Garda, începând de ieri. El ne anunță totdeauna cu douăzeci și patru de ore înainte.

— Ați luat niște măsuri speciale la exterior în legătură cu această plimbare?

Căpitanul se gândi profund și răspunse:

— Nu, în fine da. Am pus să fie măturate treptele pentru ca Luptătorul Suprem să nu se-mpiedice de vreo piatră. Noi facem treaba asta în ajunul fiecărei promenade.

— Polițistul combinat cu libiana, Mansour Khaleb, este astăzi de serviciu?

Căpitanul ocoli biroul pentru a consulta tabelul de serviciu.

— Da, spuse el. Dealtfel el trebuie să-l însoțească pe Luptătorul Suprem.

— V-aș ruga să-l convocați imediat.

La un îndemn din privire al colonelului Houssine, el puse mâna pe telefon. Mansour Khaleb nu putea fi departe, căci apăru imediat. Recunoscându-l pe Malko, fața lui se lumină.

— Trebuie să vă pun o întrebare importantă, spuse Malko. Dumneavoastră știți că scara care duce spre mare este măturată la fiecare plimbare a președintelui Bourguiba?

Polițistul îl fixă pe Malko uimit, apoi după ce se gândi câteva clipe spuse:

— Da, știu.

— I-ați vorbit lui Tourya despre asta?

Khaleb se schimbă la față, aceasta devenind la fel de cenușie ca și uniforma sa. În sfârșit el bâigui:

— Nu cred.

Malko aflase destul.

— Aș dori să văd drumul pe care-l va parcurge președintele, spuse el.

— Nici o problemă, spuse colonelul Houssine. O să vă conduc eu însumi.

Ei traversară toți trei proprietatea impecabil întreținută și ajunseră la un mic grilaj pe care Malko îl cunoștea deja, păzit de mai mulți soldați. Pe partea cealaltă începea o potecă abruptă cu trepte de ciment coborând până la mare, de-a lungul înaltului gard de zid al palatului.

Cealaltă parte a potecii era mărginită de grădinile a două vile. Malko zări chiar o piscină, lux inedit în Tunisia.

— Cine locuiește în aceste case, întrebă el.

— Acolo sunt doar două vile, răspunse căpitanul gărzii. Una este nelocuită pe moment. Doi din oamenii noștri sunt în grădină. Cealaltă aparține unui chirurg din Cartagina, doctorul Soliman. Am trimis pe unul din oamenii mei, ca măsură de rutină și doctorul i-a răspuns la interfon că totul este în ordine.

Malko privi vila în chestiune, una din cele mai frumoase pe care le văzuse în Tunisia, construită pe mai multe nivele, albă în întregime, cu o grădină bine întreținută, vedere superbă și niște terase cu o arhitectură foarte complicată. Toate obloanele erau închise, ca și când ar fi fost părăsită.

— Este mereu închis așa? întrebă Malko.

— Da, din cauza căldurii?, răspunse căpitanul.

— Subordonatul dumneavoastră este sigur că a vorbit cu doctorul Soliman?

Căpitanul îl privi fără să înțeleagă.

— Sigur că da. De ce?

— Nu știu exact, spuse Malko. Unde-i garajul vilei?

— Acolo.

El arăta spre o construcție de ciment, puțin mai departe.

Malko porni în direcția aceea cu un pas rapid și împinse ușa garajului, care se deschise imediat: Era gol. Cei doi ofițeri păliră. Malko se întoarse spre ei cu un nod în gât. Urma să aibă loc un atentat, altfel nimic nu se lega cu tot ce se întâmplase azi de dimineață. Totuși măsurile de protecție păreau corecte. El dăduse peste prima anomalie a dispozitivului.

— Puteți să telefonați de la postul de gardă la clinica acestui doctor? întrebă el.

Căpitanul îl privi ca și când soarele l-ar fi bătut în cap. Colonelul Houssine rămăsese mut.

— Dar v-am spus că unul din oamenii mei a vorbit cu doctorul. Probabil șoferul s-o fi dus să alimenteze.

— Faceți ce v-am spus, ceru Malko.

Plin de ciudă, căpitanul se depărtă fugind prin parc. La umbră, lângă soldați, Malko se uita spre vila albă cu obloanele trase, cu scările și terasele sale. Mai multe geamuri aveau cărarea în raza lor vizuală. Un grădinar stropea grădina. Deodată se produse animație la grilaj și doi civili sosiră în fugă și șușotiră ceva către soldați.

Un polițist ținând în mână un scaun pliant își făcu apariția.

— Președintele Bourguiba va sosi dintr-un moment în altul, anunță colonelul Houssine care începea să-și arate nervozitatea.

În acel moment, Malko îl văzu revenind în fugă pe căpitan. Fața lui îngrijorată îi spunea ce s-a întâmplat, înainte ca acesta să vorbească. El spuse dintr-o suflare.

— Doctorul Soliman este la clinică de azi dimineață. El pretinde că nu este decât o servitoare la el acasă.

— Așa deci, spuse Malko cu răceală. Înseamnă că cel care a vorbit unuia dintre oamenii dumneavoastră este un impostor.

Se auzi un fluier în spatele lor. Sprijinit de bastonul său, președintele Bourguiba avansa cu un mers țeapăn spre grilaj, cu ochii protejați de ochelari de soare, cu veșnicul său costum negru și eșarfa albă, fără să bănuiască că se îndrepta spre moarte.

Capitolul XIX

Malko examină de departe pe cei câțiva polițiști în civil care-l escortau pe președintele Bourguiba, dotați cu walkie-talkie și recunoscu silueta înaltă a lui Mansour. Președintele trecu de grilaj și salută cu un surâs pe cei câțiva soldați înainte să înceapă să coboare pe potecă. Colonelul Houssine ridică cascheta și-și șterse cu o batistă fruntea transpirată, înainte să se întoarcă spre căpitan.

— Am nevoie de vreo zece minute, domnule colonel. Altfel sunt obligat să-mi dezorganizez dispozitivul.

— Încercați să-l rețineți cât mai mult posibil pe președinte, spuse Malko. Mă duc să văd ce se petrece în vila aceea.

— Nu vă temeți, spuse colonelul, o să-i previn pe toți oamenii mei să fie atenți. Nu se poate întâmpla nimic.

Malko plecă în fugă spre garajul vilei. O scară exterioară permitea accesul la nivelul inferior al parterului și la grădină. El coborî treptele cu pistoletul extraplat în mână. Făcu rapid înconjurul casei. Totul era închis ermetic. Ferestrele înguste ca niște creneluri încastrate în piatra albă, erau inaccesibile. El ajunse în fața unei porți de lemn masiv și apăsă pe butonul soneriei, aflat deasupra interfonului.

Nu primi nici un răspuns. Cu urechea lipită de ușă, ascultă zadarnic, apoi o împinse, fără să reușească s-o deplaseze nici măcar un milimetru. Ar fi avut nevoie de exploziv. Inima îi bătea cu putere. El era sigur că președintelui Bourguiba i se întinsese o capcană căreia serviciul său de pază nu-i putea face față,

chiar dacă ar fi fost prevenit. Abandonând ușa, el făcu înconjurul casei în fugă, urcând pe o scară și ajungând la una din terase, dar nu găsi nici o deschidere.

Ridicând capul, el văzu printre cocotierii din grădină, micul grup în centrul căruia se găsea Bourguiba care începea să coboare încet treptele de ciment ce duceau spre mare.

Malko se cățără atunci pe acoperișul neted și zări în sfârșit ceea ce îi trebuia, un mare vitraliu care permitea probabil accesul luminii în living room, explicându-se astfel absența ferestrelor. El calculă rapid că înălțimea saltului ce trebuia efectuat, era în jur de patru metri. Privi în jurul său și văzu o enormă vază de flori. Ridicând-o cu greutate, el o aruncă în vitraliu care făcu explozie cu un zgomot de tunet. Apoi, imediat, el sări prin gaura produsă cu picioarele întinse și mușchii încordați ca într-un salt cu parașuta.

Malko avu timpul să vadă cum aterizează într-un bazin mare și căzu acolo într-o gigantică împroșcătură de apă. Apa amortiză în parte șocul, totuși el fu zăpăcit când fu stropit de un jet mare central, amestecat cu cioburi de sticlă care continuau să cadă. Avea dureri atroce la coccis și se-ntrebă dacă nu și-a tasat cumva o vertebră. Bazinul se găsea în centrul unei camere ornate, cu stâlpi peste tot și mari deschideri verticale, care abia dacă permiteau pătrunderea luminii zilei.

El se ridică, verifică dacă pistoletul avusese de suferit din cauza căderii sale și ieși din bazin. Datorită grosimii zidurilor și absenței ferestrelor, în casă domnea un frig glacial. Privi în jurul său. Zgomotul căderii sale alertase probabil pe ocupanții vilei, oricine ar fi fost ei. Efectiv, deodată se deschise o ușă în cealaltă parte a camerei, cu vederea spre fațada palatului Cartagina. În penumbră, el distinse o uniformă verzuie și o față, fără îndoială de femeie cu părul ondulat negru.

Silueta ținea în mâna dreaptă un revolver de mare calibru. Fără să spună un cuvânt, ea îndoi genunchii, apucă încheietura mâinii sale drepte cu mâna stângă și trase în direcția lui Malko.

El avu strict timpul necesar să se arunce în spatele unui stâlp. Tocmai făcuse cunoștință cu Tourya.

Trei proiectile se auziră șuierând în cameră și ricoșând de stâlpi.

Pentru a-și forța adversarul să se adăpostească, Malko ripostă cu un foc tras fără să ochească. Deci intuiția sa nu dăduse greș. Infernala libiană își organizase atentatul din această vilă.

Liniștea se prelungi. El se întreba dacă fuseseră auzite din exterior focurile de armă.

Tourya strigă ceva în arabă. Malko se întoarse. Mai multe uși se deschiseră și el se întreba în spatele căreia dintre ele se puteau ascunde adversarii săi. Apelurile Touryei spărseseră din nou liniștea. Ar fi plătit oricât ca să înțeleagă limba arabă. Deplasându-se cu precauție, el aruncă o privire.

Incredibil! Tourya stătea cu spatele la el și apostrofa un complice invizibil. Lui îi repugna să tragă pe la spate. Profitând de ocazie, el se rostogoli pe un covor alb pentru a ajunge la adăpostul unei comode siriene încrustată cu sidef.

Libiana se întoarse prea târziu. Două gloanțe se-nfipseră în comodă făcând să sară cioburi de sidef. Malko încerca să afle topografia locurilor.

Tourya se găsea în fața unei camere la fațadă. În stânga lui Malko exista o scară ducând spre o galerie care făcea înconjurul camerei cu bazin și care deservea mai multe camere. Una dintre ele corespundea cu cea care se găsea chiar deasupra celeia în care se găsea complicele sau complicii lui Tourya. Dacă el ajungea acolo, poziția sa s-ar ameliora simțitor, căci putea alerta garda lui Bourguiba. El însă era despărțit de scară de un no man's land aducător de moarte. Un nou proiectil pulverizează o gravură deasupra capului său. El profită de aceasta pentru a se ridica o fracțiune de secundă și a lua o scrumieră de pe o masă joasă. Așteptă puțin, trase un foc de pistolet spre adversarii săi și aruncă scrumiera spre dreapta în momentul în care se năpustea spre scară. O salvă puternică izbucni în momentul în care el se întindea pe primele trepte. El crezu că-i sosise ceasul dar Tourya căzuse în capcană și golea încărcătorul unei puști

mitralieră în direcția scrumierei, transformând în țăndări câteva bibelouri încântătoare.

Malko sări pe o treaptă și ea întoarse capul, scoțând o exclamație de furie, apoi îndreptă țeava armei asupra lui. Percutorul puștii mitraliere făcu un zgomot sec. Dezavantajul acestor arme este acela că încărcătoarele se golesc în câteva secunde. Tourya se grăbi să se adăpostească.

Până să bage un nou încărcător, Malko ajunsese deja în galerie și pătrunsese în camera pe care o reperase. A doua rafală trasă de Tourya, nu făcuse decât să smulgă niște cioburi de lemn și să producă un nor de gips.

Malko se opri. Camera în care pătrunsese, era în realitate o logie care domina camera de dedesubt. Acolo erau doi bărbați. Unul dintre ei era înarmat cu un pistol mitralieră și celălalt ghemuit în fața ferestrei ținea în mână un kalașnicov prelungit cu o grenadă anti-tanc cu fragmentație, lungă de vreo patruzeci de centimetri. Aceasta era arma secretă contra lui Bourguiba, împotriva căreia pistoletele escortei președintelui nu puteau face față. Era suficient ca proiectilul să explodeze în apropiere ca să mature totul pe o rază de zece metri. Nu se putea întreprinde nimic contra ei. Din postul său de observație, Malko văzu poteca. Pentru un moment, președintele și escorta sa erau invizibili, protejați de un perete și o perdea de arbori. El urma să apară în câmpul vizual al trăgătorului zece metri mai jos, peste câteva minute, datorită mersului lent al acestuia. Dacă făcea o haltă ca să se așeze pe scaunul său pliant, el devenea un *sitting-duck*... [1]

În momentul în care Malko îl lua la ochi, Tourya dădu năvală în camera de dedesubt vociferând în arabă. Imediat, omul cu kalașnicovul sări în picioare și se-ntoarse spre locul în care era Malko. Acesta simți că-i îngheață sângele în vine. Grenada cu fragmentație urma să-l pulverizeze. El întinse brațul, ochindu-l pe adversarul său și trase, spunându-și că cel puțin să moară amândoi.

---

1. O țintă fixă (n.a.)

Spre imensa sa surpriză, arabul nu trase. În momentul în care Malko îl ochea, Tourya rosti un ordin către complicele său. Aproape în același moment, proiectilul supersonic al lui Malko îl lovi în mijlocul frunții și el fu împins spre spate scăpând din mână kalașnicovul. Vecinul său trase o rafală care pulverizează balustrada logiei.

Comandoul nu dispunea decât de o singură grenadă rezervată Comandantului Suprem și asta îi salvase viața.

Malko ripostă mult mai modest cu pistoletul său. Jos continuau vociferările. Deodată camera fu inundată de lumină. Malko avansă prudent și ceea ce văzu îl înfioră.

Tourya luase kalașnikovul prevăzut cu lansatorul de grenadă și ținându-l ca pe o pușcă de asalt, sărise în grădină, sub protecția celui de-al doilea complice al său. Acesta din urmă adăpostindu-se de pervazul ferestrei, trase o rafală scurtă pentru a-l împiedica pe Malko să-i urmărească. Acesta din urmă se găsea într-o poziție dezavantajoasă, celălalt putând să-l blocheze mai multe minute, până ce va fi prea târziu pentru a-l salva pe Bourguiba.

Malko bătu în retragere și în grabă mare se năpusti pe scară și ajunse din nou în living-roomul devastat de schimbul de focuri, îl traversă în fugă și deschise ușa care-i opusese rezistență, ajungând astfel în grădină. Imediat un vacarm de țipete, fluierături și apeluri îi ajunse la urechi. Gărzile lui Bourguiba, alertate de schimbul de focuri, căutau să-l determine pe președinte să reintre în palatul său. Malko își dădu seama că pentru a face lucrul acesta, urmau să-l determine să părăsească adăpostul peretelui, plasându-l în câmpul de bătaie al Touryei.

Aceasta era invizibilă, ascunsă în vegetația tropicală. El observă o scară care atârna de-a lungul fațadei vilei și o urcă, ajungând pe o terasă care domina grădina. El o traversă, căutând s-o localizeze pe Tourya. Se auziră alte focuri de armă, un glonț trecând primejdios de aproape. Acestea veneau dinspre potecă. El înțelese atunci că escorta lui Bourguiba

trăgea asupra lui, luându-l drept unul dintre teroriști. Asta era culmea!

El se ghemui din nou și văzu apărând două caschete plate ale gărzii naționale care coborau dinspre garaj. Imediat cel cu pistolul-mitralieră trase o rafală. Unul dintre soldați se prăbuși, dar celălalt își goli încărcătorul Steyerului[1]. Se auzi un țipăt apoi se făcu liniște. Soldatul frânt în două căzu încet spre înainte.

Deodată, Malko o zări pe Tourya lipită de trunchiul unui cocotier, cu kalașnicovul îndreptat spre exterior, la o distanță de treizeci de metri în fața lui. Apropiindu-se de bordura terasei, el măsură distanța și sări. Malko avu norocul să cadă în iarbă, dar se produse un oarecare zgomot și două mierle indiene închise într-o colivie mare începură să țipe furioase.

Tourya se întoarse tresărind, cu kalașnicovul în poziție orizontală. Lui Malko îi fu mai puțină frică decât data trecută, dar îl trecu totuși fiorul morții.

Ei se priviră nemișcați câteva secunde, apoi Tourya se întoarse brusc și plecă în fugă. În ciuda resentimentului său, Malko ridică arma, ochind spatele ei.

— Tourya! *Stop or I shoot you!*[2]

Îi mai rămânea o secundă ca să tragă, înainte ca ea să dispară. El apăsă pe trăgaci. Glonțul supersonic porni cu un pocnet sec și o lovi pe Tourya în spate. Malko se aștepta ca ea să cadă, dar aceasta își iutea alergarea.

El își dădu seama atunci că haina ei verzuie era în realitate o foarte eficientă vestă antiglonț. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât s-o prindă, dacă mai avea timp.

Cu pistoletul în mână, el demară ca un alergător etiopian la Jocurile Olimpice.

* * *

Cu armele pregătite, gărzile lui Bourguiba se străduiau să-l ia pe sus pe bătrân ca să urce pe scări mai repede, dar eforturile lor erau paralizate de respectul pe care i-l purtau.

---

1. Pușcă de asalt austriacă (n.a.)
2. Stai pe loc, ori te omor (n.a.)

Preşedintele percepuse foarte slab primele focuri de armă din interiorul vilei, dar escorta sa îşi dăduse repede seama de primejdie. Ei ceruseră întăriri la palat prin radio, dar acestea riscau să sosească prea târziu.

Mansour avea o presimţire rea. Nimeni nu-i mai reproşase aventura sa cu libiana, dar ştia că nu va putea sta liniştit până ce nu va fi anihilată. Văzându-l pe Malko dispărând în vilă, el înţelese că se întâmpla ceva grav.

Deodată, retrăgându-se cu spatele ca să protejeze micul grup, el o văzu.

În ciuda uniformei, trăsăturilor aspre şi părului ondulat, el simţi în inimă un şoc ca atunci când se ducea s-o caute la International ca să facă dragoste, dar în acelaşi timp văzu kalaşnikovul cu grenada. Privirile lor se încrucişară.

Tourya îl privi fără să-şi schimbe expresia feţei. În ochii ei, el nu mai exista. Ea îşi lipi crosa armei de coapsă ochind micul grup care se depărta.

Instinctiv, Mansour se năpusti în direcţia Touryei, ca un portar care încearcă să intercepteze un balon, reflex pe care libiana nu-l prevăzuse. În mod mecanic, ea apăsă pe trăgaciul armei şi încărcătura fără glonţ, propulsă grenada imediat pe direcţie orizontală. Mansour se năpusti înainte cu braţele îndepărtate. Se auzi o explozie violentă şi seacă iar în locul în care fusese poliţistul, se văzu o jerbă de flăcări şi după aceea nimic, în timp ce resturi de cioburi şi carne, zburau în toate direcţiile.

Tourya, descumpănită, rămase imobilă timp de câteva secunde. Nu prevăzuse această sinucidere.

Apoi, cu un strigăt de furie ea aruncă kalaşnikovul şi-şi smulse de la centură revolverul de calibru „38". Era o trăgătoare excelentă şi ştia că n-o să mai scape cu viaţă. La treizeci de metri mai departe, preşedintele Bourguiba, susţinut de subsuori de două dintre gărzile sale, fugea încet. Tourya ochii cu grijă spatele acestuia. Ea avusese timp să-şi reîncarce arma. Din şase gloanţe, cu antrenamentul pe care-l avea, era imposibil să rateze ţinta. Concentrarea ei era atât de mare,

încât abia dacă-l zări pe Malko sărind zidul despărțitor al vilei și apărând în fața ei.

— Tourya, strigă el. Este prea târziu, oprește-te!

După încordarea încheieturii mâinii sale, Malko își dădu seama că va trage. El apăsă primul pe trăgaci, ochind capul. Din depărtare el avu impresia că libiana primise o lovitură în frunte, după care o pată de sânge îi apăru pe obraz. Ea se întoarse și începu să se prăbușească înspre înainte, fără să-și lase pistolul din mână.

Malko fugi spre ea. Țeava pistolului ei era înfiptă în praf ca și când femeia apăsa asupra ei ca într-un baston. Ochii ei nu mai vedeau.Încet, corpul ei se prăbuși în întregime. Malko se ridică indispus. Această violență oarbă îi făcea oroare, dar nu o putuse opri pe Tourya în alt mod. Ea devenise un robot programat pentru a ucide orbește. El simțea o profundă tristețe, gândindu-se că vor apărea alte fete ca ea, la fel de fanatice și feroce, care vor ucide sau vor fi ucise.

Niște țipete îl făcură să ridice capul. Soldații Gărzii Naționale înaintau în rânduri compacte, asediind vila ca niște piei roșii și trăgând în toate direcțiile.

Malko începu să urce încet spre grilaj, acum ferecat și păzit de un dispozitiv impresionant.

Colonelul Houssine, foarte palid, stătea sprijinit de grilaj. Malko zări în fundul unei alei un grup care se grăbea spre palatul Cartagina. Președintele Bourguiba era la adăpost.

— E teribil, spuse ofițerul tunisian cu voce joasă. Președintele va fi foarte șocat. El credea sincer că toată lumea îl iubește. Probabil nu va mai îndrăzni să iasă...

Niște soldați urcau pe potecă, trăgând de un picior corpul Touryei. Alții făceau același lucru cu corpul complicelui ei.

Lui Malko îi venea să vomite. Era o teroristă, dar ea mersese pe drumul ei până la capăt, cu un curaj fanatic poate, dar totuși cu curaj.

— Colonele, spuse el, aș dori ca trupul acestei tinere fete să fie îmbălsămat imediat și expediat la Tripoli, iar până atunci, să fie tratat cu decență.

El întoarse capul. Deja mai multe muște bâzâiau în jurul ei, stăruind mai mult pe fața însângerată. Colonelul Houssine, dădu ordinele trebuincioase cu voce tăioasă. Patru soldați ridicară și duseră cadavrul Touryei. Malko îi urmări cu privirea, spunându-și, contrar dictonului, că nu simțea nici o bucurie în fața cadavrului dușmancei sale, ci doar o imensă ușurare.

Redactor: ***Cristina Radu***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei, Mihaela Ursu***

Tiparul executat sub comanda nr. 10 194

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA